

คำชี้ขาดความเห็นแย้ง
ของอัยการสูงสุด
พ.ศ.๒๕๕๒

สุ่มไฟเผาต้นยางเป็นการทำอันตรายด้วยประการใด ๆ แก่ไม้ยาง

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓/๒๕๕๒

พ.ร.บ. ป่าไม้ฯ (ม.๑๑, ๓/๓)

การที่ผู้ต้องหาที่ ๑ กับพวกร่วมกันบุกรุกที่สาธารณะซึ่งเป็นที่ดินของรัฐ และเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกันสำหรับเป็นที่เลี้ยงสัตว์ แล้วผู้ต้องหาที่ ๑ ได้จุดไฟเผาต้นยางจำนวน ๒ ต้น ที่ขึ้นในพื้นที่ที่บุกรุกโดยสุ่มไฟ บริเวณโค่นต้น แต่มีผู้พบเห็นจึงได้ดับไฟไม่ให้ลุกลาม ต้นยาง ๑ ต้นถูกไฟเผาขึ้นต้นตาย ส่วนอีก ๑ ต้น ถูกเผาที่โคนได้รับความเสียหาย การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๑ จึงเป็นการเผาหรือทำอันตรายด้วยประการใด ๆ แก่ไม้ยางซึ่งเป็นไม้หวงห้ามประเภท ก. ตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ มาตรา ๑๑

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้ต้องหาที่ ๑ กับพวก ได้ร่วมกันบุกรุกที่สาธารณะซึ่งเป็นที่ดินของรัฐ และเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกันสำหรับเป็นที่เลี้ยงสัตว์ โดยนำรถไถนาแบบเดินตามเข้าไปไถปรับพื้นที่ ล้อมรั้วกันแนวเขตและปลูกสร้างเถียงนา ตามวันเวลาเกิดเหตุผู้ต้องหาที่ ๑ ได้เผาต้นยาง ๒ ต้นที่ขึ้นอยู่ในพื้นที่ที่บุกรุกโดยสุ่มไฟ บริเวณโค่นต้น แต่นาย ช. พบเห็น จึงได้ดับไฟไม่ให้ลุกลาม ต้นยาง ๑ ต้นถูกไฟเผาขึ้นต้นตาย ส่วนอีก ๑ ต้นถูกเผาที่โคนต้นได้รับความเสียหาย

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นความผิดฐานทำไม้ หรือเจาะ หรือลับ หรือเผา หรือทำอันตรายด้วยประการใด ๆ แก่ไม้หวงห้าม โดยไม่ได้รับอนุญาต หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า การที่ผู้ต้องหาที่ ๑ สุ่มไฟเผาโค่นต้นยาง ๒ ต้น ปรากฏว่าต้นยางถูกไฟเผาขึ้นต้นตาย จำนวน ๑ ต้น และอีก ๑ ต้นถูกไฟเผาที่โคนต้น

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๒

ได้รับความเสียหาย การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๑ จึงเป็นการเผาหรือทำอันตรายด้วยประการใด ๆ แก่ไม้ยางซึ่งเป็นไม้หวงห้ามประเภท ก. พยานหลักฐานพอพ้อง ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ ฐานเผาหรือทำอันตรายด้วยประการใด ๆ แก่ไม้หวงห้ามโดยไม่ได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ ตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ มาตรา ๔, ๖, ๗, ๑๑, ๗/๓ พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๙๔ มาตรา ๖ พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๑๘ มาตรา ๓, ๗, พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๒๕ มาตรา ๔

ตั้งชมรมในลักษณะฉาบปกิจสงเคราะห์ ฟังไม่ได้ว่ามีเจตนาฉ้อโกงประชาชน

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๖/๒๕๕๒

พ.ร.ก. การกู้ยืมเงินฯ (ม.๓, ๔, ๕, ๑๒)

ป.อาญา ฉ้อโกงประชาชน (ม.๓๔๓, ๔๓)

การที่ผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ร่วมกับลูกเสือชาวบ้านจัดตั้งชมรมลูกเสือชาวบ้าน.. ดำเนินกิจการในลักษณะฉาบปกิจสงเคราะห์ช่วยเหลือสมาชิกชมรมที่เดือดร้อน หากสมาชิกเสียชีวิต สมาชิกอื่นต้องจ่ายเงินให้กับชมรมเพื่อมอบให้กับทายาทสมาชิก ที่เสียชีวิต โดยดำเนินการมาเป็นเวลานานและในปี ๒๕๓๓ ได้จดทะเบียนเป็น สมาคมสงเคราะห์ลูกเสือชาวบ้าน... ต่อมาปี ๒๕๔๐ ประสบปัญหาขาดสภาพคล่องทางการเงินทำให้ไม่มีเงินให้สมาชิกตามที่กำหนด ต่อมาปี ๒๕๕๐ ได้ปิดกิจการลง การดำเนินการของผู้ต้องหาที่ ๑ กับพวกฟังไม่ได้ว่า มีเจตนาทุจริตหลอกลวงสมาชิก หรือบุคคลอื่นมาตั้งแต่นั้นให้หลงเชื่อโดยมีเจตนาที่จะไม่ดำเนินการดังกล่าว ไม่ผิดฐานร่วมกันฉ้อโกงประชาชนและร่วมกันกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๒

ข้อเท็จจริงได้ความว่า เมื่อปี ๒๕๑๙ ผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ร่วมกับลูกเสือชาวบ้านจัดตั้ง ชมรมลูกเสือชาวบ้านลุ่มน้ำบางขาม ดำเนินกิจการในลักษณะฉาบปกิจสงเคราะห์ช่วยเหลือ สมาชิกของชมรมที่เดือดร้อนหากสมาชิกเสียชีวิต สมาชิกอื่นที่ยังมีชีวิตอยู่จะต้องจ่ายเงิน ให้กับชมรมเพื่อมอบเป็นเงินสงเคราะห์สำหรับเป็นค่าจัดการศพให้กับทายาทผู้เสียชีวิต เป็นรายศพ มีผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นประธาน ผู้ต้องหาที่ ๒-๑๒ เป็นกรรมการ มีผู้สมัครเป็น สมาชิกเป็นจำนวนมาก ต่อมาปี ๒๕๓๓ ได้จดทะเบียนเป็นสมาคมสงเคราะห์ลูกเสือ ชาวบ้าน.... ต่อมาปี ๒๕๔๐ ชมรมประสบปัญหาขาดสภาพคล่องทางการเงินมีปัญหาเก็บเงิน จากสมาชิกได้ไม่ครบสมาชิกเสียชีวิตแล้วไม่มีสมาชิกเข้ามาเพิ่ม ทำให้ไม่มีเงินจ่ายให้กับสมาชิก ตามที่กำหนด จึงปิดกิจการลงเมื่อปี ๒๕๕๐

คดีมีปัญหาก็ให้ศาลสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๑-ที่ ๑๒ เป็นความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกงประชาชนและร่วมกันกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า การที่ผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ร่วมกับลูกเสือชาวบ้านจัดตั้งชมรมลูกเสือชาวบ้าน.... ดำเนินกิจการในลักษณะฉ้อโกงประชาชนสงเคราะห์ช่วยเหลือสมาชิกของชมรมที่เดือดร้อนหากสมาชิกเสียชีวิต สมาชิกอื่นที่ยังมีชีวิตอยู่จะต้องจ่ายเงินให้กับชมรมเพื่อมอบเป็นเงินสงเคราะห์สำหรับเป็นค่าจัดการศพให้กับทายาทผู้เสียชีวิตเป็นรายศพ มีผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นประธาน ผู้ต้องหาที่ ๒-ที่ ๑๒ เป็นกรรมการ มีผู้สมัครเป็นสมาชิกเป็นจำนวนมากได้ดำเนินการเรื่อยมาและในปี ๒๕๓๓ ได้จดทะเบียนเป็นสมาคมสงเคราะห์ลูกเสือชาวบ้าน.... (ไม่ได้จดทะเบียนเป็นสมาคมฉ้อโกงประชาชนสงเคราะห์) ต่อมาปี ๒๕๔๐ ชมรมประสบปัญหาขาดสภาพคล่องทางการเงิน มีปัญหาเก็บเงินจากสมาชิกได้ไม่ครบ สมาชิกเสียชีวิตแล้วไม่มีสมาชิกเข้ามาเพิ่ม ทำให้ไม่มีเงินจ่ายให้กับสมาชิกตามที่กำหนดจึงปิดกิจการลงเมื่อปี ๒๕๕๐ การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๑-ที่ ๑๒ ที่ดำเนินการในลักษณะฉ้อโกงประชาชนดังกล่าวฟังไม่ได้ว่ามีเจตนาหลอกลวงสมาชิกหรือบุคคลอื่นมาตั้งแต่ต้นให้หลงเชื่อโดยมีเจตนาที่จะไม่ดำเนินการดังกล่าว แต่ผู้ต้องหาได้ดำเนินการตามวัตถุประสงค์ที่ก่อตั้งชมรมและได้จดทะเบียนเป็นสมาคมในภายหลังเหตุที่ไม่สามารถดำเนินการต่อไปได้ เนื่องจากปัญหาสภาพคล่องทางการเงิน การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๑ - ที่ ๑๒ ไม่มีมูลความผิดทางอาญาฐานฉ้อโกง และการรับบุคคลเข้าเป็นสมาชิก การจ่ายเงินค่าจัดการศพให้กับทายาทของสมาชิกที่เสียชีวิต รวมถึงการช่วยเหลือครอบครัวของสมาชิกที่เสียชีวิต เป็นลักษณะของการดำเนินการฉ้อโกงประชาชนไม่ได้เป็นการกู้ยืมเงิน ตามพระราชกำหนดการกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน พ.ร.ก.ฉบับที่ ๑๒๖ พ.ศ. ๒๕๕๑ ฐานร่วมกันฉ้อโกงประชาชนและร่วมกันกู้ยืมเงินที่เป็นฉ้อโกงประชาชน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๓, ๔๓ พระราชกำหนดการกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓, ๔, ๕, ๑๒ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมพระราชกำหนดการกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน พ.ศ. ๒๕๕๑ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมพระราชกำหนดการกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน พ.ศ. ๒๕๕๑ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓

ไม่ใช่เจ้าพนักงานผู้มีอำนาจในการขอตรวจ แม้ผู้ต้องหาไม่มีใบอนุญาตมาแสดงก็ไม่ผิด

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๙/๒๕๕๒

พ.ร.บ. ควบคุมการขายทอดตลาดและค้าของเก่าฯ (ม.๑๒ ทวิ, ๑๓)

เจ้าพนักงานตำรวจไม่ได้เป็นนายตรวจหรือเจ้าพนักงานซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้มีหน้าที่ควบคุมการขายทอดตลาดและค้าของเก่าตามกฎหมาย จึงไม่มีอำนาจเข้าตรวจใบอนุญาตค้าของเก่า ผู้ต้องหาไม่มีใบอนุญาตให้ตรวจ ไม่มีความผิด

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้ต้องหาเป็นเจ้าของร้านค้ารับซื้อเศษเหล็กเศษกระดาษ โดยได้รับใบอนุญาตให้ขายทอดตลาดและค้าของเก่า ผู้ต้องหาได้ยื่นคำขอต่อใบอนุญาตประจำปีภายในกำหนดเมื่อวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๐ ก่อนที่ใบอนุญาตจะหมดอายุ (หมดอายุวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๕๐) ต่อมาทางอำเภอเมือง ล. ได้แจ้งให้ผู้ต้องหาไปรับใบอนุญาตซึ่งทางอำเภอเตรียมไว้ให้แล้ว แต่ผู้ต้องหาไม่ไปติดต่อขอรับใบอนุญาตจนกระทั่งถูกผู้กล่าวหา กับพวก ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานตำรวจเข้าตรวจสอบใบอนุญาตเมื่อวันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๕๑ ผู้ต้องหาไม่มีใบอนุญาตมาแสดงจึงถูกจับกุมดำเนินคดี ในวันนั้นเองผู้ต้องหาได้ไปติดต่อขอรับใบอนุญาตและชำระค่าธรรมเนียมจำนวน ๕,๐๐๐ บาท และได้รับใบอนุญาตเลขที่ ๑๓/๔/๒๕๕๑ ซึ่งออกใบอนุญาตให้ตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๕๑ พนักงานอัยการสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาฐานประกอบกรรณการร้านค้าของเก่าโดยไม่ได้รับอนุญาต ผู้ว่าราชการจังหวัดเห็นชอบด้วยกับคำสั่งไม่ฟ้อง แต่เห็นควรแจ้งข้อหาดำเนินคดีกับผู้ต้องหาเพิ่มเติมในความผิดฐานประกอบกิจการค้าของเก่าโดยไม่ได้นำใบอนุญาตให้ค้าของเก่ามาแสดงต่อเจ้าพนักงาน ในขณะที่เจ้าพนักงานเข้าตรวจสอบใบอนุญาต ตามพระราชบัญญัติควบคุมการขายทอดตลาดและค้าของเก่า พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๑๒ ทวิ, ๑๓

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๒

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดพิจารณาว่า การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดฐาน

ประกอบกิจการค้าของเก่าโดยไม่ได้นำใบอนุญาตให้ค้าของเก่ามาแสดงต่อเจ้าพนักงาน ในขณะที่เจ้าพนักงานเข้าตรวจสอบใบอนุญาต หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ตามกฎกระทรวงฉบับที่ ๙ (พ.ศ.๒๕๔๘) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมการขายทอดตลาดและค้าของเก่า พ.ศ.๒๕๓๔ ได้บัญญัติถึงผู้มีอำนาจในการเป็นนายตรวจซึ่งมีอำนาจในการตรวจสอบการได้รับอนุญาตของผู้ประกอบกิจการค้าของเก่าไว้ ตามข้อ ๓ แห่งกฎกระทรวงดังกล่าวโดยให้ผู้ดำรงตำแหน่งต่อไปนี้เป็นนายตรวจได้แก่

๑. อธิบดีกรมการปกครองและข้าราชการพลเรือนสามัญ สังกัดกรมการปกครอง ตั้งแต่ระดับ ๔ ขึ้นไปสำหรับในจังหวัดกรุงเทพมหานคร
๒. ปลัดจังหวัด นายอำเภอ ปลัดอำเภอผู้เป็นหัวหน้าประจำกิ่งอำเภอและปลัดอำเภอแห่งท้องที่ในจังหวัดอื่น นอกจากกรุงเทพมหานคร

อีกทั้งไม่มีกฎกระทรวงกำหนดให้ผู้ใดเป็นเจ้าพนักงาน ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้มีหน้าที่ควบคุมการขายทอดตลาดและค้าของเก่า ตามนัยมาตรา ๑๓ ของพระราชบัญญัติควบคุมการขายทอดตลาด ฯลฯ ผู้กล่าวหากับพวกเป็นเพียงเจ้าพนักงานตำรวจมิใช่ นายตรวจหรือเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจในการขอตรวจใบอนุญาตจากผู้ประกอบกิจการค้าของเก่า การที่ผู้ต้องหาไม่มีใบอนุญาตมาแสดงต่อผู้กล่าวหากับพวก ขณะที่ผู้กล่าวหากับพวกขอตรวจสอบจึงไม่อาจรับฟังได้ว่าเป็นความผิดฐานเป็นผู้รับใบอนุญาตประกอบอาชีพค้าของเก่าไม่นำใบอนุญาตออกให้นายตรวจหรือเจ้าพนักงาน ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้มีหน้าที่ควบคุมการค้าของเก่าตรวจเมื่อถูกเรียกตรวจ ตามพระราชบัญญัติควบคุมการขายทอดตลาดและค้าของเก่า พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๑๒ ทวิ, ๑๓ พระราชบัญญัติควบคุมการขายทอดตลาดและค้าของเก่า (ฉบับที่ ๔) พ.ศ.๒๕๓๕ มาตรา ๘ พระราชบัญญัติควบคุมการขายทอดตลาดและค้าของเก่า (ฉบับที่ ๕) พ.ศ.๒๕๓๕ มาตรา ๔ ตามที่ผู้ว่าราชการจังหวัดมีความเห็น แจ้งผู้ว่าราชการจังหวัดทราบ

ชักราวุธปืนจ้องเล็งแล้วเก็บ เป็นข่มขืนใจ

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๑๐/๒๕๕๒

ป.อาญา ข่มขืนใจ, ทำให้ตกใจกลัว (ม.๓๐๙ วรรคสอง, ๓๙๒)

การที่ผู้เสียหายที่ ๒ ใช้ธนูแบ็คโฮชุดเจาะถนนบริเวณที่เกิดเหตุซึ่งเป็นทางเข้าออกบริษัทของผู้ต้องหาจนเป็นหลุมเป็นบ่อจำนวนมาก ผู้ต้องหาเข้าไปเจรจากับผู้เสียหายที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้ควบคุมงานขอให้หยุดเจาะถนนก่อน แต่ผู้เสียหายที่ ๑ ไม่สนใจสั่งให้ผู้เสียหายที่ ๒ ขุดถนนต่อไป การที่ผู้ต้องหาชักราวุธปืนของกลางออกมาจ้องเล็งไปที่ผู้เสียหายที่ ๒ พร้อมสั่งให้หยุดเจาะถนนแม้ผู้ต้องหาไม่ได้ยิงปืนขึ้นหรือยิงปืนใส่ผู้ใด และเมื่อผู้เสียหายที่ ๒ หยุดชุดเจาะถนนแล้ว ผู้ต้องหาได้เก็บอาวุธปืนใส่กระเป๋ากางเกงของตนทันทีก็ตาม การกระทำของผู้ต้องหามีเจตนาที่จะทำให้ผู้เสียหายทั้งสองกลัวว่าจะเกิดอันตรายต่อชีวิตร่างกายจนผู้เสียหายทั้งสองยอมหยุดเจาะถนน การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิด ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๓๐๙ วรรคสอง

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๒

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ตามวันเวลาเกิดเหตุ ผู้เสียหายที่ ๑ และที่ ๒ ซึ่งเป็นพนักงานบริษัท ช. จำกัด ผู้รับจ้างกรุงเทพมหานครทำการก่อสร้างอุโมงค์ระบายน้ำ ได้ใช้ธนูแบ็คโฮชุดเจาะถนนที่เกิดเหตุบริเวณที่ดินพิพาทซึ่งเป็นถนนที่ใช้เป็นทางเข้า-ออกบริษัทของผู้ต้องหาจนเป็นหลุมบ่อจำนวนมาก เมื่อผู้ต้องหาเข้าไปเจรจากับผู้เสียหายที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้ควบคุมงานขอให้หยุดทำการชุดเจาะถนนก่อน แต่ผู้เสียหายที่ ๑ ไม่สนใจรับฟังและสั่งให้ผู้เสียหายที่ ๒ กับพวกชุดเจาะถนนต่อไป ผู้ต้องหาจึงได้ชักราวุธปืนพกสั้นออกมาพร้อมกับเล็งไปที่ผู้เสียหายที่ ๒ พร้อมสั่งให้หยุดเจาะถนนโดยมิได้ยิงปืนขึ้นหรือยิงปืนใส่ผู้ใด

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดฐานข่มขืนใจผู้อื่นให้กระทำการใด ไม่กระทำการใด โดยทำให้กลัวว่าจะเกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกายและเสรีภาพโดยมีอาวุธ และทำให้ผู้อื่นตกใจกลัวหรือตกใจโดยการขู่เข็ญ

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า การที่ผู้เสียหายที่ ๑ และที่ ๒ ได้ใช้รถแบ็คโฮขุดเจาะถนนที่เกิดเหตุบริเวณที่ดินพิพาทซึ่งเป็นถนนที่ใช้เป็นทางเข้า-ออกในการประกอบธุรกิจของบริษัทของผู้ต้องหาจนเป็นหลุมบ่อจำนวนมาก เมื่อผู้ต้องหาเข้าไปเจรจากับผู้เสียหายที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้ควบคุมงานขอให้หยุดทำการขุดเจาะถนนก่อน แต่ผู้เสียหายที่ ๑ ไม่สนใจรับฟังและสั่งให้ผู้เสียหายที่ ๒ กับพวกขุดเจาะถนนต่อไป ผู้ต้องหาก็ชอบที่จะดำเนินการใช้สิทธิเพื่อป้องกันความเสียหายที่เกิดขึ้นกับธุรกิจของตนได้ตามกฎหมาย การที่ผู้ต้องหาชักอาวุธปืนของกลางออกมาจ้องเล็งไปที่ผู้เสียหายที่ ๒ พร้อมสั่งให้หยุดเจาะถนน แม้ผู้ต้องหาไม่ได้ยิงปืนขึ้นหรือยิงปืนใส่ผู้ใด และเมื่อผู้เสียหายที่ ๒ หยุดขุดเจาะถนน ผู้ต้องหาได้เก็บอาวุธปืนใส่กระเป๋ากางเกงของตนทันทีก็ตาม การกระทำของผู้ต้องหาก็เป็นความผิดต่อเสรีภาพ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๐๙ วรรคสอง เพราะผู้ต้องหาเจตนาที่จะทำให้ผู้เสียหายทั้งสองกลัวว่าจะเกิดอันตรายต่อชีวิตร่างกายจนผู้เสียหายทั้งสองยอมหยุดขุดเจาะถนน และผู้ต้องหากระทำไปตลอดแล้ว เพื่อให้ผู้เสียหายทั้งสองกลัวและปฏิบัติตามความประสงค์ของผู้ต้องหา สำหรับความผิดฐานทำให้ผู้อื่นเกิดความกลัวหรือตกใจโดยการขู่เข็ญ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๙๒ เป็นความผิดลหุโทษ มีอายุความฟ้องคดี ๑ ปี ปัจจุบันคดีขาดอายุความแล้ว จึงชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหา ฐานข่มขืนใจผู้อื่นให้กระทำการใด ไม่กระทำการใด หรือจำยอมต่อสิ่งใด โดยทำให้กลัวว่าจะเกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย เสรีภาพของผู้ถูกข่มขืนใจนั้นเองหรือของผู้อื่นโดยมีอาวุธ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๐๙ วรรคสอง และยุติการดำเนินคดีกับผู้ต้องหา ฐานทำให้ผู้อื่นเกิดความกลัวหรือตกใจโดยการขู่เข็ญ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๙๒ เพราะคดีขาดอายุความ

ข้อหาความเร็วกว่าที่กฎหมายกำหนด ไม่ระมัดระวังควบคุมความเร็ว ให้อยู่ในระดับที่ปลอดภัย เป็นประมาท

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๑๓/๒๕๕๒

พ.ร.บ. จราจรทางบกฯ (ม.๔๓ (๕), ๑๕๓/)

ป.อาญา ประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย (ม.๒๙๑, ๙๐)

ขณะเกิดเหตุเป็นเวลากลางวัน ถนนที่เกิดเหตุเป็นทางตรงไม่มีสิ่งบดบังการมองเห็นของผู้ต้องหา หากผู้ต้องหาขับรถด้วยความเร็วไม่เกิน ๙๐ กิโลเมตรต่อชั่วโมง ตามที่กฎหมายกำหนด ความรุนแรงในการชนไม่น่าจะเกิดขึ้น และร่องรอยรถที่วิ่งไปหลังจากตกถนนเป็นระยะทางไกลและรถพลิกหลายตลบ พึงได้ว่าผู้ต้องหาขับรถด้วยความเร็วสูงเกินกว่า ๙๐ กิโลเมตรต่อชั่วโมงและไม่ระมัดระวังควบคุมให้รถวิ่งอยู่ในระดับที่ปลอดภัย ทำให้รถยนต์ตกถนนและพลิกคว่ำ

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๒

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ตามวันเวลาเกิดเหตุผู้ต้องหาขับรถโดยมีผู้ตายนั่งคู่กับผู้ต้องหาตามถนนพหลโยธินจากจังหวัดเชียงใหม่มุ่งหน้าไปทางจังหวัดตาก ถึงที่เกิดเหตุซึ่งอยู่ระหว่างหลักกิโลเมตรที่ ๔๖๑-๔๖๒ มีสุนัขหลายตัววิ่งไล่กัดตัวซึ่งกินหญ้าอยู่ริมถนนข้างทางด้านซ้ายของถนน วัวได้วิ่งเตลิดข้ามถนนไปทางด้านขวาของถนนตัดหน้ารถยนต์ที่ผู้ต้องหาขับมาในระยะห่างประมาณ ๓-๔ เมตร ผู้ต้องหาจึงหักรถหลบไปทางขวาลงไปร่องกลางถนนรถได้วิ่งไปชนกับคันคอนกรีตบริเวณร่องกลางถนนแล้วพลิกคว่ำข้ามคันคอนกรีตไปอีกหลายรอบเป็นเหตุให้รถยนต์เสียหายผู้ตายถึงแก่ความตาย

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานขับรถโดยประมาทหรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ขณะเกิดเหตุเป็นเวลากลางวัน ถนนที่เกิดเหตุ

เป็นทางตรงไม่มีสิ่งบดบังในการมองเห็นของผู้ต้องหา แม้จะมีรั้ววังข้ามถนนตัดหน้ารถยนต์ที่ผู้ต้องหาขับขึ้นมา หากผู้ต้องหาขับรถมาด้วยความเร็วไม่เกิน ๙๐ กิโลเมตรต่อชั่วโมงตามที่กฎกระทรวงกำหนดไว้ ความรุนแรงในการชนคันคอนกรีตบริเวณร่องถนนก็น่าจะเกิดขึ้นแต่ปรากฏหลักฐานร่องรอยในที่เกิดเหตุตามแผนที่เกิดเหตุและภาพถ่าย พบรอยล้อรถยนต์ที่ร่องกลางถนนก่อนชนคันคอนกรีตเป็นระยะทางยาวถึง ๒๐ เมตร และเมื่อรถยนต์ชนคันคอนกรีตแล้ว ได้พลิกคว่ำข้ามคันคอนกรีตแล้วไปหยุดอยู่เลยจากคันคอนกรีตไปเป็นระยะทางถึง ๒๕ เมตร สภาพรถยนต์ดูยับเสียหายทั้งคัน แสดงว่าเมื่อรถยนต์ดูพลิกคว่ำข้ามคันคอนกรีตแล้ว ได้พลิกคว่ำไปอีกหลายรอบจึงหยุด จากพยานหลักฐานดังกล่าวแสดงว่าผู้ต้องหาขับรถยนต์มาด้วยความเร็วสูงเกินกว่า ๙๐ กิโลเมตรต่อชั่วโมงเป็นอย่างมาก พยานหลักฐานฟังได้ว่าผู้ต้องหากระทำโดยประมาทขับรถด้วยความเร็วสูงเกินกว่าที่กฎกระทรวงกำหนดและไม่ใช้ความระมัดระวังควบคุมความเร็วของรถยนต์ให้วิ่งอยู่ในระดับที่ปลอดภัยทำให้รถยนต์ตกถนนและพลิกคว่ำ เป็นเหตุให้ผู้ตายซึ่งนั่งมาในรถยนต์คันดังกล่าวถึงแก่ความตาย จึงชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหา ฐานขับรถโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย และทรัพย์สินเสียหาย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙๑, ๙๐ พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.๒๕๒๒ มาตรา ๔๓ (๔), ๑๕๗ พระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๘) พ.ศ.๒๕๕๑ มาตรา ๔

ใช้ชื่อและเอกสารหลักฐานของบุคคลอื่นยื่นแสดงต่อธนาคาร
เป็นเหตุให้ธนาคารออกบัตรเครดิตและบัตรถอนเงินสดให้
ผิดฐานฉ้อโกงโดยแสดงตนเป็นคนอื่น

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๑๔/๒๕๕๒

ป.อาญา ฉ้อโกงโดยแสดงตนเป็นบุคคลอื่น (ม.๓๔๑, ๓๔๒ (๑))

ผู้ต้องหา นำสำเนาบัตรประชาชน สำเนาทะเบียนบ้าน รายการเคลื่อนไหวทางบัญชี และสำเนาใบจ่ายเงินเดือนของนาย ท. พร้อมกล่าวแสดงข้อความอันเป็นเท็จในเอกสาร คำขอสมัครเป็นสมาชิกผู้ถือบัตรเครดิตวีซ่าและคำขอผู้ถือบัตรกดเงินสด โดยแสดงตน ว่าผู้ต้องหา คือนาย ท. ซึ่งประสงค์จะสมัครเป็นสมาชิกบัตรดังกล่าวพร้อมลงลายมือชื่อปลอม ของ นาย ท. แล้วยื่นต่อธนาคาร น. ผู้เสียหายเป็นเหตุให้ธนาคารหลงเชื่อว่าผู้ต้องหา คือนาย ท. ตามที่ยื่นคำขอ และได้ออกบัตรเครดิตวีซ่าและบัตรถอนเงินสดในชื่อนาย ท. มอบให้ผู้ต้องหา ผู้ต้องหา มีความผิดฐานฉ้อโกงโดยแสดงตนเป็นบุคคลอื่น

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๒

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้ต้องหาเป็นพนักงานของบริษัทที่ประกอบธุรกิจหาลูกค้า เพื่อสมัครเป็นสมาชิกบัตรเครดิตของธนาคารต่าง ๆ ผู้ต้องหาได้โทรศัพท์ชักชวนให้ นาย ท. สมัครเป็นสมาชิกบัตรเครดิตและบัตรกดเงินสดของธนาคาร ท. และธนาคาร ฮ. นาย ท. ตกลง จึงส่งเอกสารประกอบใบสมัครซึ่งกรอกรายละเอียดและลงชื่อไว้แล้วอันได้แก่ เอกสารคำขอสมัคร เป็นสมาชิกผู้ถือบัตรเครดิตวีซ่า และเอกสารคำขอสมัครบัตรเบิกถอนเงินสด จำนวน ๒ ชุด สำเนาบัตรประจำตัวประชาชน สำเนาทะเบียนบ้าน รายการเคลื่อนไหวทางบัญชีเงินฝากบัญชี อินเทอร์เน็ตแบงก์กิ้ง ของนาย ท. ต่อมาปรากฏว่าธนาคารฯ ทั้งสองแห่งไม่อนุมัติตามคำขอ ของนาย ท. ผู้ต้องหาได้ใช้หลักฐานของนาย ท. ประกอบคำร้องขอเป็นสมาชิกบัตรเครดิต ของธนาคาร น. โดยปลอมลายมือชื่อของ นาย ท. ในใบสมัครและในเอกสารใช้ประกอบคำขอข้างต้น ซึ่งธนาคาร น. หลงเชื่อจึงออกบัตรเครดิต และบัตรกดเงินสดให้แก่ผู้ต้องหาซึ่งแอบอ้างเป็น

นาย ท. โดยส่งไปที่พักของผู้ต้องหา จากนั้นผู้ต้องหาใช้บัตรเครดิตและบัตรกดเงินสด
ที่ธนาคารออกให้ไปใช้กดเงินสด ๖ ครั้ง รวม ๙๗,๒๐๐ บาท

คดีมีปัญหาคือให้ศาลสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานฉ้อโกงโดยแสดงตน
เป็นบุคคลอื่น หรือไม่

ศาลสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า การที่ผู้ต้องหาได้นำเอาสำเนาบัตรประจำตัวประชาชน
สำเนาทะเบียนบ้าน รายการเคลื่อนไหวทางบัญชี และสำเนาใบจ่ายเงินเดือนของนาย ท.
พร้อมกล่าวแสดงข้อความอันเป็นเท็จในเอกสารคำขอสมัครเป็นสมาชิกผู้ถือบัตรเครดิตวีซ่า
และคำขอผู้ถือบัตรกดเงินสด โดยแสดงตนว่าผู้ต้องหาคือนาย ท. มีความประสงค์จะสมัคร
เป็นสมาชิกบัตรดังกล่าว พร้อมทั้งลงลายมือชื่อปลอมของนาย ท. แล้วยื่นแสดงต่อธนาคาร น.
ผู้เสียหาย เป็นเหตุให้ธนาคารผู้เสียหายหลงเชื่อว่าผู้ต้องหาคือนาย ท. ตามที่ยื่นคำขอ
แล้วได้ออกบัตรเครดิตวีซ่าและบัตรถอนเงินสดในชื่อของนาย ท. มอบให้ผู้ต้องหา การกระทำ
ดังกล่าวเป็นการหลอกลวงผู้เสียหายโดยการแสดงตนเป็นบุคคลอื่น ตามที่บัญญัติไว้ใน
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๒ (๑) แล้ว จึงชี้ขาดควรสั่งฟ้องผู้ต้องหา ฐานฉ้อโกง
โดยแสดงตนเป็นบุคคลอื่น ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๑, ๓๔๒ (๑)

ถึบร้จวन्हักเป็นช่งแล้วเข้าไปในช่งทางนั้นเพื่อลัษทรรพ์ ผิฐฐานลัษทรรพ์โดยทำอันตรายสังกิดกัน

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๑๕/๒๕๕๒

ป.อาญา ลัษทรรพ์ ฯ (ม.๓๓๕ (๑)(๓)(๓)(๘))

การที่ผู้ต้องหาถึบร้จวन्हักเป็นช่ง แล้วมุคเข้าไปในบ้านของผู้เสียหายทางช่งทางนั้น และได้เอาทรัพย์สินของผู้เสียหายภายในบ้านไป เป็นความผิฐฐานลัษทรรพ์ในเคหสถานโดยทำอันตรายสังกิดกันสำหรับคุ่มครองบุคคลหรือทรัพย์สิน มิใช่เป็นความผิฐฐานลัษทรรพ์โดยเข้าทางช่งทางซึ่งได้ทำขึ้นโดยไม่จำนงให้เป็นทางคนเข้า

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้เสียหายตรวจพบว่าทรัพย์สินของผู้เสียหายจำนวน ๒ รายการ ได้แก่ ถังโลหะบรรจุเมททิวโมบายจำนวน ๑ ใบ ราคา ๑๕,๐๐๐ บาท และถังสแตนเลสจำนวน ๑ ใบ ราคา ๑๐,๐๐๐ บาท ซึ่งเก็บรักษาไว้ในบริเวณบ้านพักของผู้เสียหายได้หายไป กับพบว่าร้บ้านพักของผู้เสียหายได้ถูกงัดออกเป็นช่ง ผู้เสียหายจึงได้เรียกบุคคลที่อยู่ในบ้านทุกคนมาสอบถาม จากการสอบถามผู้เสียหายเห็นว่า ผู้ต้องหาที่ ๑ มีพฤติการณ์น่าสงสัย จึงได้แยกตัวมาสอบถาม ผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ให้การยอมรับกับผู้เสียหายว่าได้ร่วมกับผู้ต้องหาที่ ๒ และผู้ต้องหาที่ ๓ ลัษทรรพ์ของผู้เสียหายทั้งสองรายการไปจริง โดยครั้งแรกผู้ต้องหาที่ ๑, ผู้ต้องหาที่ ๒ และผู้ต้องหาที่ ๓ ได้ร่วมกันลักถังสแตนเลส จำนวน ๑ ใบ ราคา ๑๐,๐๐๐ บาท ไปจากผู้เสียหายโดยผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ถึบร้บ้านของผู้เสียหายที่ทำด้วยไม้จนพังเป็นช่ง แล้วผู้ต้องหาที่ ๑ ได้มุคเข้าไปในบ้านของผู้เสียหายและคุ่มเอาถังสแตนเลส จำนวน ๑ ใบ ออกมาจากบ้านของผู้เสียหายเพื่อนำไปขาย โดยผู้ต้องหาที่ ๒ และผู้ต้องหาที่ ๓ รออยู่นอกร้บ้านพักของผู้เสียหาย ต่อมาอีกวันหนึ่งผู้ต้องหาที่ ๑ กับผู้ต้องหาที่ ๒ เพียงสองคนได้ทำการลักถังโลหะบรรจุน้ำยาเมททิวโมบายจำนวน ๑ ใบ ไปขายอีกโดยผู้ต้องหาที่ ๑ ได้มุคเข้าไปในบ้านของ

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๒

ผู้เสียหายทางช่องทางเดิมแล้วใช้รถเข็น ๔ ล้อ ที่ใช้สำหรับชนก๊วยไม้จนถึงบรรจุน้ำยาเมททิวโมบายมาที่ร้วบ้านของผู้เสียหายแล้วอุ้มถึงโบริงกล่าวส่งต่อให้กับผู้ต้องหาที่ ๒ เพื่อนำไปขาย โดยเงินที่ได้จากการขายทรัพย์สินทั้งสองรายดังกล่าว ผู้ต้องหาที่ ๑ กับพวกได้ใช้ไปหมดแล้ว ผู้เสียหายจึงได้ให้ผู้ต้องหาที่ ๑ พาไปพบผู้ต้องหาที่ ๒ ผู้ต้องหาที่ ๒ ได้ยอมรับว่าได้ทำการลักทรัพย์ของผู้เสียหายไปจริง ผู้เสียหายจึงร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาทั้งสาม

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาที่ ๒ มีความผิดฐานร่วมกันลักทรัพย์ในเคหสถานในเวลากลางคืน โดยทำอันตรายสิ่งกีดกั้นสำหรับคุ้มครองบุคคลหรือทรัพย์สิน และโดยเข้าทางช่องทางซึ่งทำขึ้นโดยไม่ได้จำนงให้เป็นทางคนเข้า หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า แม้คำให้การรับสารภาพของผู้ต้องหาที่ ๑ ในชั้นสอบสวนว่าร่วมกระทำความผิดกับผู้ต้องหาที่ ๒ ทั้งสองครั้งจะเป็นการขัดทอดของผู้ต้องหาด้วยกัน แต่ก็ไม่ใช่คำให้การเพื่อให้ตนเองพ้นผิด จึงน่าเชื่อว่าเป็นความจริงและรับฟังได้ นอกจากนี้ คำให้การของผู้ต้องหาที่ ๑ ในชั้นสอบสวนดังกล่าวก็ตรงกับคำให้การของผู้เสียหายที่ยืนยันว่า ผู้ต้องหาที่ ๑ รับว่าร่วมกับผู้ต้องหาที่ ๒ กระทำความผิดทั้งสองวันดังกล่าว พยานหลักฐานรับฟังได้ว่าผู้ต้องหาที่ ๒ ร่วมกับผู้ต้องหาที่ ๑ กระทำความผิดจริง แต่ผู้เสียหายยืนยันว่า คนร้ายเข้ามาในบ้านที่เกิดเหตุโดยการรัดร้วบ้านซึ่งเป็นไม้แผ่นเล็กจนเป็นช่อง ซึ่งสอดคล้องกับคำให้การของผู้ต้องหาที่ ๑ ที่ว่าเป็นผู้ถิปร้วไม้จนหักเป็นช่องในวันแรก การกระทำจึงเป็นการทำอันตรายสิ่งกีดกั้นสำหรับคุ้มครองบุคคลหรือทรัพย์สิน หรือโดยผ่านสิ่ง เช่นว่านั้นเข้าไปด้วยประการใดๆ มิใช่เป็นการเข้าทางช่องทางซึ่งได้ทำขึ้นโดยไม่จำนงให้เป็นทางคนเข้า จึงชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๒ ฐานร่วมกันลักทรัพย์ในเคหสถานในเวลากลางคืน โดยทำอันตรายสิ่งกีดกั้นสำหรับคุ้มครองบุคคลหรือทรัพย์สิน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๕ (๑), (๓), (๗), (๘), ๘๓ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๒๕ มาตรา ๑๑ สำหรับการลักทรัพย์ในวันแรก กับชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๒ ฐานร่วมกันลักทรัพย์ในเคหสถานในเวลากลางคืน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๕ (๑) (๗) (๘), ๘๓ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๕)

พ.ศ. ๒๕๒๕ มาตรา ๑๑ สำหรับการลักทรัพย์ในวันที่สอง รวม ๒ กระทง ขอให้ผู้ต้องหาที่ ๒ ร่วมกับผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๓ คืบหรือใช้ราคาถึงแสนเลศ ๑ ใบ ราคา ๑๐,๐๐๐ บาท และร่วมกับผู้ต้องหาที่ ๑ คืบหรือใช้ราคาถึงโลหะ ๑ ใบ ราคา ๑๕,๐๐๐ บาทแก่ผู้เสียหาย และชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๒ ฐานลักทรัพย์โดยเข้าทางช่องทางซึ่งทำขึ้นโดยไม่ได้จำนงให้เป็นทางคนเข้า ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๕ (๔) พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๒๕ มาตรา ๑๑ สำหรับการลักทรัพย์ทั้งสองครั้ง และสั่งฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๓ ฐานร่วมกันลักทรัพย์ในเคสสถานในเวลากลางคืน โดยทำอันตรายถึงชีวิตกันสำหรับคุ้มครองบุคคลหรือทรัพย์สิน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๕(๑)(๓)(๗)(๘), ๘๓ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๒๕ มาตรา ๑๑ สำหรับการลักทรัพย์ในวันแรก กับสั่งฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ ฐานร่วมกันลักทรัพย์ในเคสสถานในเวลากลางคืน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๕ (๑) (๗) (๘), ๘๓ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๒๕ มาตรา ๑๑ สำหรับการลักทรัพย์ในวันที่สองอีกกรณีหนึ่ง และสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ สำหรับการลักทรัพย์ทั้งสองครั้ง และผู้ต้องหาที่ ๓ สำหรับการลักทรัพย์ในวันแรก ฐานร่วมกันลักทรัพย์โดยเข้าทางช่องทางซึ่งทำขึ้นโดยไม่ได้จำนงให้เป็นทางคนเข้า ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๕ (๔) พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๒๕ มาตรา ๑๑ โดยให้พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาร่วมกันลักทรัพย์ในเคสสถาน โดยทำอันตรายถึงชีวิตกันสำหรับคุ้มครองบุคคลหรือทรัพย์สินสำหรับการลักทรัพย์ในวันแรก แก่ผู้ต้องหาทั้งสามก่อนยื่นฟ้อง

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๒

ผู้ต้องหาที่ ๒ เป็นกรรมการผู้มีอำนาจของบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ มอบอำนาจให้นาย ค. เป็นตัวแทนในการดำเนินกิจการต่าง ๆ ของบริษัท นาย ค. มอบอำนาจให้บุคคลอื่นต่ออีก เมื่อบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ ฟ้องคดีแพ่ง และนำสืบหรือแสดงหลักฐานอันเป็นเท็จโดยไม่ปรากฏว่าผู้ต้องหาที่ ๒ มีส่วนร่วมหรือมีส่วนร่วมรู้เห็นยินยอมกับผู้ต้องหาที่ ๑ จึงยังไม่พอฟ้องผู้ต้องหาที่ ๒

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๒๓/๒๕๕๒

ป.อาญา ร่วมกันนำสืบหรือแสดงหลักฐานอันเป็นเท็จ (ม.๑๘๐, ๘๓)

ผู้ต้องหาที่ ๑ ในฐานะนิติบุคคล โดยผู้มีอำนาจจัดการแทนตามที่มีการมอบอำนาจและมอบอำนาจช่วงให้บุคคลอื่น ๆ ได้ทราบอยู่แล้วว่านาย ค. ซึ่งเป็นพนักงานของผู้ต้องหาที่ ๑ ได้นำหลักฐานของผู้เสียหายมากู้ยืมเงินจากผู้ต้องหาที่ ๑ โดยที่ผู้เสียหายไม่เคยมาขอกู้ยืมเงิน แต่ผู้ต้องหาที่ ๑ กลับแต่งตั้งนาย ย. เป็นทนายความ ยื่นฟ้องผู้เสียหายเพื่อให้ผู้เสียหายชำระเงินและนำสัญญาสินเชื่อเงินสดดังกล่าว ซึ่งรู้อยู่แล้วว่าเป็นเท็จและเป็นหลักฐานในข้อสำคัญในคดีไปนำสืบหรือแสดงในการพิจารณาคดี จึงรับฟังได้ว่าผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นผู้กระทำความผิดฐานนำสืบหรือแสดงพยานหลักฐานอันเป็นเท็จในการพิจารณาคดีโดยตรง มิใช่ในฐานะผู้ชี้ให้ผู้อื่นกระทำความผิด แต่ยังคงเป็นความผิดฐานเดียวกัน ส่วนผู้ต้องหาที่ ๒ เป็นกรรมการผู้มีอำนาจของผู้ต้องหาที่ ๑ แต่ได้มอบอำนาจให้แก่ นาย ค. แล้วนาย ค. ได้มอบอำนาจช่วงให้แก่บุคคลอื่น ๆ อีก ไม่ปรากฏว่าผู้ต้องหาที่ ๒ ได้มีส่วนร่วมหรือรู้เห็นยินยอมเกี่ยวกับการกระทำผิดของผู้ต้องหาที่ ๑ พยานหลักฐานจึงไม่พอฟ้องผู้ต้องหาที่ ๒ ให้ต้องรับผิดเป็นการส่วนตัว

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้เสียหายกล่าวหาว่า บริษัท ส. ผู้ต้องหาที่ ๑ และ นาย ช. ผู้ต้องหาที่ ๒ ร่วมกันใช้ให้ผู้อื่นนำสืบหรือแสดงพยานหลักฐานอันเป็นเท็จในการพิจารณาคดี โดยผู้ต้องหาที่ ๑ โดยนาย ณ. ผู้รับมอบอำนาจช่วงได้ยื่นฟ้องผู้เสียหายเป็นคดีแพ่งต่อศาลจังหวัด ม. ฐานผิดสัญญา (สินเชื่อเงินสด) กล่าวหาว่า ผู้เสียหายกู้ยืมเงินผู้ต้องหาที่ ๑

ไป ๑๑๐,๐๐๐ บาท แล้วผิพนัดชำระหนี้ ขอให้ผู้เสียหายชำระหนี้ จำนวน ๑๑๑,๑๑๑ บาท พร้อมดอกเบี้ย วันนัดพิจารณา ผู้เสียหายในฐานะจำเลยแถลงว่าได้ติดต่อกับโจทก์ ซึ่งได้ตรวจสอบในเบื้องต้นแล้วพบว่าจำเลยไม่มีส่วนเกี่ยวข้องในการกู้ยืมในคดีนี้ ปรากฏตามสำเนารายงานกระบวนการพิจารณาในสำนวน ต่อมาวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๔๔ ผู้ต้องหาที่ ๑ ในฐานะโจทก์ได้นำนาย ภ. เข้าเบิกความ นาย ภ. ได้เบิกความตอบทนายความโจทก์ว่า เมื่อวันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๔๔ ผู้เสียหาย (จำเลย) ได้ทำสัญญาขอสินเชื่อกับผู้ต้องหาที่ ๑ (โจทก์) จำนวนเงิน ๑๑๐,๐๐๐ บาท และรับเงินกู้ไปครบถ้วนแล้ว ปรากฏตามสัญญาสินเชื่อเงินสดในสำนวน ซึ่งทนายโจทก์ได้ให้พยานรับรองเอกสารดังกล่าวส่งศาล แล้วผู้เสียหายผิพนัดไม่ชำระหนี้ เมื่อตอบทนายความจำเลยถามค้าน นาย ภ. ได้เบิกความว่านาย ภ. ทำงานกับผู้ต้องหาที่ ๑ (โจทก์) ตั้งแต่เดือนสิงหาคม ๒๕๔๒ ถึงเดือนมิถุนายน ๒๕๔๖ ตำแหน่งเจ้าหน้าที่ฝ่ายกฎหมาย เกี่ยวกับคดีนี้เคยรับมอบอำนาจจากโจทก์ไปแจ้งความดำเนินคดีกับนาย ศ. ที่สถานีตำรวจภูธร ส. ปรากฏตามหนังสือมอบอำนาจ ล.๑ และบันทึกประจำวัน ผู้เสียหาย (จำเลย) เคยไปยืนยันที่บริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ (โจทก์) ว่าไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการขอสินเชื่อดังกล่าวจนผู้ต้องหาที่ ๑ (โจทก์) ตรวจสอบข้อเท็จจริงแล้วพบว่า นาย ศ. ได้ปลอมลายมือชื่อของผู้เสียหาย (จำเลย) มาขอสินเชื่อจริง กรรมการของผู้ต้องหาที่ ๑ (โจทก์) รวมทั้งผู้รับมอบอำนาจของผู้ต้องหาที่ ๑ ในคดีนี้ ทราบเรื่องการดำเนินคดีกับนาย ศ. ศาลจังหวัด ม. ได้พิพากษายกฟ้องโจทก์ (ผู้ต้องหาที่ ๑) ผู้เสียหายจึงร้องทุกข์ดำเนินคดีนี้กับผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒

คดีได้ความตามทางสอบสวนว่า บริษัท ส. ผู้ต้องหาที่ ๑ (ภายหลังได้จดทะเบียนแปรสภาพเป็นบริษัทมหาชนจำกัด และเปลี่ยนชื่อเป็นบริษัท อ. จำกัด (มหาชน) เมื่อวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๔๔) มีวัตถุประสงค์ประการหนึ่งคือ ให้กู้ยืมเงินหรือให้สินเชื่อโดยมีหรือไม่มีหลักประกัน ผู้ต้องหาที่ ๑ มีนาย ข. ผู้ต้องหาที่ ๒ กับพวกรวม ๖ คน เป็นกรรมการของบริษัท โดยเฉพาะผู้ต้องหาที่ ๒ ปลอมลายมือชื่อและประทับตราสำคัญของบริษัท มีผลผูกพันบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ เมื่อวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๔๔ ผู้ต้องหาที่ ๑ โดยผู้ต้องหาที่ ๒ ได้ทำหนังสือมอบอำนาจลงวันที่ดังกล่าวมอบอำนาจและตั้งนาย ค. เป็นตัวแทนให้มีอำนาจกระทำการแทนผู้ต้องหาที่ ๑ ในกิจการต่าง ๆ ซึ่งรวมทั้งมีอำนาจร้องทุกข์ ฟ้องคดีและตั้งผู้รับมอบอำนาจช่วงหรือตัวแทนช่วงในวันเดียวกันนั้น นาย ค. ได้ทำหนังสือมอบอำนาจช่วงและแต่งตั้งนาย ท. เป็นผู้มีอำนาจและตัวแทนของผู้ต้องหาที่ ๑ โดยมีอำนาจเหมือนกับนาย ค. ทุกประการ ปรากฏว่าต่อมาวันที่

๖ มกราคม ๒๕๕๖ นาย ค. ได้ทำหนังสือมอบอำนาจช่วงให้นาย ท. กับพวกรวม ๘ คน รวมทั้งนาย น. ต่างเป็นผู้มีอำนาจกระทำการแทนผู้ต้องหาที่ ๑ ด้วย ต่อมาวันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๕๖ นาย น. ในฐานะผู้รับมอบอำนาจช่วงของผู้ต้องหาที่ ๑ ได้มอบอำนาจช่วงให้นาย ภ. แจ้งความร้องทุกข์ดำเนินคดีกับนาย ศ. ต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธร ส. ซึ่งนาย ภ. ได้ร้องทุกข์เมื่อวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๕๖ ให้ดำเนินคดีกับนาย ศ. ซึ่งเป็นพนักงานของผู้เสียหายฐานฉ้อโกง โดยกล่าวหาว่า นำหลักฐานของผู้เสียหายมากู้เงินผู้ต้องหาที่ ๑ แล้วรับเงินไป ๑๑๐,๐๐๐ บาท โดยผู้เสียหายไม่เคยยื่นขอกู้เงินแต่อย่างใด ส่วนในการฟ้องคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ม.๓/๑๕๓/๒๕๕๓ หมายเลขแดงที่ ม.๒๙๖๘/๒๕๕๔ ของศาลจังหวัด ม. โดยผู้ต้องหาที่ ๑ นั้น นาย ณ. ผู้รับมอบอำนาจช่วง จากนาย ค. เป็นโจทก์ฟ้องคดีในนามของผู้ต้องหาที่ ๑ และแต่งตั้งนาย ย. ทนายความของผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นทนายความผู้ยื่นคำฟ้องและเป็นผู้ดำเนินคดีและสืบพยานโจทก์ในวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๔ ดังกล่าว

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาที่ ๒ มีความผิดฐานร่วมกันนำสืบหรือแสดงพยานหลักฐานอันเป็นเท็จ หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ผู้ต้องหาที่ ๑ ในฐานะนิติบุคคล โดยผู้มีอำนาจจัดการแทนตามที่มีการมอบอำนาจ และมอบอำนาจช่วงให้บุคคลอื่น ๆ ได้ทราบอยู่แล้วว่านาย ศ. ซึ่งเป็นพนักงานของผู้ต้องหาที่ ๑ ได้นำหลักฐานของผู้เสียหายมากู้ยืมเงินจากผู้ต้องหาที่ ๑ โดยที่ผู้เสียหายไม่เคยมาขอกู้ยืมเงิน แต่ผู้ต้องหาที่ ๑ กลับแต่งตั้งนาย ย. เป็นทนายความยื่นฟ้องผู้เสียหายเพื่อให้ผู้เสียหายชำระเงินและนำสัญญาสินเชื่อเงินสดดังกล่าว ซึ่งรู้อยู่แล้วว่าเป็นเท็จ และเป็นหลักฐานในข้อสำคัญในคดีไปนำสืบหรือแสดงในการพิจารณาคดี จึงรับฟังได้ว่าผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นผู้กระทำผิดฐานนำสืบหรือแสดงพยานหลักฐานอันเป็นเท็จในการพิจารณาคดีโดยตรง มิใช่ในฐานะผู้ใช้ให้ผู้อื่นกระทำผิด แต่ยังคงเป็นความผิดฐานเดียวกัน ส่วนผู้ต้องหาที่ ๒ เป็นกรรมการผู้มีอำนาจของผู้ต้องหาที่ ๑ แต่ได้มอบอำนาจให้นาย ค. แล้วนาย ค. ได้มอบอำนาจช่วงให้แก่บุคคลอื่น ๆ อีก ไม่ปรากฏว่าผู้ต้องหาที่ ๒ ได้มีส่วนร่วมหรือรู้เห็นยินยอมเกี่ยวกับการกระทำผิดของผู้ต้องหาที่ ๑ พยานหลักฐานจึงไม่พอฟ้องผู้ต้องหาที่ ๒ ให้ต้องรับผิดเป็นการส่วนตัว สำหรับนาย ภ. ที่เบิกความว่าเมื่อวันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๕๕ จำเลย (ผู้เสียหาย) ได้ทำสัญญาขอสินเชื่อกับโจทก์ (ผู้ต้องหาที่ ๑) โดยจำเลยรับเงินกู้ไปแล้ว และรับรองเอกสารสัญญากู้ยืม จ.๕ อ้างส่งศาลนั้น การกระทำของนาย ภ. เข้าข่ายความผิดฐานเบิกความเท็จ

แต่ไม่เข้าข่ายเป็นความผิดฐานนำสืบหรือแสดงพยานหลักฐานเท็จ เนื่องจากนาย ภ. เบิกความในฐานพยานโจทก์ มิใช่ในฐานะคู่ความ (ตามนัยคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๙๘-๑๙๙/๒๕๒๔) แต่เมื่อทนายความจำเลยถามค้าน นาย ภ. ก็เบิกความตามความจริง ยอมรับว่าผู้เสียหายไม่ได้เกี่ยวข้องในการขอสินเชื่อ แต่เป็นนาย ศ. ปลอมลายมือชื่อของผู้เสียหายกู้เงินไป ถือได้ว่าเป็นการลวงเท็จต่อศาลก่อนจบคำเบิกความ นาย ภ. จึงไม่ต้องรับโทษ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๓๗ ประกอบมาตรา ๑๘๒ ไม่มีเหตุที่จะแจ้งให้ดำเนินคดีแก่นาย ภ. ส่วนนาย ย. ซึ่งเป็นทนายความได้ปฏิบัติหน้าที่ตามที่ผู้ต้องหาที่ ๑ แต่งตั้งให้เป็นทนายความ โดยอาศัยพยานหลักฐานซึ่งได้รับมอบจากผู้ต้องหาที่ ๑ แม้นาย ภ. จะให้การเพิ่มเติมว่าได้แจ้งเรื่องกับนาย ภ. แจ้งความดำเนินคดีกับนาย ศ. ว่าเป็นผู้ปลอมลายมือชื่อผู้เสียหายไปขอกู้เงินจากผู้ต้องหาที่ ๑ ให้แก่นาย ย. ทราบก่อนแล้วก็ตาม แต่นาย ย. ก็ให้การว่าไม่ทราบข้อเท็จจริงกรณีนาย ศ. ปลอมลายมือชื่อผู้เสียหายเพื่อขอกู้เงินจากผู้ต้องหาที่ ๑ คำให้การของนาย ภ. และนาย ย. มีลักษณะเป็นการขัดทอดซึ่งกันและกัน เมื่อไม่มีพยานหลักฐานอื่นที่สนับสนุนว่านาย ย. ทราบข้อเท็จจริงดังกล่าวก่อนนำพยานเข้าสืบ พยานหลักฐานยังไม่เพียงพอที่จะแจ้งให้พนักงานสอบสวนดำเนินคดีกับนาย ย. ชี้ขาดควรสั่งฟ้อง บริษัท ส. หรือบริษัท อ. จำกัด (มหาชน) ผู้ต้องหาที่ ๑ ฐานร่วมกันนำสืบหรือแสดงพยานหลักฐานอันเป็นเท็จ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๐, ๔๓ กับชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๒ ฐานร่วมกันนำสืบหรือแสดงพยานหลักฐานอันเป็นเท็จ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๐, ๔๓

หมายเหตุ

คดีนี้อัยการสูงสุดกลับหลักปฏิบัติเดิมที่อัยการสูงสุดจะชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ ไปเลยโดยเปลี่ยนเป็นชี้ขาดควรสั่งฟ้องโดยเหตุผลว่า เนื่องจากในคดีอาญา ผู้ต้องหาที่มีสิทธิได้รับโอกาสในการต่อสู้อย่างเพียงพอ การตรวจสอบหรือรับทราบพยานหลักฐานตามสมควรตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๔๐ (๓) และพนักงานสอบสวนต้องให้โอกาสผู้ต้องหาที่จะแก้ข้อหาและที่จะแสดงข้อเท็จจริงอันเป็นประโยชน์แก่ตนได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๓๔ วรรคสี่ ดังนั้น แม่คดีนี้จะเป็นกรณีรู้ตัวผู้กระทำความผิดและพนักงานสอบสวน เห็นควรสั่งไม่ฟ้องจึงไม่เรียกหรือจับตัวผู้ต้องหามาสอบสวน ซึ่งไม่ใช่สำนวนการสอบสวนที่รู้ตัวผู้กระทำความผิด แต่เรียกหรือจับตัวผู้ต้องหาไม่ได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๔๑ แต่ก็ยังเป็นสำนวนที่ไม่ได้ตัวผู้ต้องหามาสอบสวนเช่นเดียวกัน ผู้ต้องหาควรได้รับโอกาสในการต่อสู้หรือแก้ข้อหาแสดงข้อเท็จจริงอันเป็นประโยชน์แก่ตนอย่างเพียงพอตามสิทธิดังกล่าวก่อนมีคำสั่งฟ้องคดีเช่นเดียวกัน (จึงไม่ออกคำสั่ง “ชี้ขาดให้ฟ้อง”)

ยึดถือเงินสดแทนผู้เสียหายเพียงชั่วระยะเวลาทำงานในหน้าที่ ไม่ถือว่าได้รับ มอบการครอบครอง เมื่อเอาเงินไปผิดหลักทรัพย์

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๑/๒๕๕๒

ป.อาญา หลักทรัพย์ที่เป็นของนายจ้าง (ม.๓๓๕(๑๑))

ผู้ต้องหาเป็นลูกจ้างของผู้เสียหาย มีหน้าที่เบิกเงินสดจากพนักงานรักษาเงิน
นำไปให้บริการรับแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศเป็นเงินไทยแก่ลูกค้า การที่ผู้ต้องหา
ได้รับมอบเงินจากพนักงานรักษาเงินในแต่ละวันเป็นการยึดถือเงินสดแทนผู้เสียหายไว้
เพียงชั่วระยะเวลาทำการเพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติงานในหน้าที่เท่านั้น จะถือว่า
ผู้เสียหายส่งมอบเงินสดให้อยู่ในการครอบครองของผู้ต้องหาได้ไหม เมื่อผู้ต้องหา
เอาเงินสดนั้นไปเป็นของตนโดยทุจริต จึงเป็นความผิดฐานหลักทรัพย์ที่เป็นของนายจ้าง

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้ต้องหาเป็นพนักงานของธนาคารผู้เสียหาย สาขาราชเทวี ขณะ
เกิดเหตุทำงานในตำแหน่งพนักงานโอนเงินต่างประเทศอาวุโส มีหน้าที่เบิกเงินสดจากพนักงาน
รักษาเงิน (แคชเชียร์) ของผู้เสียหาย นำไปบริการรับแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศเป็นเงินไทย
แก่ลูกค้าที่บริเวณบูธแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ ซึ่งตั้งอยู่บริเวณด้านหน้าสำนักงาน
ผู้เสียหาย ต่อมาสำนักงานใหญ่ผู้เสียหายส่งส่วยยอดเงินที่ฝ่ายต่างประเทศสำนักงานของ
ผู้เสียหาย สาขาราชเทวี เบิกไปมีจำนวนมากผิดปกติ จึงทำการตรวจสอบพบว่าผู้ต้องหา
ได้เบิกเงินจากพนักงานรักษาเงินแล้วไม่นำไปลงในสารบบคอมพิวเตอร์เพื่อให้ลูกค้าแลกเปลี่ยน
แต่กลับนำเงินดังกล่าวไปโดยทุจริต รวม ๑๕๓ รายการเป็นเงินจำนวน ๒๘,๙๗๓,๗๐๐ บาท
และผู้ต้องหาได้หลบหนีไป

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานหลักทรัพย์ที่เป็นของนายจ้าง
หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ผู้ต้องหาเป็นลูกจ้างของผู้เสียหาย มีหน้าที่เบิกเงินสดจากพนักงานรักษา นำไปให้บริการรับแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศเป็นเงินไทยแก่ลูกค้า การที่ผู้ต้องหาได้รับมอบเงินจากพนักงานรักษาเงินในแต่ละวันเป็นการยึดถือเงินสดแทนผู้เสียหายไว้เพียงชั่วคราวระยะเวลาทำการเพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติงานในหน้าที่เท่านั้น จะถือว่าผู้เสียหายส่งมอบเงินสดให้อยู่ในการครอบครองของผู้ต้องหาได้ไม่ เมื่อผู้ต้องหาเอาเงินสดนั้นไปเป็นของตนโดยทุจริต จึงเป็นความผิดฐานลักทรัพย์ที่เป็นของนายจ้าง ตามนัยคำพิพากษาฎีกาที่ ๓๒๖๔/๒๕๔๒ หลักฐานพอพ้อง ชี้ขาดควรสั่งฟ้องผู้ต้องหา ฐานลักทรัพย์ที่เป็นของนายจ้าง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๕ (๑๑), ๙๑ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๒๕ มาตรา ๑๑ และให้ผู้ต้องหาคืนหรือใช้เงินจำนวน ๒๘,๙๓/๓,๓/๐๐ บาทแก่ผู้เสียหาย

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๒

รับรณนตจากผู้ประมุลได้ไปขายต่อ ไม่ผิดฐานยักยกอก

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๔/๒๕๕๒

ป.อาญา ยักยกอก (ม.๓๕๒)

บริษัทผู้เสียหายมอบให้ผู้ต้องหาเป็นตัวแทนไปควบคุมดูแลการประมูลขายทอดตลาดรณนตสองคันของบริษัทผู้เสียหายที่มอบให้บริษัท ส.จำกัด ทำการขายทอดตลาด นาย น.เพื่อนของผู้ต้องหายืนยันว่าเป็นผู้ประมูลได้แล้วมอบรณนตให้ผู้ต้องหานำไปขายต่อเอากำไรอีกทอดหนึ่ง พยานหลักฐานไม่พอพียงว่าผู้ต้องหาได้นำรณนตทั้งสองคันไปขายให้บุคคลอื่นโดยไม่ผ่านการประมูลขายทอดตลาดของบริษัท ส. จำกัด พยานหลักฐานไม่พอพียงผู้ต้องหาฐานยักยกอก

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้เสียหายได้มอบให้บริษัท ส. จำกัด เป็นตัวแทนจำหน่ายรณนตใช้แล้วของผู้เสียหายโดยวิธีการประมูลขายทอดตลาดโดยมอบให้ผู้ต้องหาซึ่งเป็นพนักงานของผู้เสียหายเป็นตัวแทนเข้าไปควบคุมดูแลการประมูล ต่อมาผู้เสียหายได้ร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนว่า ผู้ต้องหานำรณนตจำนวน ๒ คันไปขายเองในราคา คันละ ๒๓๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงิน ๔๖๐,๐๐๐ บาท โดยไม่มีการประมูลขายจริงแล้วให้บริษัท ส. จำกัด จ่ายเงินให้แก่ผู้เสียหายเป็นเงิน ๓๑๐,๐๐๐ บาท โดยผู้ต้องหายักยกอกเงินส่วนต่าง จำนวน ๒๓๐,๐๐๐ บาท ไปเป็นของตนโดยทุจริต

คดีมีปัญหาคำชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดฐานยักยกอกหรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า บริษัท ส. จำกัด ผู้รับมอบหมายจากผู้เสียหายให้เป็นตัวแทนจำหน่ายรณนตใช้แล้วของผู้เสียหายด้วยวิธีการประมูล ได้รายงานผล

การประมูลว่าได้ประมูลขายทอดตลาดรถยนต์สองคันในราคา ๑๕๖,๐๐๐ บาท และในราคา ๑๕๔,๐๐๐ บาท โดยขายให้แก่ นาย น. ทั้งสองคัน โดยนาย ณ. พนักงานประจำบริษัท ส. จำกัด ยืนยันว่านาย น. เป็นผู้ประมูลไป และนาย น.ยืนยันว่าได้ซื้อรถยนต์จากบริษัท ส. จำกัด จริง แล้วมอบให้ผู้ต้องหาซึ่งเป็นเพื่อนกันนำไปขายต่อ พยานหลักฐานจึงไม่เพียงพอให้รับฟังว่า ผู้ต้องหาได้นำรถยนต์ทั้งสองคันไปขายให้กับผู้อื่นโดยไม่ผ่านการประมูลขายทอดตลาดจาก บริษัท ส. จำกัด ส่วนการดำเนินการขายทอดตลาดของบริษัท ส. จำกัด จะได้ดำเนินการไป โดยถูกต้องและรักษาผลประโยชน์ของผู้เสียหายหรือไม่ และผู้ต้องหากระทำการขัดต่อสัญญา ตัวการตัวแทนหรือไม่ เป็นเรื่องที่คู่กรณีจะต้องไปว่ากล่าวกันในทางแพ่ง จึงชี้ขาดไม่ฟ้อง ผู้ต้องหา ฐานยักยอก ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๒

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๒

ส่งโทรสารถึงผู้บังคับบัญชาเพื่อให้ดำเนินการกับผู้เสียหายให้หยุดยั้งกระทำ
การคุกคามผู้ต้องหา เป็นการแสดงความคิดเห็นป้องกันส่วนได้เสีย
เกี่ยวกับตนตามคลองธรรม ไม่เป็นหมิ่นประมาท

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๕/๒๕๕๒

ป.อาญา หมิ่นประมาท (ม.๓๒๙)

ผู้เสียหายมีพฤติการณ์หลายประการในการคุกคาม ก่อความเดือดร้อนให้แก่ผู้ต้องหา การที่ผู้ต้องหาส่งเอกสารทางโทรสารถึงผู้บังคับบัญชาของผู้เสียหาย และถึงแพทย์ผู้รักษาผู้เสียหาย โดยเล่าพฤติการณ์ของผู้เสียหายให้ทราบ ก็เพียงแต่ประสงค์ให้ผู้ที่เกี่ยวข้องช่วยดำเนินการยับยั้งหรือห้ามผู้เสียหายกระทำการคุกคามผู้ต้องหาและมีเจตนาส่งเอกสารถึงผู้เกี่ยวข้องเท่านั้น การกระทำของผู้ต้องหาเป็นการแสดงความคิดเห็นหรือข้อความโดยสุจริต เพื่อความชอบธรรม ป้องกันตน หรือป้องกันส่วนได้เสียเกี่ยวกับตนตามคลองธรรม จึงไม่มีความผิดฐานหมิ่นประมาท

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้เสียหายกับผู้ต้องหาคบหาฉันชู้สาวแล้วเลิกกันไป ต่อมาผู้ต้องหาส่งเอกสารถึงผู้เกี่ยวข้องทางโทรสาร ไปที่แผนกธุรการกองแพทย์ สถานที่ทำงานของผู้เสียหายและกองจิตเวช สถานที่ที่ผู้เสียหายเข้ารับการตรวจรักษาอาการทางจิต เอกสารที่ผู้ต้องหาส่งไปดังกล่าวสรุปได้ว่าในช่วงระยะเวลา ๓ เดือน ผู้เสียหายคุกคามผู้ต้องหาและคนรอบข้างอย่างต่อเนื่อง โดยใช้โทรศัพท์หลายเครื่อง โทรวันละหลายครั้ง กลั่นแกล้งผู้พักอาศัยในบ้าน โดยโทรศัพท์เข้าในเวลาวิกาล และมีการส่งข้อความหยาบคายมายังโทรศัพท์มือถือของผู้ต้องหา และในช่วงเวลาที่ผ่านมา ผู้เสียหายได้จัดหาอาวุธปืนเพื่อฆ่าผู้ต้องหา และหาซื้อปืนมาฆ่าหากหาอาวุธปืนไม่ได้ การกระทำของผู้เสียหายขาดความรู้สึกผิดชอบชั่วดี หากผู้เสียหายทำไปก็ไม่ต้องรับผิดชอบ เพราะป่วยทางจิตโดยเอกสารส่งไปที่กองแพทย์ มีสิบเอก ธ. เป็นคนรับแล้วได้นำไปวางไว้บนโต๊ะทำงานของพันเอกหญิง พ. ผู้บังคับบัญชาของผู้เสียหาย ส่วนเอกสาร

ที่ส่งไปยังกองจิตเวช ร้อยเอก ป. เป็นคนรับ แล้วนำส่งนายแพทย์ อ. แพทย์ผู้รักษาอาการทางจิตของผู้เสียหาย โดยสิบเอก ธ. และร้อยเอก ป. ให้การเพิ่มเติมว่าไม่ได้ให้บุคคลอื่นดูเอกสารดังกล่าว ต่อมาผู้เสียหายทราบจากนายแพทย์ อ. และพันเอกหญิง พ. ว่ามีการส่งเอกสารดังกล่าวมาให้บุคคลทั้งสอง ผู้เสียหายจึงร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาภายในอายุความ

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานหมิ่นประมาท หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ผู้เสียหายมีพฤติการณ์หลายประการในการคุกคาม ก่อความเดือดร้อนให้แก่ผู้ต้องหา การที่ผู้ต้องหาส่งเอกสารถึงผู้บังคับบัญชาของผู้เสียหาย และส่งเอกสารถึงแพทย์เจ้าของไข้ผู้เสียหาย โดยเล่าพฤติการณ์ของผู้เสียหายให้ทราบก็ เพียงแต่ประสงค์ให้ผู้ที่เกี่ยวข้องช่วยดำเนินการยับยั้งหรือห้ามผู้เสียหายกระทำการคุกคาม ผู้ต้องหาและมีเจตนาส่งเอกสารถึงผู้เกี่ยวข้องเท่านั้น การกระทำของผู้ต้องหาเป็นการแสดง ความคิดเห็นหรือข้อความโดยสุจริต เพื่อความชอบธรรม ป้องกันตน หรือป้องกันส่วนได้เสีย เกี่ยวกับตนตามคลองธรรม การกระทำไม่เป็นความผิดฐานหมิ่นประมาท ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๒๙ (๑) ชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหา ฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณา ด้วยเอกสาร ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๒๖, ๓๒๘ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๓, ๔

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๒

แบบพิมพ์ใบเสร็จรับเงินไม่มีข้อความที่ปรากฏความหมายอย่างใดในแบบพิมพ์ ไม่เป็นเอกสาร ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑ (๗)

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๔๕/๒๕๕๒

ป.อาญา เอาไปเสียซึ่งเอกสาร, ปลอมเอกสารและใช้เอกสารปลอม (ม. ๑๔๘, ๒๖๔, ๒๖๘)

แบบพิมพ์ใบเสร็จรับเงินที่ไม่มีข้อความปรากฏความหมายอย่างใดในแบบพิมพ์
ไม่เป็นเอกสาร ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑ (๗) การที่ผู้ต้องหาเอาแบบพิมพ์
ใบเสร็จรับเงินของธนาคารผู้เสียหายไป จึงไม่เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา
มาตรา ๑๔๘ ส่วนการที่ผู้ต้องหานำเอาแบบพิมพ์ใบเสร็จรับเงินดังกล่าวไปลงลายมือชื่อ
ของตนเองแล้วกรอกข้อความว่าธนาคารได้รับแลกเปลี่ยนเงินสกุลวอนและลงวันเดือนปี
ที่รับแลกด้วย เป็นเพียงการยืนยันข้อเท็จจริงว่าผู้ต้องหาเป็นผู้ทำรายการดังกล่าว
ในนามของธนาคารผู้เสียหาย การกระทำของผู้ต้องหาไม่มีความผิดฐานปลอมเอกสาร
หรือใช้เอกสารปลอม

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้ต้องหาเป็นพนักงานของธนาคาร ตำแหน่งพนักงานโอนเงิน
ต่างประเทศ มีหน้าที่รับแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ นาย น. พนักงานของบริษัท อ.
ได้เดินทางไปต่างประเทศจึงให้ นาง ส. ภริยา ไปแลกเปลี่ยนเงินสกุลดอลลาร์และเงินสกุลวอน
ที่บูธ ขาออก ๒ ของธนาคาร ประจำท่าอากาศยานกรุงเทพ เจ้าหน้าที่ของธนาคารได้ออก
ใบเสร็จรับเงินสกุลดอลลาร์และกระดาชบอกเลขเงินสกุลวอน เย็บติดอยู่ที่ใบเสร็จรับเงิน
สกุลดอลลาร์ โดยยังไม่ได้ออกใบเสร็จรับแลกเงินสกุลวอนให้ ต่อมานาย น. ได้นำหลักฐาน
ดังกล่าวไปขอเบิกเงินจากบริษัท อ. เจ้าหน้าที่ฝ่ายบัญชีของบริษัทได้ติดต่อขอใบเสร็จรับเงิน
สกุลวอนดังกล่าวย้อนหลังจากธนาคาร นาง ร. ผู้ช่วยผู้จัดการธนาคารตรวจสอบแล้ว
ไม่สามารถออกใบเสร็จรับเงินสกุลวอนให้ได้ เพราะไม่มีรายการแลกเปลี่ยนเงินสกุลนี้
โดยตามวันเวลาดังกล่าวผู้ปฏิบัติงานที่บูธของธนาคารคือผู้ต้องหาและนาง จ. ต่อมา

ทางธนาคารได้สอบถามนาย น. ทราบว่าไม่ตั้งใจจะเอาความแล้ว จึงได้โทรศัพท์ติดต่อไปยังแผนกบัญชีของบริษัท อ. ได้รับแจ้งว่า บริษัทได้รับใบเสร็จรับเงินเลขที่ ๕๔๖๐๕๓/๓ โดยผู้ต้องหาเป็นผู้นำมามอบให้ ธนาคารจึงให้พนักงานของธนาคารไปรับใบเสร็จรับเงินจากบริษัท คือ สำเนาใบเสร็จรับเงินฉบับเลขที่ ๕๔๖๐๕๓/๓ จากการตรวจสอบพบว่าใบเสร็จเลขที่ ๕๔๖๐๕๓/๓ นี้ เป็นใบเสร็จที่ขาดหายไปจากวันที่ใช้ปฏิบัติงานของพลัดเช้า วันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๔๕ ที่บัญชีออก ๑ เครื่อง ๐๔ ในความรับผิดชอบของนางสาว ส. จากการตรวจสอบสำเนาใบเสร็จดังกล่าวเป็นแบบฟอร์มเปล่าสำหรับใช้ในกิจการของธนาคาร ซึ่งผู้ต้องหาได้นำไปลงและนำไปมอบให้ลูกค้า ธนาคารจึงได้ไปร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน ขอให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหา แต่ต่อมาได้ถอนคำร้องทุกข์

คดีมีปัญหาคำให้การสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดฐานเอาไปเสียซึ่งเอกสารของผู้อื่นในประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้อื่นหรือประชาชน ปลอมเอกสารและใช้เอกสารปลอม หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า แบบพิมพ์ใบเสร็จรับเงินไม่มีข้อความที่ปรากฏความหมายอย่างใดในแบบพิมพ์จึงไม่เป็นเอกสาร ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑ (๓) การที่ผู้ต้องหาเอาแบบพิมพ์ใบเสร็จรับเงินของธนาคารผู้เสียหายไป จึงไม่เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๘ ตามนัยคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๖๓/๔/๒๕๔๔ ส่วนการที่ผู้ต้องหานำเอาแบบพิมพ์ใบเสร็จรับเงินดังกล่าวไปลงลายมือชื่อของตนเองแล้วกรอกข้อความว่าธนาคารได้รับแลกเปลี่ยนเงินสกุลวอนและลงวันเดือนปีที่รับแลกด้วย เป็นการยืนยันข้อเท็จจริงว่าผู้ต้องหาเป็นผู้ทำรายการดังกล่าวในนามของธนาคารผู้เสียหาย แม้รายการในใบเสร็จรับเงินดังกล่าวจะไม่ปรากฏในบัญชีของธนาคาร แต่คดีก็มีนาง ส. ให้การยืนยันว่าได้ไปแลกซื้อเงินวอนจากธนาคารตามจำนวนในใบเสร็จจริง พยานหลักฐานจึงไม่เพียงพอให้รับฟังว่าใบเสร็จรับเงินดังกล่าวเป็นเอกสารปลอม รูปคดีน่าเชื่อว่าผู้ต้องหาไม่จงใจนำบัญชีรายการซื้อขายเงินสกุลวอนดังกล่าวและเป็นเหตุให้ธนาคารผู้เสียหายขาดรายได้จากธุรกรรมดังกล่าว แต่ธนาคารผู้เสียหายก็ไม่ตั้งใจจะดำเนินคดีกับผู้ต้องหาโดยขอถอนคำร้องทุกข์แล้ว จึงชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหา ฐานเอาไปเสียซึ่งเอกสารของผู้อื่นในประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้อื่นหรือประชาชน ปลอมเอกสารและใช้เอกสารปลอม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๘, ๒๖๔, ๒๖๘

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๒

ขายคอมพิวเตอร์พร้อมแถมโปรแกรมที่มีลิขสิทธิ์ ถือเป็นการกระทำเพื่อการค้ากำไรโดยการขายซึ่งโปรแกรมที่มีลิขสิทธิ์

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๕๓/๒๕๕๒

พ.ร.บ. ลิขสิทธิ์ฯ (ม.๔, ๖, ๘, ๓๑ (๑) , ๓/๐ วรรคสอง, ๓/๕, ๓/๖)

อ้างว่าไม่ได้ขายโปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่ละเมิดลิขสิทธิ์ แต่ติดตั้งโปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่ละเมิดลิขสิทธิ์ให้ฟรีเมื่อซื้อเครื่องคอมพิวเตอร์ เป็นละเมิดลิขสิทธิ์

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้ต้องหาเสนอจำหน่ายเครื่องคอมพิวเตอร์ของกลางพร้อมติดตั้งโปรแกรมคอมพิวเตอร์ให้ด้วย ซึ่งโปรแกรมคอมพิวเตอร์ดังกล่าวได้ทำซ้ำ ขาย เสนอขายโดยไม่ได้รับอนุญาต หรือได้รับสิทธิ์จากบริษัทผู้เสียหาย และผู้ต้องหาได้ขาย เสนอขาย พร้อมกับเครื่องคอมพิวเตอร์ของกลาง แม้ผู้ซื้อจะไม่ได้ร้องขอก็ตาม ผู้เสียหายซึ่งเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์จึงร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาฐานละเมิดลิขสิทธิ์

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดฐานละเมิดลิขสิทธิ์ หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า คดีมีพยานซึ่งรับมอบอำนาจช่วงจากบริษัทผู้เสียหายให้การยืนยันว่า ผู้ต้องหาได้เสนอจำหน่ายเครื่องคอมพิวเตอร์ของกลางพร้อมติดตั้งโปรแกรมคอมพิวเตอร์ให้ด้วย ซึ่งโปรแกรมคอมพิวเตอร์ดังกล่าวได้ทำซ้ำ ขาย เสนอขายโดยไม่ได้รับอนุญาต หรือได้รับสิทธิ์จากบริษัทผู้เสียหาย อีกทั้งโปรแกรมคอมพิวเตอร์ของกลางผู้ต้องหาได้ขาย เสนอขาย พร้อมกับเครื่องคอมพิวเตอร์ของกลาง แม้ต่อมา นาย ก. จะให้การเพิ่มเติมว่าผู้ต้องหากับพยานว่าจะติดตั้งโปรแกรมคอมพิวเตอร์ให้ฟรี แต่การติดตั้งโปรแกรมคอมพิวเตอร์ดังกล่าวก็มีได้เกิดจากการร้องขอของพยานภายหลังจากที่ตกลงซื้อเครื่องคอมพิวเตอร์แล้ว พยานหลักฐานจึงรับฟังได้ว่าผู้ต้องหาเจตนากระทำเพื่อการค้า

หลอกให้โอนเงินเพื่อขอให้ธนาคารออกหนังสือค้ำประกัน เป็นฉ้อโกง

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๕๙/๒๕๕๒

ป.อาญา ข้อโกง, หลายกรรม (ม.๓๔๑, ๙๑)

การที่ผู้ต้องหาให้ผู้เสียหายโอนเงินจำนวน ๓๐๐,๐๐๐ บาท และต่อมาให้โอนเงิน อีกจำนวน ๑,๖๐๐,๐๐๐ บาท เข้าบัญชีเงินฝากของผู้ต้องหา โดยอ้างว่าเป็นเงินส่วนหนึ่งที่จะนำไปรวมกับเงินในบัญชีของผู้ต้องหาที่มีอยู่แล้วจำนวนเงิน ๓,๕๐๐,๐๐๐ บาท เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการขอหนังสือค้ำประกันจากธนาคารต่างประเทศเข้าค้ำประกันธนาคารในประเทศ เพื่อให้ธนาคารในประเทศออกหนังสือค้ำประกันอีกทอดหนึ่ง แต่ปรากฏว่าผู้ต้องหาไม่ได้ดำเนินการตามที่อ้างแก่ผู้เสียหาย จึงเป็นความผิดฐานฉ้อโกง

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้ต้องหาแจ้งกับผู้เสียหายว่าสามารถหาหลักประกันให้ธนาคารออกหนังสือค้ำประกันสัญญาการก่อสร้างกับการเคหะแห่งชาติในวงเงิน ๑๒๓ ล้านบาทได้ แต่มีเงื่อนไขว่าขอให้บริษัท ท.เข้าร่วมทำสัญญากับผู้เสียหายด้วย ผู้เสียหายตกลง ต่อมาผู้ต้องหาโทรศัพท์แจ้งให้ผู้เสียหายโอนเงินจำนวน ๓๐๐,๐๐๐ บาท เพื่อเป็นค่าใช้จ่าย และต่อมาอีก ๓-๔ วัน ได้โทรศัพท์แจ้งว่าไม่สามารถออกหนังสือค้ำประกันได้ แต่เสนอว่าจะให้ธนาคารต่างประเทศมาค้ำประกันธนาคารในประเทศไทยแล้วให้ธนาคารในประเทศไทยออกหนังสือค้ำประกันอีกทอดหนึ่ง แต่จะต้องแสดงหลักฐานทางการเงินในบัญชีเงินฝากว่ามีเงินพอที่จะจ่ายค่าธรรมเนียมประมาณ ๕ ล้านบาท โดยผู้ต้องหาแจ้งว่ามีเงินอยู่ในบัญชีแล้ว ๓.๕ ล้านบาท ยังขาดอยู่ประมาณ ๑.๖ ล้านบาท ขอให้ผู้เสียหายโอนเงินจำนวน ๑.๖ ล้านบาทให้ผู้ต้องหาแล้วธนาคารในต่างประเทศจะออกหนังสือค้ำประกันให้ภายใน ๗ วัน ผู้เสียหายจึงโอนเงินจำนวน ๑.๖ ล้านบาทเข้าบัญชีเงินฝากของผู้ต้องหา ซึ่งความจริงแล้วเงินจำนวน ๓.๕ ล้านบาท ในบัญชีของผู้หาหานั้นผู้ต้องหาได้นำเช็คเงินสดฝากเข้าบัญชีเพื่อให้ธนาคาร

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๒

พิมพ์ยอดเงินจำนวน ๓.๕ ล้านบาท แล้วผู้ต้องหาถ่ายสำเนาสมุดบัญชีเงินฝากนำไปแสดงให้ผู้เสียหายดู ต่อมาอีกประมาณ ๑๐ วันผู้เสียหายได้ติดต่อทวงถามหนังสือสัญญาค้ำประกัน ผู้ต้องหาแจ้งว่าไม่สามารถออกหนังสือค้ำประกันให้ได้และรับปากจะคืนเงิน ๑.๙ ล้านบาทให้ภายใน ๒ สัปดาห์ แต่เมื่อครบกำหนดผู้ต้องหาหลบหนีไป ผู้เสียหายทราบภายหลังว่าเช็คเงินสดจำนวน ๓.๕ ล้านบาทที่ผู้ต้องหานำไปเข้าบัญชีธนาคารนั้นไม่สามารถเบิกเงินได้ จึงเชื่อว่าถูกผู้ต้องหาฉ้อโกงจึงไปร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน

คดีมีปัญหาคือให้ศาลสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดฐานฉ้อโกงหรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า พฤติการณ์ของผู้ต้องหาที่ให้ผู้เสียหายโอนเงินจำนวน ๓๐๐,๐๐๐ บาท เข้าบัญชีของผู้ต้องหา โดยอ้างว่าจะนำไปเป็นค่าใช้จ่ายกับให้ผู้เสียหายนำเงินจำนวน ๑.๖ ล้านบาทไปเข้าบัญชีของผู้ต้องหา โดยอ้างว่าเป็นส่วนหนึ่งที่จะนำไปรวมกับเงินจำนวน ๓.๕ ล้านบาทของผู้ต้องหาในบัญชีเงินฝากของผู้ต้องหาดังกล่าว เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการออกหนังสือค้ำประกันจากธนาคารในต่างประเทศเข้าค้ำประกันธนาคารในประเทศ เพื่อให้ธนาคารในประเทศออกหนังสือค้ำประกันอีกทอดหนึ่งนั้น ปรากฏว่าผู้ต้องหาไม่ได้ดำเนินการตามที่อ้างแก่ผู้เสียหาย จึงเป็นการแสดงกลอุบายเพื่อหลอกลวงให้ผู้เสียหายหลงเชื่อ แล้วส่งมอบเงินจำนวน ๑.๙ ล้านบาทให้แก่ผู้ต้องหาไป อันแสดงถึงเจตนาทุจริตของผู้ต้องหาแต่แรกที่จะฉ้อโกงผู้เสียหาย ซึ่งเป็นความผิดสองกรรมต่างกัน กรณีไม่ใช่เรื่องผิดสัญญาทางแพ่งแต่อย่างใด คดีมีหลักฐานพอพ้อง ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาฐานฉ้อโกง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๑, ๙๑ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๔ ขอให้คืนหรือใช้เงินจำนวน ๑.๙ ล้านบาทแก่ผู้เสียหาย

รับซื้อซิมการ์ดจำนวนมากในราคาต่ำกว่าปกติ พึงได้วาระรับของโจร

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๖๐/๒๕๕๒

ป.อาญา รับของโจรเพื่อค้ากำไร (ม.๓๕๓/ วรรคสอง)

รับซื้อซิมการ์ดจำนวน ๓๒ อันจากชายที่ไม่รู้จักมาก่อน ไม่มีการตรวจสอบบัตรประจำตัวประชาชนของผู้ขาย และรับซื้อไว้ในราคาต่ำกว่าจากการซื้อจากตัวแทนผู้ต้องหาที่ ๒ ประกอบธุรกิจขายอุปกรณ์โทรศัพท์มือถือย่อมทราบว่ามีซิมการ์ดที่รับซื้อ มีราคาต่ำกว่าปกติ น่าเชื่อว่ารับซื้อไว้โดยรู้อยู่แล้วว่าเป็นทรัพย์สินที่ได้จากการลักทรัพย์ เมื่อผู้ต้องหาที่ ๒ รับซื้อไว้เพื่อขายต่อกำไร จึงเป็นความผิดฐานรับของโจรเพื่อค้ากำไร

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ร้านขายโทรศัพท์มือถือของผู้เสียหาย ถูกคนร้ายงัดกุญแจตู้กระจกลักเอาซิมการ์ดไป โดยเป็นซิมการ์ดระบบเติมเงิน HAPPY D PROMP จำนวน ๑๑๐ อัน (๑๑๐ หมายเลข) ซึ่งผู้เสียหายซื้อมาราคาอันละ ๑๕๐ บาท (ราคาขาย ๑๙๙ บาท) กับระบบเติมเงิน ๑-๒-CALL จำนวน ๔๓ อัน (๔๓ หมายเลข) ซึ่งผู้เสียหายซื้อมาราคาอันละ ๑๘๐ บาท (ราคาขาย ๒๕๐ บาท) ต่อมาผู้เสียหายโทรศัพท์สุมเข้าไปที่เบอร์โทรศัพท์ของซิมการ์ดที่หายไป มีผู้รับสายแจ้งว่าได้ซื้อซิมการ์ดดังกล่าวในราคา ๒๐๐ บาท จากร้านไม่มีชื่อ ถนนโพธิ์สามต้น ผู้เสียหายจึงไปที่ร้านดังกล่าวขอซื้อซิมการ์ด จำนวน ๑ อัน จากผู้ขายในราคา ๒๐๐ บาท ซึ่งตรวจสอบแล้วเป็นซิมการ์ดที่ถูกลักไป เมื่อผู้เสียหายสอบถามคนขายแล้วได้ความว่าเป็นร้านเดียวกับร้าน ซึ่งตั้งอยู่ในซอยสังขระจายที่มีผู้ต้องหาที่ ๒ เป็นเจ้าของร้าน ผู้เสียหายจึงแจ้งเจ้าพนักงานตำรวจไปตรวจสอบที่ร้านของผู้ต้องหาที่ ๒ พบว่ามีซิมการ์ด ๓๒ อัน วางอยู่ในตู้โชว์ เป็นซิมการ์ดของผู้เสียหายที่ถูกลักไป

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาที่ ๒ มีความผิดฐานรับของโจรหรือไม่

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๒

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ผู้ต้องหาที่ ๒ รับซื้อซิเมนต์ของกลางจำนวน ๓๒ อัน ไร้จากชายที่ไม่รู้จักมาก่อน ไม่มีการตรวจสอบบัตรประจำตัวประชาชนของผู้ขายและรับซื้อไว้ในราคาต่ำกว่าจากการซื้อจากตัวแทนของบริษัท ผู้ต้องหาที่ ๒ ประกอบธุรกิจขายอุปกรณ์โทรศัพท์มือถือย่อมทราบราคาสินค้าดังกล่าวที่ตนรับซื้อราคาต่ำกว่าปกติ น่าเชื่อว่าผู้ต้องหาที่ ๒ รับซื้อซิเมนต์โทรศัพท์มือถือของกลางจำนวน ๓๒ อัน โดยรู้อยู่แล้วว่าเป็นทรัพย์สินที่ได้จากการลักทรัพย์อันเป็นความผิดฐานรับของโจร นอกจากนี้ยังได้ความว่าผู้ต้องหาที่ ๒ รับซื้อซิเมนต์ดังกล่าวไว้เพื่อขายต่อกำไร ชี้ขาดให้ฟ้องและสั่งฟ้องผู้ต้องหาที่ ๒ ฐานรับของโจรเพื่อค้ากำไร ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๓ โดยให้พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหารับของโจรเพื่อค้ากำไรแก่ผู้ต้องหาที่ ๒ ก่อนยื่นฟ้อง

ได้รับมอบหมายจากตัวแทนบริษัทประกันภัยให้ไปเก็บเบี้ยประกันภัยแทน แล้วยักยกออกไป บริษัทประกันภัยไม่ใช่ผู้เสียหาย

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๖๑/๒๕๕๒

ป.อาญา ยักยก (ม.๓๕๒)

ผู้กล่าวหาเป็นตัวแทนบริษัทประกันภัยได้มอบหมายให้ผู้ต้องหาซึ่งเป็นทีมงานของผู้กล่าวหาไปรับเบี้ยประกันภัยจากลูกค้าของบริษัทฯ แล้วส่งมอบให้แก่ผู้กล่าวหา ผู้ต้องหาได้เป็นตัวแทนหรือตัวแทนช่วงของบริษัทฯ ดังนั้น การที่ผู้ต้องหารับเงินเบี้ยประกันภัยจากลูกค้าแล้วไม่นำส่งผู้กล่าวหา กลับเบียดบังเอาไป จนเป็นเหตุให้ผู้กล่าวหาต้องชดใช้เงินให้แก่บริษัทฯ จึงเป็นการยักยกเงินของผู้กล่าวหาซึ่งเป็นผู้เสียหายโดยนิตินัย

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้กล่าวหาเป็นตัวแทนของบริษัท น.ประกันภัย จำกัด ได้รับมอบอำนาจให้รับเบี้ยประกันภัยจากลูกค้าของบริษัทฯ แล้วนำส่งบริษัทฯ โดยผลประโยชน์ที่ผู้กล่าวหาจะได้รับคือ ค่าคอมมิชชั่นจากบริษัทฯ ต่อมาบริษัทฯ ได้ให้ผู้กล่าวหาไปเรียกเก็บเบี้ยประกันภัยจากลูกค้า ๖ ราย เป็นเงินรวม ๒๘,๙๖๔.๙๑ บาท ผู้กล่าวหาจึงให้ผู้ต้องหาซึ่งเป็นทีมงานของผู้กล่าวหาไปเรียกเก็บเงินดังกล่าว ต่อมาบริษัทฯ ได้มีหนังสือแจ้งลูกค้า ๖ รายดังกล่าวบอกเลิกสัญญาประกันภัยเพราะไม่ชำระเบี้ยประกัน ลูกค้าทั้ง ๖ รายจึงยืนยันการชำระเบี้ยประกันโดยมอบเงินสดให้แก่ผู้ต้องหาไปแล้ว โดยส่งสำเนาต้นฉบับใบเสร็จรับเงินประกอบหลักฐาน ดังนั้นผู้กล่าวหาจึงนำเงินส่วนตัวชำระเบี้ยประกันของลูกค้าทั้ง ๖ รายให้แก่บริษัทฯ แล้วร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาฐานยักยก พนักงานอัยการมีคำสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาโดยให้เหตุผลว่าผู้กล่าวหาไม่ได้เป็นผู้เสียหายในความผิดฐานยักยกแต่เป็นบริษัทประกันภัยที่เป็นผู้เสียหาย

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานยักยก หรือไม่

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๒

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ผู้กล่าวหาเป็นตัวแทนของบริษัท น.ประกันภัย จำกัด ได้รับมอบอำนาจให้รับเบี้ยประกันภัยจากลูกค้าของบริษัทฯ แล้วนำส่งบริษัทฯ ส่วนผู้ต้องหาเป็นเพียงที่ทำงานของผู้กล่าวหาที่ผู้กล่าวหาหมายให้ไปรับเบี้ยประกันภัยจากลูกค้าของบริษัทฯ แล้วส่งมอบเงินดังกล่าวให้แก่ผู้กล่าวหา ผู้ต้องหาไม่ได้เป็นตัวแทนหรือตัวแทนช่วงของบริษัทฯ ดังนั้นการที่ผู้ต้องหารับเงินเบี้ยประกันภัยจากลูกค้าแล้วไม่นำส่งผู้กล่าวหา กลับเบียดบังเอาไป จนเป็นเหตุให้ผู้กล่าวหาต้องชดใช้เงินให้แก่บริษัทฯ จึงเป็นการยักยอกเงินของผู้กล่าวหาซึ่งเป็นผู้เสียหายโดยนิตินัย คดีมีหลักฐานพอพ้อง ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาฐานยักยอก ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๒, ๙๑ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ.๒๕๒๖ มาตรา ๔ และขอให้ผู้ต้องหาคืนหรือใช้เงินจำนวน ๒๘,๙๖๔.๙๐ บาท แก่ผู้เสียหาย

หลอกว่ายังไม่มีภรรยา พาหญิงเข้าโรงแรมด้วยความเต็มใจ ไม่ผิดฐานพาหญิงไปเพื่อการอนาจาร

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๖๕/๒๕๕๒

ป.อาญา พาหญิงไปเพื่อการอนาจาร (ม.๒๘๔)

ผู้ต้องหาและผู้เสียหายต่างรักใคร่ชอบพอกัน ผู้เสียหายยอมเข้าโรงแรมกับผู้ต้องหาและมีเพศสัมพันธ์กันมาแล้วก่อนเกิดเหตุ ๔ ครั้ง ในวันเกิดเหตุผู้เสียหายเต็มใจไปกับผู้ต้องหา แม้จะได้ความว่าผู้ต้องหาเคยบอกผู้เสียหายว่าอยู่ตัวคนเดียว ไม่มีภรรยา ทั้ง ๆ ที่ผู้ต้องหามีภรรยาอยู่แล้ว แต่ผู้ต้องหาก็กไม่เคยหลอกผู้เสียหายว่าจะพาไปเลี้ยงดูเป็นภรรยา ในวันเกิดเหตุผู้เสียหายเต็มใจเข้าไปในห้องพักโรงแรมกับผู้ต้องหา ไม่ปรากฏหลักฐานว่าผู้ต้องหาได้ใช้อุบายหลอกลวง ชูเชิญ ใช้กำลังประทุษร้ายใช้อำนาจครอบงำผิดคลองธรรม หรือใช้วิธีข่มขืนใจพาผู้เสียหายเข้าโรงแรมเพื่อกระทำอนาจารแต่อย่างใด พยานหลักฐานไม่พอพ้อง

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๒

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ตามวันเวลาเกิดเหตุผู้เสียหายซึ่งมีความพิการบกพร่องในการได้ยินและเป็นใบ้ได้ออกจากบ้านพี่สาวของผู้เสียหาย โดยไปกับผู้ต้องหาซึ่งมีอาชีพขับขีรถจักรยานยนต์รับจ้างอยู่ที่วินรถจักรยานยนต์หน้าหมู่บ้าน น. ที่ผู้เสียหายพักอาศัยอยู่ ผู้เสียหายได้นั่งซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์ที่ผู้ต้องหาขับขีไปให้อาหารสุนัขที่วัดแล้วพากันไปที่โรงแรม พี่สาวผู้เสียหายกับญาติซึ่งให้คนตามดูพร้อมดาบตำรวจ ธ. จึงตามไปที่โรงแรมดังกล่าว พบผู้ต้องหาและผู้เสียหายอยู่ด้วยกันในห้องโรงแรม พี่สาวผู้เสียหายจึงแจ้งดาบตำรวจ ธ. จับกุมผู้ต้องหากล่าวหาว่าหลอกลวงผู้เสียหายซึ่งอยู่ในความดูแลพามาเพื่อกระทำอนาจารผู้เสียหายพนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาดำเนินคดีกับผู้ต้องหารฐานพาหญิงไปเพื่อการอนาจารโดยใช้อุบายหลอกลวงตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๘๔

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานพาหญิงไปเพื่อการอนาจาร

โดยใช้อุบายหลอกลวง ชูเชิญ ใช้กำลังประทุษร้าย ใช้อำนาจครอบงำผิดคลองธรรม หรือใช้วิธี
ข่มขืนใจด้วยประการอื่นใด หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ผู้ต้องหาและผู้เสียหายต่างรักใคร่ชอบพอกัน
ผู้เสียหายยอมเข้าโรงแรมกับผู้ต้องหาและมีเพศสัมพันธ์กันมาแล้วก่อนเกิดเหตุ ๔ ครั้ง
ในวันเกิดเหตุผู้เสียหายเต็มใจมากกับผู้ต้องหา แม้จะได้ความว่าผู้ต้องหาเคยบอกผู้เสียหายว่า
อยู่ตัวคนเดียวไม่มีภรรยา ทั้ง ๆ ที่ผู้ต้องหาไม่มีภรรยาอยู่แล้ว แต่ผู้ต้องหาก็ไม่เคยบอกผู้เสียหายว่า
จะพาไปเลี้ยงดูเป็นภรรยา ในวันเกิดเหตุผู้เสียหายเต็มใจเข้าไปในห้องพักโรงแรมกับผู้ต้องหา
ไม่ปรากฏหลักฐานว่าผู้ต้องหาได้ใช้อุบายหลอกลวง ชูเชิญ ใช้กำลังประทุษร้าย ใช้อำนาจ
ครอบงำผิดคลองธรรม หรือใช้วิธีข่มขืนใจ พาผู้เสียหายเข้าโรงแรมเพื่อกระทำอนาจารแต่อย่างใด
พยานหลักฐานไม่พอพ้อง ชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหา ฐานพาผู้อื่นไปเพื่อการอนาจารโดยใช้อุบาย
หลอกลวง ชูเชิญ ใช้กำลังประทุษร้าย ใช้อำนาจครอบงำ ผิดคลองธรรม หรือใช้วิธีข่มขืนใจ
ด้วยประการอื่นใด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๘๔ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติม
ประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๔๐ มาตรา ๖

กรรมการผู้มีอำนาจของบริษัทต้องรับผิดชอบ

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๐/๒๕๕๒

พ.ร.บ. ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีฯ (ม.๓)

พฤติการณ์แวดล้อมจากภาพประกอบในเว็บไซต์ ที่ประกอบด้วยผู้หญิงแต่งกาย
ล่อแหลมแสดงท่าทางชักชวนทางกามารมณ์ และข้อความที่ปรากฏรายละเอียดว่า
มีการชักชวนให้เข้าหญิงให้ส่งไปตามห้องพักในโรงแรมของลูกค้าทั้งระยะสั้นและระยะยาวได้
ยอมสื่อหรือเข้าใจได้ว่า ที่สถานบริการ ท. บาร์ มีหญิงบริการทางเพศ แม้จะไม่มีพยานหลักฐาน
ยืนยันว่าผู้ต้องหาเป็นผู้ประกาศโฆษณาในเว็บไซต์ดังกล่าวก็ตาม แต่การที่ผู้ต้องหา
เป็นกรรมการผู้มีอำนาจของบริษัท ท. จำกัด ซึ่งเป็นเจ้าของผู้ดำเนินการกิจการสถานบริการ
ท.บาร์ พยานหลักฐานจึงรับฟังได้ว่าผู้ต้องหาเป็นผู้กระทำความผิดฐานโฆษณา ชักชวน
เพื่อการค้าประเวณี

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๒

ข้อเท็จจริงได้ความว่า บริษัท ท. จำกัด จดทะเบียนเป็นนิติบุคคล ประกอบกิจการ
ร้านอาหารและให้บริการเกี่ยวกับเครื่องดื่ม โดยเปิดเป็นสถานบริการชื่อ ท.บาร์ มีผู้ต้องหา
เป็นกรรมการผู้มีอำนาจ และบริษัทฯ โดยภรรยาของผู้ต้องหาเป็นผู้แทนของบริษัทฯ ได้ขออนุญาต
ตั้งสถานบริการตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. ๒๕๐๙ มาตรา ๓ (๔) ซึ่งทางราชการ
ได้ออกใบอนุญาตให้ ต่อมาตามวันเวลาเกิดเหตุ ผู้กล่าวหาตรวจดูเว็บไซต์ทางอินเทอร์เน็ต พบว่า
มีการโฆษณาเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ ร้าน ท. บาร์ พร้อมภาพประกอบจำนวน ๓ แผ่น เป็น
ภาษาอังกฤษ สรุปความได้ว่าร้าน ท. บาร์ ซึ่งตั้งอยู่ในชลบุรี เป็นบาร์เปียร์ เป็นจุดนัดพบกับนางฟ้า
นานาชาติ มีสาวสวย ๒๐-๓๕ คน ทำงานตลอดเวลา มีลูกค้าต่างชาติมากมาย ท่านสามารถเข้า
สาว ๆ ได้ทั้งระยะสั้นและระยะยาวตามที่ท่านต้องการสาว ๆ ของเราเปลี่ยนแปลงบ่อยมากเพื่อให้

คุณภาพดีเยี่ยมที่สุดเท่าที่จะหาได้จากพญา แท็กซีของท่านสามารถจองสาว ๆ ล่วงหน้าไปยังโรงแรมของท่านได้ สาว ๆ ของเราสามารถเชื่อใจได้และจะทำอย่างดีที่สุด จะทำให้ท่านมีความสุขไปกับกลุ่มของเรา ราคาสำหรับการอยู่เป็นเพื่อนเพียง ๕๐๐ บาท ส่วนภาพถ่ายที่ปรากฏนั้นเป็นรูปผู้หญิงสาวจำนวนมากมีการตั้งท่าถ่ายรูปเป็นท่านอนคว่ำเห็นแก้มก้นนั่งอยู่บนเตียงหรือโซฟา ผู้กล่าวหาจึงร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้ที่เกี่ยวข้องเป็นคดีนี้

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานโฆษณา ชักชวน แนะนำด้วยเอกสารหรือกระทำให้แพร่หลายด้วยวิธีใด ไปยังสาธารณะในลักษณะที่เห็นได้ว่าเป็นการเรียกร้องการติดต่อเพื่อการค้าประเวณีของตนเองหรือผู้อื่น หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ผู้ต้องหาเป็นกรรมการผู้มีอำนาจของบริษัท ท. จำกัด ซึ่งเป็นเจ้าของผู้ดำเนินการกิจการสถานบริการ ท.บาร์ สถานบริการดังกล่าวได้มีการโฆษณาเผยแพร่ทางเว็บไซต์ในลักษณะที่เห็นได้ว่าเป็นการเรียกร้องหรือติดต่อเพื่อการค้าประเวณี แม้ข้อความในเว็บไซต์จะไม่ได้โฆษณาโดยตรง แต่พฤติการณ์แวดล้อมจากภาพประกอบในเว็บไซต์ที่ประกอบด้วยผู้หญิงแต่งกายล่อแหลมแสดงท่าทางชักชวนทางกามารมณ์ และข้อความที่ปรากฏรายละเอียดว่ามีการชักชวนให้เช่าหญิงให้ส่งไปตามห้องพักในโรงแรมของลูกค้าทั้งระยะสั้นและระยะยาวได้ ย่อมสื่อหรือเข้าใจได้ว่ามีหญิงบริการทางเพศ แม้จะไม่มีพยานหลักฐานยืนยันว่าผู้ต้องหาเป็นผู้ประกาศโฆษณาในเว็บไซต์ดังกล่าวก็ตาม แต่การที่ผู้ต้องหาเป็นกรรมการผู้มีอำนาจของบริษัท ท. จำกัด ซึ่งเป็นเจ้าของผู้ดำเนินการกิจการสถานบริการ ท.บาร์ พยานหลักฐานจึงรับฟังได้ว่าผู้ต้องหาเป็นผู้กระทำความผิดตามข้อกล่าวหา คดีมีพยานหลักฐานพอพ้องชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหา ฐานโฆษณา ชักชวน แนะนำด้วยเอกสารหรือกระทำให้แพร่หลายด้วยวิธีใด ไปยังสาธารณะในลักษณะที่เห็นได้ว่าเป็นการเรียกร้อง การติดต่อเพื่อการค้าประเวณีของตนเองหรือผู้อื่น ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๓/

เข้าซื้อรถยนต์แล้วนำไปขายต่อ เป็นฉ้อโกง

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๙๓/๒๕๕๒

ป.อาญา ฉ้อโกง (ม.๓๔๑)

การที่ผู้ต้องหาไปทำสัญญาเข้าซื้อรถยนต์กระบะจากผู้กล่าวหาชำระเงินบางส่วนแล้วรับรถไปส่วนที่เหลือจะชำระเป็นรายเดือน เมื่อผู้ต้องหาได้รับรถไปแล้วนำไปขายต่อโดยไม่ชำระค่าเช่าซื้ออีกเลย การกระทำของผู้ต้องหาที่มีเจตนาทุจริตหลอกลวงผู้กล่าวหาให้ส่งมอบรถยนต์กระบะแก่ผู้ต้องหามาตั้งแต่ต้นจึงเป็นความผิดฐานฉ้อโกง แม้ขณะเกิดเหตุรถจะเป็นของนาย ป. ที่เข้าซื้อมาจาก บริษัท ส. จำกัด และยังอยู่ระหว่างชำระค่าเช่าซื้อ เมื่อนายป.นำรถ มาฝากผู้กล่าวหาขาย และผู้กล่าวหาขายให้ผู้ต้องหาในลักษณะขายสิทธิการเช่าซื้อ ผู้กล่าวหาจึงเป็นผู้ถูกหลอกลวงยอมเป็นผู้เสียหายและมีอำนาจร้องทุกข์

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๒

ข้อเท็จจริงได้ความว่า นาย ป.ได้เข้าซื้อรถยนต์กระบะจาก บริษัท ส. จำกัด ชำระค่าเช่าซื้อบางส่วนแล้ว ส่วนที่เหลือผ่อนชำระเป็นงวด และยังอยู่ระหว่างชำระค่าเช่าซื้อ ต่อมานาย ป.ได้นำรถยนต์กระบะคันดังกล่าวไปฝากผู้กล่าวหาขาย และต่อมาผู้ต้องหาได้มาตกลงซื้อรถคันดังกล่าวในราคา ๑๖๐,๐๐๐ บาท ชำระเงินงวดแรกจำนวน ๒๕,๐๐๐ บาท ส่วนที่เหลือผ่อนชำระเป็นรายเดือน ๆ ละ ๓,๘๐๐ บาท ผู้ต้องหาชำระเงินงวดแรกและรับรถไปแล้ว ไม่ติดต่อชำระค่างวดให้ผู้กล่าวหาอีกเลยแล้วไม่สามารถติดต่อได้ และผู้ต้องหาได้นำรถไปขายต่อ ผู้กล่าวหาจึงไปร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดฐานฉ้อโกงหรือไม่ และผู้กล่าวหาเป็นผู้เสียหายมีอำนาจร้องทุกข์ หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า เมื่อผู้ต้องหาชำระเงินค่ารถล่วงหน้าให้ผู้กล่าวหา และรับรถไปแล้ว ผู้ต้องหาไม่เคยติดต่อเรื่องผ่อนชำระค่ารถกับผู้กล่าวหาอีกเลย และผู้ต้องหา ได้นำรถคันดังกล่าวไปขายต่อ การกระทำของผู้ต้องหา มีเจตนาทุจริตหลอกลวงผู้กล่าวหาให้ ส่งมอบรถให้แก่ผู้ต้องหามาตั้งแต่ต้น จึงเป็นความผิดฐานฉ้อโกง แม้ขณะเกิดเหตุรถคัน ดังกล่าวจะเป็นรถที่นาย ป. เช่าซื้อมาจาก บริษัท ส. จำกัด และยังอยู่ในระหว่างผ่อนชำระ ค่าเช่าซื้อ เมื่อ นาย ป. นำรถมาฝากผู้กล่าวหาขาย และผู้กล่าวหา ก็ขายให้แก่ผู้ต้องหา ในลักษณะขายสิทธิตามสัญญาเช่าซื้อ (ขายดาวน์) ผู้กล่าวหาจึงเป็นผู้ที่ถูกหลอกลวงยอม เป็นผู้เสียหาย และมีอำนาจร้องทุกข์ แม้จะไม่ใช่เจ้าของทรัพย์สิน เนื่องจากผู้กล่าวหาอาจ ต้องรับผิดชอบต่อนาย ป. และเจ้าของรถที่แท้จริง จึงชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหา ฐานฉ้อโกง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๑ ขอให้ผู้ต้องหาคืนหรือใช้ราคารถยนต์กระบะ แก่เจ้าของรถที่ได้รับความเสียหายด้วย

นำบัตรประชาชนปลอมเป็นชื่อคนอื่นไปกู้เงิน

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๙๘/๒๕๕๒

พ.ร.บ. บัตรประจำตัวประชาชนฯ (ม.๔(๒)(๓))

ป.อาญา ข้อหา (ม. ๓๔๑, ๓๔๒)

ผู้ต้องหา นำบัตรประจำตัวประชาชนปลอมชื่อนาย ส. ไปเป็นหลักฐานการเบิกเงิน และขอกู้เงินจากผู้เสียหาย เป็นความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกงโดยแสดงตนเป็นบุคคลอื่น ปลอมเอกสารราชการบัตรประจำตัวประชาชนและใช้เอกสารราชการบัตรประจำตัวประชาชนปลอม

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้ต้องหาที่ ๑ มีชื่อนาย ป. แต่ได้แสดงตนเป็นนาย ส. โดยมีบัตรประจำตัวประชาชนปลอมชื่อ นาย ส. เป็นหลักฐานยืนยันการแสดงตนและใช้หนังสือรับรองการทำประโยชน์ของนาย ส. หลอกหลวงทำสัญญากู้ยืมเงินจากผู้เสียหาย จำนวน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท โดยมีผู้ต้องหาที่ ๓ และที่ ๔ ร่วมอยู่ด้วย หลังจากนั้นผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ได้มาพบผู้เสียหายเพื่อขอกู้เงินเพิ่มอีก ๕๐๐,๐๐๐ บาทตามที่ผู้ต้องหาที่ ๓ ได้นัดหมายไว้ให้ แต่ผู้เสียหายรู้ว่าผู้ต้องหาที่ ๑ มิใช่ นาย ส. จึงไม่ให้กู้เงินอีก และแจ้งเจ้าพนักงานจับกุมผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ต่อมาเจ้าพนักงานได้ตัวผู้ต้องหาที่ ๓ และที่ ๔ มาทำการสอบสวน

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาที่ ๑-๔ มีความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกง โดยแสดงตนเป็นบุคคลอื่น ร่วมกันปลอมเอกสารราชการและใช้เอกสารราชการปลอม ร่วมกันปลอมบัตรประจำตัวประชาชนและใช้หรือแสดงบัตรประจำตัวประชาชนปลอม หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ตามพฤติการณ์ที่ผู้ต้องหาที่ ๓ ซึ่งมีอาชีพรับจ้าง แต่กลับแสดงตัวต่อผู้เสียหายว่าเป็นนายทหารชั้นสัญญาบัตร และผู้ต้องหาที่ ๔ อ้างว่าเป็นหลานของนาย ส. เจ้าของที่ดินตามหนังสือรับรองการทำประโยชน์ ซึ่งเป็นความเท็จ นำเชื่อว่า

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๒

ผู้ต้องหาที่ ๓ และที่ ๔ ได้สมคบคิดวางแผนร่วมกับผู้ต้องหาที่ ๑ ในการทำบัตรประจำตัวประชาชนปลอม และใช้ในการฉ้อโกงผู้เสียหายจริง ส่วนในวันที่ผู้ต้องหาที่ ๒ ร่วมกับผู้ต้องหาที่ ๑ เดินทางไปพบผู้เสียหายเพื่อขอกู้เงินเพิ่มอีก ๕๐๐,๐๐๐ บาท โดยใช้หลักฐานเดิมและผู้ต้องหาที่ ๒ เป็นผู้ค้าประกันเพิ่มเติม โดยมีผู้ต้องหาที่ ๓ เป็นผู้นำหมาย พยานหลักฐานรับฟังได้ว่าผู้ต้องหาที่ ๑, ที่ ๒ และที่ ๓ มีเจตนาฉ้อโกงผู้เสียหาย แต่กระทำไปไม่ตลอด และผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ เท่านั้นที่เป็นผู้ใช้บัตรประชาชนปลอม ดังนั้น การฉ้อโกงในวันแรกจึงเป็นความผิดสำเร็จ ส่วนการฉ้อโกงในวันที่ขอกู้เงินเพิ่มเป็นเพียงพยายามฉ้อโกง ต่างกรรมต่างวาระกัน จึงชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๓ และผู้ต้องหาที่ ๔ ร่วมกันกับผู้ต้องหาที่ ๑ ฉ้อโกงโดยแสดงตนเป็นบุคคลอื่น ร่วมกันปลอมเอกสารราชการบัตรประจำตัวประชาชน และใช้หรือแสดงเอกสารราชการบัตรประจำตัวประชาชนปลอม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๖๔, ๒๖๕, ๒๖๘, ๓๔๑, ๓๔๒, ๘๓, ๙๑ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ.๒๕๒๖ มาตรา ๔ พระราชบัญญัติบัตรประจำตัวประชาชน พ.ศ.๒๕๒๖ มาตรา ๑๔ (๒) (๓) พระราชบัญญัติบัตรประจำตัวประชาชน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๔๒ มาตรา ๘ และขอให้ผู้ต้องหาที่ ๓ และที่ ๔ คืนเงินที่ฉ้อโกงไปแก่ผู้เสียหายด้วย (การกระทำความผิดในวันกู้เงิน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท) ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๒ ผู้ต้องหาที่ ๓ กับใช้อำนาจยับยั้งการสูงสุดสั่งฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ ร่วมกันพยายามฉ้อโกงโดยแสดงตนเป็นบุคคลอื่น ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๑, ๓๔๒, ๘๐, ๘๓ และชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๒ กับใช้อำนาจยับยั้งการสูงสุดสั่งฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ ร่วมกันใช้หรือแสดงเอกสารราชการบัตรประจำตัวประชาชนปลอม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๖๘ พระราชบัญญัติบัตรประจำตัวประชาชน พ.ศ.๒๕๒๖ มาตรา ๑๔ (๓) พระราชบัญญัติบัตรประจำตัวประชาชน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๔๒ มาตรา ๘ (การกระทำความผิดในวันกู้เงิน ๕๐๐,๐๐๐ บาท) ชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๒, ผู้ต้องหาที่ ๓ กับใช้อำนาจยับยั้งการสูงสุดสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ ร่วมกันฉ้อโกงโดยแสดงตนเป็นบุคคลอื่น และร่วมกันปลอมเอกสารราชการบัตรประจำตัวประชาชน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๖๔, ๒๖๕, ๒๖๘, ๓๔๑, ๓๔๒, ๘๓, ๙๑ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ.๒๕๒๖ มาตรา ๔ พระราชบัญญัติบัตรประจำตัวประชาชน พ.ศ.๒๕๒๖ มาตรา ๑๔ (๒) พ.ศ.๒๕๔๒ มาตรา ๘ (การกระทำความผิดในวันกู้เงิน ๕๐๐,๐๐๐ บาท)

นำยาแก้ไอเข้ามาในเรือนจำเป็นความผิด

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๑๐๐/๒๕๕๒

พ.ร.บ. ราชทัณฑ์ฯ (ม.๔๕)

ผู้ต้องหาซึ่งต้องขังอยู่ที่ทัณฑสถานบำบัดพิเศษกลาง ได้ออกไปทำงานนอกสถานที่ ขณะกลับเข้ามาในเรือนจำได้นำยาแก้ไอชนิดเม็ด จำนวน ๑๐,๐๐๐ เม็ด เข้ามาด้วย ยาแก้ไอดังกล่าวหากรับประทานเกินขนาด(เกินกว่า ๔-๕ เม็ด) จะทำให้เกิดอาการคลื่นไส้ อาเจียน เวียนศีรษะ มึนงง ประสาทหลอน การที่ผู้ต้องหานำเข้ามาเป็นจำนวนมากน่าจะเชื่อว่าเป็นผู้ต้องหาเข้ามาใช้เสพแทนของมีนเมา จึงเป็นของต้องห้ามนำเข้ามาในเรือนจำ

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้ต้องหาซึ่งต้องขังอยู่ที่ทัณฑสถานบำบัดพิเศษกลาง ได้ออกไปทำงานนอกสถานที่ ต่อมาขณะกลับเข้ามาในเรือนจำได้นำยาแก้ไอชนิดเม็ด จำนวน ๑๐,๐๐๐ เม็ด เข้ามาด้วย ผลการตรวจพิสูจน์ยาแก้ไอดังกล่าวมีสารเดกซ์โตรเมทอร์แฟนเป็นส่วนประกอบ จัดเป็นยาแผนปัจจุบันประเภทยาอันตราย เป็นยาแก้ไอมีผลในการออกฤทธิ์ต่อร่างกาย หากมีการรับประทานในปริมาณมากเกินขนาดทำให้เกิดอาการคลื่นไส้ อาเจียน เวียนศีรษะ ง่วงงุน กล้ามเนื้อทำงานไม่ประสานกัน พูดไม่ชัด ม่านตาขยาย เคลิบเคลิ้ม หัวใจเต้นเร็ว ความดันโลหิตสูง ปัสสาวะไม่ออก มึนงง ประสาทหลอน กระวนกระวาย สั่น ชัก ปวดศีรษะ เซลล์สมองถูกทำลาย หหมดสติ และอาจถึงแก่ชีวิต หากรับประทาน ๑-๒ เม็ด จะมีผลดีต่อร่างกายช่วยรักษาโรคปัจจุบันได้เป็นอย่างดี หากรับประทาน ๔-๕ เม็ด ยังไม่ปรากฏว่ามีอาการมีนเมาอย่างเต็มสุรา แต่หากรับประทานเกินขนาดหรือมากกว่านี้อาจมีอาการมีนงง ง่วงงุน เวียนศีรษะ อาเจียน เคลิบเคลิ้มไม่เหมือนกับมีนเมาอย่างสุรา

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดฐานนำเข้ามาในเรือนจำซึ่งสิ่งของต้องห้ามอันฝ่าฝืนระเบียบหรือข้อบังคับของเรือนจำ หรือไม่

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๒

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า คดีมีนางสาว บ. เกลัชกร ๗ วช. ให้ความเห็นว่าการเสพหรือรับประทานยาแก้ไอของกลางเกินขนาด(เกินกว่า ๔-๕ เม็ด) ทำให้เกิดอาการคลื่นไส้ อาเจียน เวียนศีรษะ ง่วงงุน กล้ามเนื้อทำงานไม่ประสานกัน พูดไม่ชัด ม่านตาขยาย เคลิบเคลิ้ม หัวใจเต้นเร็ว ความดันโลหิตสูง ปัสสาวะไม่ออก มึนงง ประสาทหลอน กระวนกระวาย สั่น ชัก ปวดศีรษะ เซลล์สมองถูกทำลาย หมดสติ และอาจถึงแก่ชีวิต ดังนั้นการที่ผู้ต้องหาหลักกลบนำยาแก้ไอของกลาง จำนวน ๑๐,๐๐๐ เม็ด ซึ่งจำนวนมากเกินกว่าที่จะใช้รักษาโรคเข้ามาในเรือนจำ จึงน่าจะเชื่อว่าการต้องหาเข้ามาในเรือนจำเพื่อใช้แทนของมีนเมา หรือใช้ให้มีพิษต่อร่างกายหากใช้เกินขนาด อันเป็นการฝ่าฝืนระเบียบของเรือนจำที่ห้ามนำฝิ่น กัญชา หรือยาเสพติด หรือของมีนเมาอย่างอื่น หรือของมีพิษต่อร่างกายเข้ามาในเรือนจำ ซึ่งขาดควรสั่งฟ้องผู้ต้องหา ฐานนำเข้ามาในเรือนจำซึ่งสิ่งของต้องห้ามโดยทางใด ๆ อันฝ่าฝืนระเบียบหรือข้อบังคับของเรือนจำ ตามพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๔๕ กฎกระทรวงมหาดไทย ออกตามความในมาตรา ๕๘ แห่งพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. ๒๕๓๙ ลงวันที่ ๒๑ เมษายน ๒๕๔๐ ข้อ ๑๒๗ (๑) และ (๖)

พบบัตรประจำตัวประชาชนและเป็นผู้เช่าบ้านที่เกิดเหตุ น่าเชื่อว่าร่วมกระทำผิด

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๑๐๒/๒๕๕๒

ป.อาญา ตั๋วการ (ม.๘๓)

ทำ ผลิต มีไว้ หรือทำให้แพร่หลายโดยประการใด ๆ ซึ่งภาพพิมพ์ฯ (ม. ๘๓, ๒๔๘๗/๑))

ผู้ต้องหาเป็นผู้เยาว์และเป็นผู้เช่าบ้านขณะเกิดเหตุ ผู้ต้องหาหลบหนีไปพบเพียงบัตรประจำตัวประชาชน ไม่น่าเชื่อว่าผู้ต้องหาจะดำเนินการผลิตแผ่นซีดีลามกได้โดยลำพัง พยานหลักฐานรับฟังได้ว่าเจ้าของบ้านที่เกิดเหตุเป็นผู้ร่วมกระทำผิดโดยมีผู้ต้องหาเป็นลูกจ้างหรือบริวารในการช่วยเหลือและร่วมกระทำผิด

ข้อเท็จจริงได้ความว่า เมื่อวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๕๙ พันตำรวจโท ว. ผู้กล่าวหา กับพวก นำหมายค้นของศาลแขวงตลิ่งชันไปตรวจค้นบ้านเกิดเหตุ เนื่องจากได้รับแจ้งจากสายลับว่า มีการลักลอบผลิตแผ่นซีดีลามกจนอาจารย์ แต่ผู้พักอาศัยอยู่ในบ้านได้หลบหนีออกไปทางช่องเล็กในห้องครัว เพราะทราบว่าเมื่อเจ้าหน้าที่มาตรวจค้นจากกล้องโทรทัศน์วงจรปิดซึ่งติดตั้งไว้หน้าบ้าน ผลการตรวจค้น พบบัตรประจำตัวประชาชนของผู้ต้องหา (อายุ ๑๙ ปี) บัตรประจำตัวคนซึ่งไม่มีสัญชาติไทยของนางสาว อ. อยู่ในห้อง และพบแผ่นซีดีภาพยนตร์ลามก แผ่นปกซีดีภาพยนตร์ลามก เครื่องคอมพิวเตอร์สำหรับเขียนข้อมูลลงแผ่นซีดี แผ่นซีดีภาพยนตร์ไทย และต่างประเทศ กล้องวงจรปิดพร้อมอุปกรณ์ โทรศัพท์มือถือ รถจักรยานยนต์ จากการสอบสวนขยายผลพบว่าบ้านหลังดังกล่าวเป็นของนาง ม. ซึ่งอ้างว่าให้ผู้ต้องหาเช่าพักอาศัยตั้งแต่วันที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๙ คิดค่าเช่าเดือนละ ๔,๐๐๐ บาท โดยไม่ทราบว่าผู้ต้องหาทำงานอะไรอยู่ที่ไหน และผู้ต้องหาจะนำเงินค่าเช่ามาชำระให้ที่บ้านทุกเดือน

คดีมีปัญหาคำชี้ขาดของอัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดฐานเพื่อความประสงค์แห่งการค้า หรือโดยการค้าเพื่อการแจกจ่าย หรือเพื่อการแสดงอวด

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๒

แก่ประชาชน ทำ ผลิต มีไว้หรือ ทำให้แพร่หลายโดยประการใด ๆ ซึ่งภาพพิมพ์ รูปภาพ และแผ่นซีดีอันลามกโดยผิดกฎหมาย หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ผลการตรวจค้นบ้านเกิดเหตุพบแผ่นซีดี ภาพยนตร์ลามก จำนวน ๒๘,๐๐๐ แผ่น แผ่นปกซีดีภาพยนตร์ลามก จำนวน ๑๕ ถุง เครื่องคอมพิวเตอร์ จำนวน ๑๖ เครื่อง และของกลางอื่น ๆ อีกหลายรายการ และพบ บัตรประจำตัวประชาชนของผู้ต้องหาเก็บรวมอยู่กับบัตรประจำตัวของนางสาว อ. คนต่างด้าว ในกระเป๋าใส่ของ ส่วนคนที่อยู่ในบ้านได้หลบหนีออกไปทางห้องครัว ซึ่งทำเป็นช่องไว้ พยานหลักฐานจึงน่าจะเชื่อได้ว่าผู้ต้องหาเป็นผู้กระทำความผิดในคดีนี้ นอกจากนี้ ตามทาง การสอบสวนยังได้ความว่า บ้านที่เกิดเหตุเป็นของนาง ม. แม้จะได้ความจากนาง ม. ซึ่งให้การในฐานะพยานว่าได้ให้ผู้ต้องหาเช่าเดือนละ ๔,๐๐๐ บาท แต่ไม่มีรายละเอียดว่า ผู้ต้องหาเข้าไปทำอะไร ผู้ต้องหาอายุเพียง ๑๗ ปีเศษ ไม่ปรากฏแน่ชัดว่าประกอบอาชีพอะไร การตรวจพบของกลางซึ่งเป็นแผ่นซีดีลามก แผ่นซีดีภาพยนตร์ไทยและต่างประเทศ เครื่องคอมพิวเตอร์สำหรับผลิต คัดลอกทำซ้ำซึ่งภาพยนตร์ลามกและภาพยนตร์ธรรมดา จำนวนมาก มีการติดกล้องโทรทัศน์วงจรปิดที่หน้าบ้าน และทำช่องหลบหนีทางห้องครัวหลังบ้าน เหลือวิสัยที่ผู้ต้องหา ซึ่งเป็นผู้เยาว์จะดำเนินการได้โดยลำพัง พยานหลักฐานรับฟังได้ว่านาง ม. เจ้าของบ้านที่เกิดเหตุเป็นผู้ร่วมกระทำความผิดตามข้อกล่าวหา โดยมีผู้ต้องหาเป็นลูกจ้าง หรือบริวารในการช่วยและร่วมกระทำความผิด จึงชี้ขาดควรสั่งฟ้องผู้ต้องหา ฐานเพื่อความสะดวก แห่งการค้าหรือโดยการค้าเพื่อการแจกจ่าย หรือเพื่อการแสดงอวดแก่ประชาชน ร่วมกัน ทำผลิต มีไว้ หรือทำให้แพร่หลายโดยประการใด ๆ ซึ่งภาพพิมพ์ รูปภาพ แผ่นซีดีภาพยนตร์ลามก ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๔๗ (๑), ๔๓, ๓๒, ๓๓ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติม ประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๒๕ มาตรา ๖ ขอบของกลางที่ใช้ในการกระทำความผิดกับจัดการของกลางอื่น ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๘๕ ให้ดำเนินการให้ได้ตัวผู้ต้องหามาดำเนินคดี และให้แจ้งพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีกับ นาง ม. ฐานเพื่อความสะดวกแห่งการค้าหรือโดยการค้า เพื่อการแจกจ่ายหรือเพื่อการแสดง อวดแก่ประชาชน ร่วมกันทำ ผลิต มีไว้ หรือทำให้แพร่หลายโดยประการใด ๆ ซึ่งภาพพิมพ์ รูปภาพ แผ่นซีดีภาพยนตร์อันลามก ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๔๗ (๑), ๔๓ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๒๕ มาตรา ๖

เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารว่าจ้างช่างให้รับเหมาทำการก่อสร้างอาคาร ถือว่าเป็นผู้ดำเนินการแล้ว

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๑๑๔/๒๕๕๒

พ.ร.บ. ควบคุมอาคารฯ (ม.๔, ๒๑, ๖๕, ๖๙)

ตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ.๒๕๒๒ “ผู้ดำเนินการ” หมายความว่า “เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารซึ่งกระทำการก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคารด้วยตนเอง และหมายความรวมถึงผู้ซึ่งตกลงรับกระทำการดังกล่าว ไม่ว่าจะมีความตอบแทนหรือไม่ก็ตาม และผู้รับจ้างช่วง” ดังนั้น การที่ผู้ต้องหาเป็นเจ้าของผู้ครอบครองอาคารพิพาทได้ดำเนินการว่าจ้างช่างให้รับเหมาทำการก่อสร้างอาคารดังกล่าว ถือว่าผู้ต้องหาเป็นผู้ดำเนินการแล้ว เจ้าของผู้ครอบครองอาคารไม่จำเป็นต้องลงมือเป็นช่างทำการก่อสร้างอาคารด้วยด้วยตนเอง

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๒

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ตามวันเวลาเกิดเหตุ ผู้ต้องหาได้ก่อสร้างอาคาร คสล. ๔ ชั้น ที่เกิดเหตุโดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น โดยผู้ต้องหาให้การยอมรับว่าผู้ต้องหาได้จ้างให้ช่างก่อสร้างอาคารดังกล่าว

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานเป็นผู้ดำเนินการ ตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ.๒๕๒๒ มาตรา ๖๙ ซึ่งผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษ เป็นสองเท่าของโทษที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้นๆ หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ.๒๕๒๒ “ผู้ดำเนินการ” หมายความว่า “เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารซึ่งกระทำการ ก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคารด้วยตนเอง และหมายความรวมถึงผู้ซึ่งตกลง

รับกระทำการดังกล่าวไม่ว่าจะมีค่าตอบแทนหรือไม่ก็ตาม และผู้รับจ้างช่วง” ดังนั้น การที่ผู้ต้องหาเป็นเจ้าของผู้ครอบครองอาคารพิพาทได้ดำเนินการว่าจ้างช่างให้รับเหมาทำการก่อสร้างอาคารดังกล่าว ถือว่าผู้ต้องหาเป็นผู้ดำเนินการแล้ว เจ้าของผู้ครอบครองอาคารไม่จำเป็นต้องลงมือเป็นช่างทำการก่อสร้างอาคารด้วยตนเอง ซึ่งขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาฐานเป็นผู้ดำเนินการก่อสร้างอาคารโดยไม่ได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือแจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น ตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔, ๒๑, ๖๕, ๖๙ พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๗, ๒๒

วันปิดเรียนครูก็มีหน้าที่ดูแลลูกศิษย์

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๑๑๕/๒๕๕๒

ป.อาญา กระทำชำเราเด็กหญิงซึ่งเป็นศิษย์ในความดูแล (ม. ๙๑, ๒๓/๓, ๒๔๕)

ผู้ต้องหาเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสอนวิชาภาษาไทย และเป็นครูประจำชั้นของผู้เสียหาย มีหน้าที่ให้คำปรึกษา อบรมสั่งสอน ควบคุมดูแลและปกป้องเด็กในชั้นเรียน การที่ผู้ต้องหากระทำชำเราเด็กนักเรียนในโรงเรียนในวันหยุดก็ถือว่าเป็นการกระทำแก่อิศยซึ่งอยู่ในความดูแลแล้ว

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ขณะเกิดเหตุผู้เสียหายซึ่งเป็นเด็กหญิงอายุ ๑๓ ปีเศษ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ผู้ต้องหาเป็นครูประจำชั้นของผู้เสียหาย และเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาและอาจารย์สอนภาษาไทย ในวันเกิดเหตุเป็นวันหยุดไม่มีการสอน ผู้ต้องหาได้กระทำชำเราผู้เสียหายในห้องสอนคณิตศาสตร์ และบริเวณสวนเกษตรของโรงเรียน

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาเป็นการกระทำชำเราเด็กหญิงอายุไม่เกินสิบห้าปีซึ่งมิใช่ภริยาของตนโดยเด็กหญิงยินยอมโดยเด็กนั้นเป็นศิษย์ซึ่งอยู่ในความดูแล หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ผู้ต้องหาเป็นอาจารย์ประจำชั้นที่ผู้เสียหายเรียนอยู่ ย่อมมีหน้าที่ให้คำปรึกษาอบรมสั่งสอน ควบคุมดูแล ปกป้องผู้เสียหายซึ่งเป็นลูกศิษย์ในชั้นเรียน และยังได้รับการคัดเลือกจากเพื่อนครูให้เป็นหัวหน้าวงชั้นที่ ๓ ดูแลเด็กนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ - ๓ การที่ผู้ต้องหาได้นัดหมายให้ผู้เสียหายไปร่วมประเวณีที่ห้องสอนคณิตศาสตร์ในวันแรก และครั้งที่สองที่สวนเกษตรในโรงเรียน โดยให้เงินเป็นค่าตอบแทน ๑,๘๐๐ บาท และสัญญาว่าจะให้เกรด ๔ เป็นการอาศัยอำนาจหน้าที่ในการอบรมสั่งสอน

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๒

ควบคุมดูแลผู้เสียหายซึ่งเป็นศิษย์เพื่อกระทำผิด พฤติการณ์ดังกล่าวถือได้ว่าเป็นการกระทำ
แก่ศิษย์ซึ่งอยู่ในความดูแลตามความหมายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๘๕ แล้ว
ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหา ฐานกระทำชำเราเด็กหญิงอายุไม่เกินสิบห้าปีซึ่งมิใช่ภริยาของตน
โดยเด็กหญิงยินยอม โดยเด็กนั้นเป็นศิษย์ซึ่งอยู่ในความดูแล ตามประมวลกฎหมายอาญา
มาตรา ๒๓/๓, ๒๘๕, ๙๑ ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๑๑ ลงวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน
๒๕๑๔ ข้อ ๑๐ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๖
มาตรา ๔ พระราชบัญญัติแก้ไขแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๑๙) พ.ศ. ๒๕๕๐
มาตรา ๓

จุดไฟวางเพลิงเผาโรงเรือนจนเกิดรอยไหม้ขึ้นเป็นความผิดสำเร็จแล้ว

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๑๒๐/๒๕๕๒

ป.อาญา วางเพลิงเผาทรัพย์ (ม.๒๑๘)

ใช้น้ำมันเครื่องเก่าราดบริเวณบ้านแล้วจุดไฟติดขึ้นมา แม้ผู้เสียหายจะดับไฟลงได้ ก็เป็นวางเพลิงเผาทรัพย์สำเร็จแล้ว

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้ต้องหาเอาน้ำมันเครื่องเก่า (น้ำมันซีโล้) เทราดรอบ ๆ บ้านผู้เสียหายแล้วใช้ไฟแช็คจุดที่ถุงพลาสติกไปวางไว้ที่ประตูหน้าบ้าน ไฟลุกติดกับผ้าม่านที่หน้าประตูนอกบ้านแต่ผู้เสียหายสามารถดับไฟได้ทัน

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานวางเพลิงเผาทรัพย์ โรงเรือนที่คนอยู่อาศัย หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า คดีมีผู้เสียหายให้การยืนยันว่าขณะเกิดเหตุมองเห็นไฟลุกที่บันไดหน้าประตูบ้านและลูกกรง จึงเข้าไปดับไฟ และจากการตรวจสอบที่เกิดเหตุของพนักงานสอบสวนและกองพิสูจน์หลักฐาน พบรอยไฟไหม้บริเวณบันไดและลูกกรง การกระทำของผู้ต้องหา จึงเป็นความผิดสำเร็จแล้ว ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหา ฐานวางเพลิงเผาทรัพย์โรงเรือนที่คนอยู่อาศัย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๑๗, ๒๑๘ (๑)

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๒

ออกเช็คเช่า (ชื่อ) พระ เช็คแดง ยังไม่พอฟังว่าฉ้อโกง

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๑๒๒/๒๕๕๒

ป.อาญา ฉ้อโกง (ม.๓๔๑, ๔๓)

ผู้ต้องหาที่ ๑ แนะนำผู้ต้องหาที่ ๒ ต่อผู้เสียหายซึ่งมีอาชีพค้าพระบูชาและพระเครื่อง
ว่ามีฐานะร่ำรวย ผู้ต้องหาที่ ๒ เข้าพระเครื่องและพระบูชาจากผู้เสียหายโดยส่งจ่ายเช็ค
ชำระราคาพระหลายครั้ง หลายฉบับ ถึงกำหนดเงินในบัญชีไม่พอจ่าย แต่บัญชีกระแสรายวัน
ของผู้ต้องหาที่ ๒ ก่อนเกิดเหตุมีเงินเคลื่อนไหวฝากและถอนเกือบทุกวัน ยังไม่พอฟังว่า
ผู้ต้องหาที่ ๒ เปิดบัญชีตามเช็คเพื่อวางแผนฉ้อโกงผู้เสียหาย

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้เสียหายมีอาชีพค้าขายพระบูชา และพระเครื่อง รู้จัก
กับผู้ต้องหาที่ ๑ ซึ่งมีอาชีพค้าขายพระบูชา พระเครื่อง เช่นเดียวกันเป็นอย่างดี ก่อนเกิดเหตุ
ผู้ต้องหาที่ ๑ แนะนำผู้ต้องหาที่ ๒ ให้ผู้เสียหายรู้จัก โดยแนะนำว่าผู้ต้องหาที่ ๒ เป็นเจ้าของ
บริษัทค้าวัสดุก่อสร้างและเป็นนายหน้าค้าขายรถยนต์ ซึ่งผู้ต้องหาที่ ๒ ก็บอกว่าได้ขาย
รถแทรกเตอร์ไป ๑๑ คัน แต่ยังไม่ได้เงิน พร้อมกับออกปากขอซื้อพระจากผู้เสียหาย
ในที่สุด ผู้เสียหายกับผู้ต้องหาที่ ๒ มีการตกลงซื้อขายพระกันหลายครั้ง พระที่ซื้อขายรวม ๓๑ องค์
เป็นเงินทั้งสิ้น ๔,๙๐๐,๐๐๐ บาท ผู้ต้องหาที่ ๒ ชำระค่าซื้อพระเป็นเช็คหลายฉบับ เช็คที่ออก
ลงวันที่ส่งจ่ายล่วงหน้าเกือบทุกฉบับ มีเพียงบางฉบับเท่านั้นที่ไม่ได้ลงวันที่ส่งจ่าย แต่ผู้ต้องหาที่ ๒
บอกว่าเช็คที่ไม่ได้ลงวันที่ส่งจ่าย หากเลยอาทิตย์หนึ่งแล้วนำไปเรียกเก็บเงินได้เลย มีเงินอยู่ใน
บัญชีแน่นอน ทุกครั้งที่มีการซื้อขายพระ ผู้ต้องหาที่ ๑ อยู่ด้วย ต่อมาเมื่อเช็คดังกล่าว
ถึงกำหนดการชำระเงิน ผู้เสียหายนำไปเรียกเก็บเงิน ปรากฏว่าธนาคารปฏิเสธการจ่ายเงิน
ตามเช็ค โดยให้เหตุผลว่า “เงินในบัญชีไม่พอจ่าย” ต่อมาเมื่อธนาคารสั่งปิดบัญชีก็ให้เหตุผลว่า
“บัญชีปิดแล้ว” ผู้เสียหายจึงร้องทุกข์ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ร่วมกันฉ้อโกง
และผู้ต้องหาที่ ๒ ตามพระราชบัญญัติเช็คฯ พนักงานอัยการมีความเห็นควรสั่งฟ้องผู้ต้องหาที่ ๒
(หลบหนี) ฐานออกเช็คโดยเจตนาจะไม่ให้มีการใช้เงินตามเช็คฯ กับสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑
และที่ ๒ ร่วมกันฉ้อโกง

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ มีความผิดฐานร่วมกัน
ฉ้อโกง หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ตามรายการเคลื่อนไหวบัญชีเงินฝากกระแสรายวัน
ตามเช็คที่ผู้ต้องหาที่ ๒ ออกเพื่อชำระหนี้ค่าซื้อพระให้แก่ผู้เสียหาย ปรากฏว่าผู้ต้องหาที่ ๒ เปิดบัญชี
เมื่อวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ ก่อนเกิดเหตุประมาณ ๒ เดือน และบัญชีมีการเคลื่อนไหว
ทั้งฝากและถอนเกือบทุกวัน พยานหลักฐานไม่พอรับฟังว่าผู้ต้องหาที่ ๒ เปิดบัญชีตามเช็ค
เพื่อวางแผนฉ้อโกงผู้เสียหายแต่แรก แม้จะได้ความว่าผู้ต้องหาที่ ๑ บอกผู้เสียหายในทำนองว่า
ผู้ต้องหาที่ ๒ มีฐานะร่ำรวย ซึ่งจะเป็นจริงหรือไม่ก็ตาม ก็ไม่ใช่ว่าการหลอกลวงให้ผู้เสียหาย
ส่งมอบพระให้แก่ผู้ต้องหาที่ ๒ เนื่องจากผู้เสียหายประกอบอาชีพซื้อขายพระ การจะรับชำระค่าพระ
เป็นเงินสดหรือเช็ค เป็นเรื่องที่ผู้เสียหายต้องตัดสินใจเอง ดังนั้น การที่ผู้เสียหายตัดสินใจขายพระ
ให้แก่ผู้ต้องหาที่ ๒ โดยรับชำระหนี้เป็นเช็คลงวันที่ล่วงหน้าแทนการรับชำระหนี้ด้วยเงินสด
จึงเป็นการตัดสินใจในทางการค้าของผู้เสียหาย พยานหลักฐานไม่เพียงพอให้รับฟังว่า
เป็นการหลอกลวงของผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ เมื่อธนาคารตามเช็คปฏิเสธการจ่ายเงิน
ผู้เสียหายชอบที่จะดำเนินคดีอาญากับผู้ต้องหาที่ ๒ ในความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิด
อันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ.๒๕๓๔ ตามที่พนักงานอัยการมีความเห็นควรสั่งฟ้องผู้ต้องหาที่ ๒
ไปแล้ว จึงชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ ฐานร่วมกันฉ้อโกง ตามประมวลกฎหมาย
อาญา มาตรา ๓๔๑, ๔๓

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๒

รับจ้างแปรรูปไม้เป็นการสนับสนุนการกระทำความผิด

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๑๓๑/๒๕๕๒

พ.ร.บ. ป่าไม้ฯ. (ม.๔, ๖, ๗, ๑๑, ๔๘, ๗๓)

ป.อาญา ตำรวจ, ผู้สนับสนุน, หลายกรรมต่างกัน (ม. ๘๓, ๘๖, ๙๑)

ความผิดฐานมิได้หวงห้ามแปรรูปไว้ในความครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต หากมีการช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกแก่ผู้ต้องหาที่ ๑ ซึ่งเป็นนายจ้างและผู้มีไม้แปรรูปของกลางไว้ในครอบครอง ผู้ต้องหาที่ ๒ ถึงที่ ๖ จึงเป็นผู้สนับสนุนการกระทำ ความผิดดังกล่าวได้

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ตามวันเวลาเกิดเหตุ ตามตำรวจ ส. ผู้กล่าวหาได้เข้าไป ตรวจสอบที่ดินมีโฉนดของนาง ล. ซึ่งขึ้นทะเบียนที่ดินเป็นสวนป่าปลูกปลูกต้นสักเต็มพื้นที่ ประมาณ ๕๐๐ ต้น โดยมีต้นยางอยู่ในที่ดินจำนวน ๖ ต้น ตามที่ได้รับแจ้งจากสายลับ ซึ่งประสงค์เงินสินบนนำจับว่ามีกลุ่มชาย ๕ - ๖ คน ร่วมกันใช้เลื่อยโซยนต์ลักลอบทำไม้ และแปรรูปไม้พบผู้ต้องหาที่ ๑ ถึงที่ ๖ อยู่ในที่ดินใช้เลื่อยโซยนต์และเครื่องยนต์ต้นกำลังทำการ แปรรูปไม้ยางเป็นแผ่น โดยผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นผู้ควบคุมการแปรรูป ผู้ต้องหาที่ ๒ ถึงที่ ๖ เดินหลบออกไปจากที่เกิดเหตุ ผู้กล่าวหาได้ให้ผู้ต้องหาที่ ๑ ไปตามตัวกลับมา ตรวจสอบ เลื่อยโซยนต์เป็นของผู้ต้องหาที่ ๑ มีหนังสือรับรองการแจ้งเลื่อยโซยนต์ ส่วนต้นยางที่ ผู้ต้องหาทั้งหกร่วมกันแปรรูปถูกตัดโค่นในที่ดินที่เกิดเหตุมาก่อนแล้วไม่เกิน ๑ สัปดาห์ ไปไม้เริ่มจะแห้ง ผู้กล่าวหาได้ยึดไม้ยางแปรรูปจำนวน ๒๖ แผ่น ปริมาตร ๐.๕๑ ลูกบาศก์เมตร พร้อมเลื่อยโซยนต์ เครื่องยนต์ต้นกำลัง และใบเลื่อยวงเดือนเป็นของกลาง จับกุมผู้ต้องหาที่ ๑ ถึงที่ ๖ ส่งพนักงานสอบสวนดำเนินคดี ขึ้นสอบสวนผู้ต้องหาที่ ๑ ให้การรับสารภาพว่า ชื้อต้นยาง จำนวน ๑ ต้น จากนาง ล. ต้นยางดังกล่าวขึ้นอยู่ในสวนป่าสักในที่ดินมีโฉนดของ นาง ล. โดยต้นยางถูกโค่นไว้แล้ว ผู้ต้องหาที่ ๑ ว่าจ้างผู้ต้องหาที่ ๒ ถึงที่ ๖ ทำการแปรรูปไม้

โดยได้นำสำเนาโฉนด หนังสือรับรองการขึ้นทะเบียนที่ดินเป็นสวนป่า และหนังสือสัญญาซื้อขายไม้ ให้ผู้ต้องหาที่ ๒ ถึงที่ ๖ ผู้ต้องหาที่ ๒ ถึงที่ ๖ ต่างให้การปฏิเสธว่าผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ว่าจ้างให้ ทำการแปรรูปไม้ยางดังกล่าวซึ่งขึ้นอยู่ในที่ดินมีโฉนดของนาง ล. ที่ขึ้นทะเบียนเป็นสวนป่า ต้นยางถูกโค่นอยู่ก่อนแล้วไม่ทราบว่าเป็นไม้หวงห้าม ที่ดินดังกล่าวมีการตัดต้นสักมาก่อน นาง ล. ให้การว่าผู้ต้องหาที่ ๑ ขอซื้อต้นยางจำนวน ๑ ต้น ที่ขึ้นอยู่ในสวนป่าสัก นาง ล. ขายให้ในราคา ๓,๐๐๐ บาท โดยสัญญาหากจะตัดโค่นให้ขออนุญาตกับเจ้าหน้าที่ป่าไม้ให้ถูกต้อง สวนป่าดังกล่าว ขึ้นทะเบียนเป็นไม้สักไม่ได้ขึ้นทะเบียนไม้ยางที่ขึ้นอยู่ในสวนป่าจำนวน ๖ ต้น

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาที่ ๒ ถึงที่ ๖ มีความผิดฐานร่วมกัน ทำไม้ ตั้งโรงงานแปรรูปไม้ แปรรูปไม้ และมีไม้หวงห้ามแปรรูปไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ผู้ต้องหาที่ ๒ ถึงที่ ๖ เป็นเพียงผู้รับจ้างผู้ต้องหาที่ ๑ ทำการแปรรูปไม้ยาง หลังจากต้นยางดังกล่าวถูกตัดโค่นมาก่อนแล้ว โดยไม่ปรากฏหลักฐานว่า ผู้ต้องหาที่ ๒ ถึงที่ ๖ ร่วมตัดโค่นต้นยางดังกล่าว นอกจากนี้ บริเวณที่เกิดเหตุไม่มีโรงเรือน หรือสิ่งปลูกสร้าง น่าเชื่อว่าการตัดต้นยางเพียงต้นเดียวแล้วทำการแปรรูปไม้ดังกล่าวชั่วคราว การที่ผู้ต้องหาที่ ๒ ถึงที่ ๖ ใช้เลื่อยโซ่ยนต์แปรรูปไม้ยางซึ่งถูกตัดโค่นอยู่ก่อนแล้ว และในที่เกิดเหตุ ซึ่งทำการแปรรูปไม้ปรากฏว่ามีการตั้งโรงงานแปรรูปไม้โดยการสร้างโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้าง เพื่อทำการแปรรูปเป็นการถาวร การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๒ ถึงที่ ๖ ไม่พอให้รับฟังว่า ร่วมกันกระทำความผิดฐานทำไม้หวงห้ามและตั้งโรงงานแปรรูปไม้โดยไม่ได้รับอนุญาต แต่ต้นยางดังกล่าวแม้ขึ้นในที่ดินมีโฉนดก็เป็นไม้หวงห้ามประเภท ก. เชื่อได้ว่าผู้ต้องหาที่ ๒ ถึงที่ ๖ รู้อยู่แล้วว่าต้นยางดังกล่าว เป็นไม้หวงห้ามซึ่งยังมิได้รับอนุญาตให้ทำการแปรรูป การที่ผู้ต้องหาที่ ๒ ถึงที่ ๖ ร่วมกับผู้ต้องหาที่ ๑ แปรรูปไม้หวงห้ามจึงเป็นความผิด ขณะเกิดเหตุ ผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นผู้ควบคุมการแปรรูปอยู่ในที่เกิดเหตุด้วย ถือไม่ได้ว่าผู้ต้องหาที่ ๒ ถึงที่ ๖ ยึดถือไม้แปรรูปของกลางโดยเจตนายึดถือเพื่อตน ไม้แปรรูปของกลางจึงไม่ได้อยู่ใน

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๒

ความครอบครองของผู้ต้องหาที่ ๒ ถึงที่ ๖ แต่อยู่ในความครอบครองของผู้ต้องหาที่ ๑ การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๒ ถึงที่ ๖ ไม่พอให้รับฟังว่าเป็นความผิดฐานมีไม้หวงห้ามแปรรูปไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต แต่การที่ผู้ต้องหาที่ ๒ ถึงที่ ๖ ร่วมกันแปรรูปไม้โดยไม่ได้รับอนุญาต ถือได้ว่าเป็นการช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกแก่ผู้ต้องหาที่ ๑ ซึ่งเป็นนายจ้าง และเป็นผู้มีไม้แปรรูปของกลางไว้ในครอบครอง ผู้ต้องหาที่ ๒ ถึงที่ ๖ จึงเป็นผู้สนับสนุนการกระทำความผิดฐานมีไม้หวงห้ามแปรรูปไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต ซึ่งขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๒ ถึงที่ ๖ ฐานร่วมกันแปรรูปไม้หวงห้าม (ไม้ยาง) โดยไม่ได้รับอนุญาต และเป็นผู้สนับสนุนการกระทำความผิดฐานมีไม้หวงห้ามแปรรูป (ไม้ยาง) จำนวนเกิน ๐.๒๐ ลูกบาศก์เมตรไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต ตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ มาตรา ๔, ๖, ๗, ๔๘, ๗/๓, ๗/๔ จัดว่า พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๙๔ มาตรา ๓ พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๑๘ มาตรา ๗, ๑๙, ๒๘ พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๒๕ มาตรา ๔ ประกาศของคณะปฏิวัติ (ฉบับที่ ๑๑๖) พ.ศ. ๒๕๑๕ ข้อ ๑ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓, ๘๖, ๙๑ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๔ และขอศาลสั่งจำคุกสืบจนนำจับด้วย ซึ่งขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๒ ถึงที่ ๖ ฐานร่วมกันทำไม้หวงห้าม ร่วมกันตั้งโรงงานแปรรูปไม้และร่วมกันมีไม้หวงห้ามแปรรูป (ไม้ยาง) จำนวนเกิน ๐.๒๐ ลูกบาศก์เมตร ไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต ตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ มาตรา ๔, ๖, ๗, ๑๑, ๔๘, ๗/๓ พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๙๔ มาตรา ๓, ๖ พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๑๘ มาตรา ๔, ๗, ๑๙ พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๒๕ มาตรา ๔ ประกาศของคณะปฏิวัติ (ฉบับที่ ๑๑๖) พ.ศ. ๒๕๑๕ ข้อ ๑ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓

หมายเหตุ

คดีนี้ เลื่อยไซยนต์ เครื่องยนต์ต้นกำลัง และใบเลื่อยวงเดือน ของกลาง ศาลพิพากษาให้รับในคดีที่พนักงานอัยการฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นจำเลยตามคดีอาญาหมายเลขดำที่ ๑๓๘๘/๒๕๕๑ คดีอาญาหมายเลขแดงที่ ๑๔๒๗/๒๕๕๑ แล้ว ส่วนไม้ยางแปรรูปของกลาง

จำนวน ๒๖ แผ่น ปริมาตร ๐.๐๕ ลูกบาศก์เมตร อัยการจังหวัดมีคำสั่งขอให้ศาลสั่งริบตามความเห็นพนักงานอัยการผู้ตรวจสำนวน แต่อัยการจังหวัดประจำกรม รักษาการแทนอัยการจังหวัด ผู้ตรวจร่างฟ้องไม่ขอริบและมีหนังสือแจ้งพนักงานสอบสวนว่าไม่ยางแปรรูปจำนวน ๒๖ แผ่น ของกลางตามบัญชีของกลางลำดับที่ ๑ เป็นทรัพย์สินที่ได้มาจากต้นยางที่ขึ้นอยู่ในที่ดินอันมีกรรมสิทธิ์ของนาง ล. ต้นไม้ยางดังกล่าวเป็นไม้ที่ถูกตามกฎหมาย ให้พนักงานสอบสวนจัดการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๘๕ นั้น อัยการสูงสุด เห็นว่าไม่ยางแปรรูปของกลางดังกล่าวเป็นไม้ที่ได้มาหรือมีไว้เนื่องจากการกระทำความผิดต่อพระราชบัญญัติป่าไม้ ซึ่งตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ มาตรา ๓๔ บัญญัติให้ริบเสียทั้งสิ้น (ตามนัยคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๓๓/๒๕๔๔) แต่เมื่ออัยการจังหวัดประจำกรม รักษาการแทนอัยการจังหวัดไม่ได้ขอให้ศาลริบ และได้แจ้งให้พนักงานสอบสวนจัดการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๘๕ แล้ว จึงไม่มีของกลางที่จะขอให้ศาลริบได้อีกในคดีนี้ ซึ่งในกรณีไม่ขอริบของกลาง อธิบดีอัยการเขต ๖ มีหนังสือแจ้งให้อัยการจังหวัดส่งสำนวนไปตรวจสอบแล้ว อัยการสูงสุดจึงไม่ได้มีคำสั่งเกี่ยวกับของกลาง

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๒

ความเห็นของผู้เชี่ยวชาญตรวจพิสูจน์มีน้ำหนักรับฟังกว่าความเห็น ของคณะกรรมการตรวจสอบตรวจพิสูจน์

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๑๓๒/๒๕๕๒

พ.ร.บ. ป่าไม้ฯ (ม.๔, ๓/, ๓๙/ ทวิ, ๔๘, ๓/๑ ทวิ, ๓/๓)

ผู้ต้องหาถูกจับกุมขณะนำไม้สักแปรรูป และไม้หวงห้ามแปรรูปเกินกว่า ๐.๒๐ ลูกบาศก์เมตรเคลื่อนที่ ซึ่งคณะกรรมการตรวจสอบไม้ที่อำเภอแต่งตั้งมีความเห็นว่า ไม้ดังกล่าวเป็นไม้ที่ไม่ผ่านการเป็นสิ่งปลูกสร้างหรือเครื่องใช้มาก่อน แต่ผู้เชี่ยวชาญด้านการพิสูจน์ไม้ที่อธิบดีมอบหมายให้ทำการตรวจพิสูจน์ มีความเห็นว่าไม้ดังกล่าวอยู่ในสภาพเป็นสิ่งปลูกสร้างหรือเป็นเครื่องใช้มาแล้วกว่าห้าปี จึงควรรับฟังความเห็นของผู้เชี่ยวชาญว่าไม้ของกลางพันสภาพไม้แปรรูปตามมาตรา ๔ (๔) แห่ง พ.ร.บ.ป่าไม้ฯ

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้ต้องหาที่ ๓ ประกอบกิจการทำเฟอร์นิเจอร์ เครื่องใช้เครื่องเรือน แปรรูปจากไม้อยู่ที่จังหวัดแพร่ ได้ซื้อและรื้อบ้านที่จังหวัดอุดรดิตถ์เพื่อนำไม้ไปใช้แล้วผู้ต้องหาที่ ๓ จ้างผู้ต้องหาที่ ๑ นำรถบรรทุกไม้กลับจังหวัดแพร่โดยผู้ต้องหาที่ ๑ ใช้รถบรรทุกของภริยาตน และมีผู้ต้องหาที่ ๒ นั่งไปกับผู้ต้องหาที่ ๑ เมื่อรถแล่นไปถึงบริเวณบ้านวังน้ำตัน จังหวัดอุดรดิตถ์ ได้ถูกผู้กล่าวหาจับกุมพร้อมยึดไม้ที่บรรทุกมาแยกเป็น ๓ บัญชี เป็น (๑) ไม้สักแปรรูป ๑๔๔ แผ่น/เหลี่ยม ปริมาตร ๔.๐๙ ลูกบาศก์เมตร (๒) ไม้กระยาเลย แปรรูป ๑๑ ท่อน/เหลี่ยม ปริมาตร ๐.๔๙ ลูกบาศก์เมตร (๓) ไม้สักแปรรูป และไม้กระยาเลยแปรรูป ๑,๔๖๘ แผ่น/เหลี่ยม สภาพเป็นไม้ป่า ไม้พื้น ปีกนก เศษไม้ ประตู ๓ บาน และอื่น ๆ เป็นของกลาง กรมป่าไม้ส่งผู้เชี่ยวชาญด้านการตรวจพิสูจน์ไปตรวจพบว่า ไม้ทั้งหมดน่าเชื่อว่าเคยผ่านการเป็นส่วนประกอบของสิ่งปลูกสร้างหรือเป็นเครื่องใช้มาแล้วเป็นเวลานานกว่าห้าปี ต่อมาอำเภอที่เกิดเหตุแต่งตั้งคณะกรรมการตรวจสอบไม้ของกลางพบว่าไม้บางส่วนไม่ผ่านการเป็นสิ่งปลูกสร้างหรือเครื่องใช้มาก่อน

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาที่ ๑-ที่ ๓ มีความผิดฐานร่วมกันมีไม้สักแปรรูปไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตและมีไม้หวงห้ามแปรรูปไม้ไว้ในครอบครองเกิน ๐.๒๐ ลูกบาศก์เมตรโดยไม่ได้รับอนุญาตและก่อให้เกิดผู้อื่นกระทำความผิดด้วยการใช้ จ้างวานให้ผู้อื่นนำไม้สักที่เคยอยู่ในสภาพเป็นสิ่งปลูกสร้างและพ้นจากสภาพเป็นสิ่งปลูกสร้างมาแล้วกว่าห้าปี เคลื่อนย้ายออกนอกจังหวัดซึ่งเป็นที่ตั้งสิ่งปลูกสร้างโดยไม่ได้รับอนุญาต หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ผู้เชี่ยวชาญด้านการตรวจพิสูจน์ไม้ซึ่งได้รับมอบหมายจากอธิบดีกรมป่าไม้ให้ตรวจพิสูจน์ไม้ของกลางได้ตรวจพิสูจน์ไม้ของกลางทั้งหมดแล้วมีความเห็นว่าเป็นไม้ที่อยู่ในสภาพเป็นสิ่งปลูกสร้างหรืออยู่ในสภาพเป็นเครื่องใช้มาแล้วกว่าห้าปี แม้คณะกรรมการที่อำเภอแต่งตั้งให้ตรวจสอบพิสูจน์ไม้ของกลางอีกครั้งหนึ่งจะมีความเห็นว่าเป็นไม้ของกลางบางส่วนไม่ผ่านการเป็นสิ่งปลูกสร้างหรือเครื่องใช้มาก่อน แต่ผู้ตรวจพิสูจน์ไม้ที่อธิบดีกรมป่าไม้มอบหมายให้ตรวจพิสูจน์ เป็นผู้เชี่ยวชาญจึงควรรับฟังความเห็นของผู้เชี่ยวชาญเป็นยุติว่า ไม้ของกลางพ้นสภาพไม้แปรรูป ตามมาตรา ๔ (๔) แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ ผู้ต้องหาทั้งสามจึงไม่มีความผิด ชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ ผู้ต้องหาที่ ๒ ผู้ต้องหาที่ ๓ ฐานร่วมกันมีไม้สักแปรรูปไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตและมีไม้หวงห้ามแปรรูปไม้ไว้ในครอบครองเกิน ๐.๒๐ ลูกบาศก์เมตรโดยไม่ได้รับอนุญาตและก่อให้เกิดผู้อื่นกระทำความผิดด้วยการใช้ จ้างวานให้ผู้อื่นนำไม้สักที่เคยอยู่ในสภาพเป็นสิ่งปลูกสร้างและพ้นจากสภาพเป็นสิ่งปลูกสร้างมาแล้วกว่าห้าปี เคลื่อนย้ายออกนอกจังหวัดซึ่งเป็นที่ตั้งสิ่งปลูกสร้างโดยไม่ได้รับอนุญาต ตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ มาตรา ๔, ๓, ๓๙ ตริ, ๔๘, ๓/๑ ทวิ, ๓/๓ พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๑๘ มาตรา ๓, ๑๙ พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔ พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๒๕ มาตรา ๔ ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๑๑๖ พ.ศ. ๒๕๑๕ ข้อ ๑, ๓ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓, ๘๔

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๒

รับสารภาพก็ไม่มีความผิด

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๑๔๖/๒๕๕๒

พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ (ม.๔, ๓/, ๑๕, ๖, ๓/)

แม้ผู้ต้องหารับสารภาพ แต่ผลการตรวจพิสูจน์ของกลางไม่ใช่ยาเสพติด
ย่อมไม่ผิด

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้กล่าวหากับพวกตรวจท้องที่พบผู้ต้องหาในอยู่ มีท่าทางพิรุธ และวิ่งหลบหนี ผู้กล่าวหาจับพวกจึงขอตรวจค้นตัวผู้ต้องหา พบยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ (ยาบ้า) ๑ เม็ด อยู่ในความครอบครองของผู้ต้องหา ซึ่งผู้ต้องหารับว่าเป็นยาบ้าที่เพิ่งซื้อมา ราคาเม็ดละ ๓๐๐ บาท ผู้กล่าวหาจึงยึดเป็นของกลางและควบคุมตัวผู้ต้องหาดำเนินคดีฐานมียาบ้าไว้ในครอบครอง

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานมียาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ ไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ยาบ้าของกลางตรวจสอบแล้วไม่ใช่ยาเสพติดให้โทษ คงตรวจพบเป็นพาราเซตามอล การที่ผู้ต้องหาซื้อพาราเซตามอลซึ่งไม่ใช่ยาเสพติดให้โทษไว้ในครอบครอง แม้ผู้ต้องหาจะให้การรับสารภาพ การกระทำของผู้ต้องหา ก็ไม่เป็นความผิดชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหา ฐานมียาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ ไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔, ๓/, ๑๕, ๖๓/ พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๒๘ มาตรา ๔ พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๘, ๑๙

ออกอุบายขอตรวจค้นยาเสพติดแล้วทำอนาจาร ผิดแสดงตนเป็นเจ้าพนักงานและกระทำการเป็นเจ้าพนักงานด้วย

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๑๘๒/๒๕๕๒

ป.อาญา แสดงตนเป็นเจ้าพนักงานและกระทำการเป็นเจ้าพนักงาน (ม.๑๔๕)

ผู้ต้องหาอ้างว่าเป็นเจ้าพนักงานขอตรวจค้นยาเสพติดแล้วอุบายล่อลวงทำอนาจารผู้เสียหาย แม้การบอกว่าเป็นตำรวจและขอตรวจค้นเป็นเพียงอุบายเพื่อจะได้ทำอนาจาร การกระทำของผู้ต้องหาที่แสดงตัวเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจและตรวจค้นตัวผู้เสียหาย ครอบคลุมประกอบ ความผิดฐานแสดงตนเป็นเจ้าพนักงานและกระทำการเป็นเจ้าพนักงานแล้ว

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ขณะที่ผู้เสียหายที่ ๑ ขับรถจักรยานยนต์โดยมีผู้เสียหายที่ ๒ ซึ่งเป็นน้องสาวนั่งซ้อนท้ายขับขี่มาถึงที่เกิดเหตุ มีผู้ต้องหาเฝ้าอยู่ที่ด้านท้ายรถยนต์กระบะ และโบกมือให้สัญญาณให้ผู้เสียหายทั้งสองจอดรถแล้วบอกผู้เสียหายทั้งสองว่าเป็นเจ้าหน้าที่ ตำรวจสอบสวนผู้เสียหายที่ ๑ ว่ามีใบขับขี่หรือไม่ เมื่อผู้เสียหายที่ ๑ บอกว่าไม่มี ผู้ต้องหา ก็สอบถามอายุของผู้เสียหายทั้งสอง เมื่อผู้เสียหายทั้งสองตอบว่าอายุ ๑๙ ปี และ ๑๕ ปี ผู้ต้องหาก็บอกว่าสงสัยว่าตัวผู้เสียหายทั้งสองจะมียาบ้าซุกซ่อนอยู่ขอตรวจค้นยาบ้าโดยเรียกให้ผู้เสียหายเข้าไปตรวจค้นภายในรถยนต์กระบะที่จอดอยู่ที่ละคน เมื่อผู้เสียหายที่ ๑ เข้าไป ภายในรถยนต์กระบะผู้ต้องหาได้บอกให้ผู้เสียหายที่ ๑ ถอดเสื้อแล้วใช้มือลูบคลำหน้าอกของผู้เสียหายที่ ๑ จากนั้นบอกให้ผู้เสียหายที่ ๑ ถอดกางเกงแล้วใช้มือจับอวัยวะเพศของผู้เสียหายที่ ๑ โดยขณะนั้นผู้ต้องหาได้บอกให้ผู้เสียหายที่ ๒ ยืนหันหลังรออยู่ที่รถจักรยานยนต์จึงไม่เห็น เหตุการณ์ในรถยนต์กระบะ สักพักผู้ต้องหาได้บอกให้ผู้เสียหายที่ ๑ แต่งตัวแล้วเรียกให้ผู้เสียหายที่ ๒ เข้าไปในรถยนต์กระบะเพื่อให้ตรวจค้น เมื่อผู้เสียหายที่ ๒ เข้าไปในรถยนต์กระบะ ผู้ต้องหาก็บอกให้ผู้เสียหายที่ ๒ ดึงชายเสื้อขึ้นจนถึงคอ และถอดกางเกงลง แล้วผู้ต้องหาหมองดูด้วยสายตา จากนั้นก็บอกให้ผู้เสียหายที่ ๒ แต่งตัวและลงจากรถ แล้วผู้ต้องหาได้ขับรถหลบหนีไป เมื่อผู้เสียหายทั้งสองกลับบ้านพักได้เล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้ผู้กล่าวหาซึ่งเป็นมารดาทราบ

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๒

ผู้กล่าวหาจึงพาผู้เสียหายทั้งสองเข้าแจ้งความร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหา ต่อมา เจ้าพนักงานจับกุมตัวผู้ต้องหาได้นำส่งพนักงานสอบสวนดำเนินคดี ระหว่างสอบสวนผู้เสียหายทั้งสอง ถอนคำร้องทุกข์ไม่ติดใจดำเนินคดีกับผู้ต้องหา

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานแสดงตนเป็นเจ้าพนักงาน และกระทำการเป็นเจ้าพนักงาน หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า การที่ผู้ต้องหาซึ่งไม่ได้เป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจยืนอยู่ริมถนนท้ายรถยนต์กระบะที่จอดอยู่ แล้วโบกมือเป็นสัญญาณให้ผู้เสียหายที่ ๑ จอดรถ แนะนำตนเองว่าเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจสอบถามว่ามีใบอนุญาตขับขี่หรือไม่ เป็นพฤติการณ์ที่แสดงตนเป็นเจ้าพนักงานโดยแสดงตนเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจ และการขอตรวจสอบใบอนุญาตขับขี่ตามอำนาจหน้าที่ของ เจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นการกระทำการเป็นเจ้าพนักงาน การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดฐานแสดงตนเป็นเจ้าพนักงาน และกระทำการเป็นเจ้าพนักงาน โดยตนเองมิได้เป็นเจ้าพนักงานที่มีอำนาจกระทำการนั้น ส่วนการที่ผู้ต้องหากระทำอนาจารผู้เสียหายทั้งสองภายในรถโดยอ้างว่าตรวจค้นยาบ้า นั้น เป็นความผิดฐานกระทำอนาจารอีกกรรมหนึ่ง ซึ่งผู้เสียหายถอนคำร้องทุกข์แล้ว พยานหลักฐานพอพ้อง ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาฐานแสดงตนเป็นเจ้าพนักงาน และกระทำการเป็นเจ้าพนักงานโดยตนเองมิได้เป็นเจ้าพนักงานที่มีอำนาจกระทำการนั้น ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๕

ประชาชนเป็นผู้มีส่วนได้เสียในการบริหารราชการแผ่นดิน
ย่อมติชมวิพากษ์วิจารณ์การบริหารงานของนายกรัฐมนตรีได้

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๒๐๐/๒๕๕๒

ป.อาญา หมิ่นประมาท (ม.๓๒๖, ๓๒๘)

แสดงความคิดเห็นหรือข้อความโดยสุจริต (ม.๓๒๙ (๑) (๓))

การปราศรัยพาดพิงการบริหารราชการแผ่นดินของนายกรัฐมนตรีที่ส่อไปในทาง
ไม่สุจริต ไม่โปร่งใส ผู้ต้องหาในฐานะประชาชนคนหนึ่งเป็นผู้มีส่วนได้เสีย ย่อมสามารถ
ติชมวิพากษ์วิจารณ์เพื่อป้องกันมิให้เกิดความเสียหายแก่ประเทศชาติได้ จึงเป็นการ
แสดงความคิดเห็นโดยสุจริต ป้องกันส่วนได้เสียเกี่ยวกับตนตามคลองธรรม ซึ่งเป็นวิสัย
ของประชาชนย่อมกระทำได้

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้ต้องหาได้กล่าวปราศรัยโดยใช้เครื่องกระจายเสียงบนเวที
ที่สะพานมอญวันรังสรรค์ ด้วยข้อความที่กล่าวถึงผู้เสียหายซึ่งดำรงตำแหน่งเป็นนายกรัฐมนตรี
ในขณะนั้นว่า “นายกรัฐมนตรีกล้าโกหกและโกหกต่อเนื่องมากกว่า ๕ ปี ก็ใช้กฎหมายนั้นแหละ
ขายชาติเสียเองครับ พี่น้องครับขายเป็นกुरुสเลย ขายทั้งประเทศเลย ไม่ใช่ตัดตัวขาย
ไม่ใช่ขายปลีก แต่เป็นขายส่ง ประกาศว่าจะยกเลิกพระราชบัญญัติทุนรัฐวิสาหกิจ รัฐวิสาหกิจ
กับสาธารณูปโภค สาธารณูปการไฟฟ้า ประปา การขนส่งเพื่อความยากจนทั่วโลก รัฐบาล
ต้องรับผิดชอบ แต่ผู้เสียหาย (ชื่อ...) ขาย ขายไม่เหลือเลยครับ ขายชาติจริง ๆ เลยครับ”

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานหมิ่นประมาทโดยการ
โฆษณาและโดยการกระจายเสียง หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า การที่ผู้ต้องหาได้กล่าวปราศรัยด้วยข้อความดังกล่าว
พาดพิงผู้เสียหายซึ่งดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีในขณะนั้นเกี่ยวกับการบริหารราชการแผ่นดิน

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๒

ที่ล่องไปในทางไม่สุจริตและไม่โปร่งใสในหลายเรื่อง ผู้ต้องหาในฐานะประชาชนคนหนึ่งจึงเป็นผู้มีส่วนได้เสียย่อมสามารถติชมวิพากษ์วิจารณ์การปฏิบัติหน้าที่ของผู้เสียหายเพื่อป้องกันมิให้เกิดความเสียหายแก่ประเทศชาติได้ กรณีไม่ใช่กล่าวในเรื่องส่วนตัวของผู้เสียหาย การกระทำของผู้ต้องหาจึงเป็นการแสดงความคิดเห็นโดยสุจริต เพื่อความชอบธรรม ป้องกันตนหรือส่วนได้เสียเกี่ยวกับตนตามคลองธรรม และติชมด้วยความเป็นธรรม ซึ่งเป็นวิสัยของประชาชนย่อมกระทำได้ จึงได้รับความคุ้มครอง ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๓๒๙ (๑) (๓) ไม่มีความผิดฐานหมิ่นประมาท ซ้ำขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหา ฐานหมิ่นประมาท และหมิ่นประมาทโดยการโฆษณาและโดยการกระจายเสียง ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๓๒๖, ๓๒๘ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๓, ๔

ถอนเงินโดยไม่รู้ว่าเป็นลายมือชื่อปลอม ไม่ผิดปลอมเอกสารสิทธิหรือใช้เอกสารสิทธิปลอม

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๒๐๑/๒๕๕๒

ป.อาญา ร่วมกันปลอมเอกสารสิทธิและใช้เอกสารสิทธิปลอม (ม. ๒๖๔, ๒๖๕, ๒๖๘, ๘๓, ๙๑)

ผู้ต้องหาที่ ๒ ซึ่งเป็นกรรมการผู้จัดการของบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ นำใบขอถอนเงินของกลางที่มีลายมือชื่อปลอมของผู้เสียหายและรอยตราประทับของบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ ไปมอบให้ผู้ต้องหาที่ ๓ ลงลายมือชื่อแล้วนำไปถอนเงินจากธนาคารรวม ๓ ครั้ง เป็นเงิน ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท และให้ผู้ต้องหาที่ ๓ นำเงินไปมอบให้ผู้ต้องหาที่ ๒ โดยผู้ต้องหาที่ ๓ ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องในการบริหารหรือมีส่วนได้เสียหรือได้รับประโยชน์ ทั้งลายมือชื่อของผู้เสียหายมีลักษณะคล้ายกับตัวอย่างที่ให้ไว้กับธนาคาร จนธนาคารอนุมัติโดยผู้ต้องหาที่ ๓ ไม่รู้ว่าเป็นลายมือปลอม การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๓ ไม่มีความผิดฐานปลอมเอกสารสิทธิหรือใช้เอกสารสิทธิปลอม

ข้อเท็จจริงได้ความว่า เมื่อวันที่ ๔ พฤษภาคม ๒๕๔๗ บริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ ขอเปิดบัญชีเงินฝากออมทรัพย์กับธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) สาขาบางพลัด โดยมีเงื่อนไขในการถอน กำหนดให้ผู้เสียหาย และผู้ต้องหาที่ ๓ ลงลายมือชื่อร่วมกันและประทับตราของบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ ต่อมาวันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๔๗ ผู้ต้องหาที่ ๓ ได้นำใบถอนเงินที่มีลายมือชื่อและตราประทับตามเงื่อนไขดังกล่าวไปถอนเงินจากธนาคารจำนวน ๕๐๐,๐๐๐ บาท และในวันที่ ๑๐ พฤษภาคม ๒๕๔๗ ผู้ต้องหาที่ ๓ ได้นำใบถอนเงินในลักษณะเดียวกันไปถอนเงินจากธนาคารอีก ๕๐๐,๐๐๐ บาท และครั้งสุดท้ายในวันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๔๗ ผู้ต้องหาที่ ๓ ได้ถอนเงินจากธนาคารในลักษณะเดียวกันอีก ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท ต่อมาวันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ผู้เสียหายสงสัยในฐานะการเงิน

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๒

ของบริษัทฯ จึงขอตรวจสอบหลักฐานการเบิกเงินกับธนาคารฯ จึงทราบว่าได้มีการถอนเงินจากธนาคารดังกล่าว และพบว่าลายมือชื่อในใบถอนเงินทั้ง ๓ ฉบับ มิใช่ลายมือชื่อตน และไม่เคยมอบอำนาจให้ผู้ใดถอนเงินจากธนาคารฯ ลายมือชื่อดังกล่าวจึงเป็นลายมือชื่อปลอม เชื่อว่าผู้ต้องหาที่ ๒ ในฐานะกรรมการผู้จัดการของบริษัทฯ และผู้ต้องหาที่ ๓ ต้องมีส่วนรู้เห็นเพื่อประโยชน์ของบริษัทฯ จึงร้องทุกข์ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาที่ ๑, ๒ และ ๓ เป็นคดีนี้

คดีมีปัญหาคำพิพากษาศาลฎีกาว่า การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๒ ผู้ต้องหาที่ ๓ เป็นความผิดฐานร่วมกันปลอมและใช้เอกสารสิทธิปลอม หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า บริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ เปิดบัญชีเงินฝากไว้กับธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) สาขาบางพลัด โดยมีเงื่อนไขในการเบิกถอนเงินกำหนดให้ผู้เสียหายซึ่งเป็นบุตรของผู้ร่วมลงทุนในบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๓ ซึ่งเป็นพนักงานของบริษัทฯ มีอำนาจลงลายมือชื่อร่วมกันและประทับตราของบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ เบิกถอนเงินจากธนาคารได้การที่ผู้ต้องหาที่ ๒ ซึ่งเป็นกรรมการผู้จัดการของบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ นำใบคำขอถอนเงินของกลางที่มีลายมือชื่อปลอมของผู้เสียหายและรอยตราประทับของบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ ไปมอบให้ผู้ต้องหาที่ ๓ ลงลายมือชื่อแล้วให้นำไปถอนเงินจากธนาคารรวม ๓ ครั้ง เป็นเงินทั้งสิ้น ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท และให้ผู้ต้องหาที่ ๓ นำเงินที่ถอนมามอบให้ผู้ต้องหาที่ ๒ นั้น แม้ทางคดีจะไม่มีพยานหลักฐานยืนยันว่าผู้ใดเป็นผู้ปลอมลายมือชื่อของผู้เสียหายลงในใบคำขอถอนเงินดังกล่าว แต่เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้ต้องหาที่ ๒ มีอำนาจในการบริหารกิจการทั้งหมดของบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ แต่เพียงผู้เดียว และเป็นผู้ได้รับเงินที่เบิกถอนจากธนาคาร ทั้งได้หลบหนีไปภายหลังเกิดเหตุ ตามพฤติการณ์จึงมีเหตุผลให้รับฟังว่าผู้ต้องหาที่ ๒ เป็นผู้ปลอมลายมือชื่อของผู้เสียหายหรือมีส่วนรู้เห็นในการปลอมลายมือชื่อของผู้เสียหายลงในใบคำขอถอนเงินของกลางทั้ง ๓ ฉบับ ส่วนผู้ต้องหาที่ ๓ มิได้มีส่วนเกี่ยวข้องในการบริหารกิจการของบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ และไม่ปรากฏหลักฐานว่ามีส่วนได้เสียหรือได้รับประโยชน์จากการถอนเงินทั้ง ๓ ครั้งดังกล่าว ประกอบกับผู้ต้องหาที่ ๓ ให้การปฏิเสธมาโดยตลอด อีกทั้งลายมือชื่อปลอมของผู้เสียหายในใบคำขอถอนเงินของกลาง

ทั้ง ๓ ฉบับ มีลักษณะคล้ายกับลายมือชื่อตัวอย่างของผู้เสียหายที่ให้ไว้กับธนาคาร ธนาคารได้อนุมัติให้ถอนเงินไป พยานหลักฐานจึงฟังได้ว่าผู้ต้องหาที่ ๓ มิได้เป็นผู้ปลอมลายมือชื่อของผู้เสียหายลงในใบคำขอถอนเงินของกลางทั้ง ๓ ฉบับ และได้นำใบคำขอถอนเงินของกลางไปถอนเงินจากธนาคารโดยผู้ต้องหาที่ ๓ ไม่รู้ว่าลายมือชื่อของผู้เสียหายในใบคำขอถอนเงินของกลางเป็นลายมือชื่อปลอม การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๓ จึงไม่เป็นความผิดฐานปลอมเอกสารสิทธิและใช้เอกสารสิทธิปลอม จึงชี้ขาดควรสั่งฟ้องผู้ต้องหาที่ ๒ ฐานปลอมเอกสารสิทธิตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๖๔, ๒๖๕ และให้แจ้งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติจัดการให้ได้ตัวผู้ต้องหาที่ ๒ มาดำเนินคดีภายในกำหนดอายุความ ๑๐ ปี นับแต่วันกระทำความผิดกับชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๓ ฐานร่วมกันปลอมเอกสารสิทธิและใช้เอกสารสิทธิปลอมตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๖๔, ๒๖๕, ๒๖๘, ๘๓, ๙๑ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๔ ส่วนใบคำขอถอนเงินของกลางทั้ง ๓ ฉบับให้แจ้งพนักงานสอบสวนจัดการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๘๕ เมื่อคดีถึงที่สุดแล้ว

พยานบุคคลยืนยันประกอบเอกสารรับฟังได้

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๒๐๘/๒๕๕๒

พ.ร.บ. เชื้อฯ (ม.๔)

ผู้ต้องหาออกเช็คของกลางเพื่อชำระหนี้ตามกฎหมาย แม้ข้อความไม่ได้ระบุว่า เป็นการชำระหนี้กู้ยืมเงิน แต่ใช้เป็นพยานหลักฐานประกอบคำให้การของผู้เสียหาย และพยานได้ว่าผู้ต้องหาได้กู้ยืมเงินผู้เสียหายแล้วออกเช็คของกลางเพื่อชำระหนี้เงินกู้ยืมให้แก่ผู้เสียหายจริง เมื่อธนาคารปฏิเสธการจ่ายเงิน การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดฐานออกเช็คเพื่อชำระหนี้ที่มีอยู่จริง และบังคับได้ตามกฎหมาย โดยมีเจตนาที่จะไม่ให้มีการใช้เงินตามเช็ค นั้น

ข้อเท็จจริงได้ความว่า เมื่อวันที่ ๒๑ มิถุนายน ๒๕๕๑ เวลาประมาณ ๒๑.๐๐ น. ผู้ต้องหาได้ออกเช็คธนาคารกสิกรไทย สาขาซอยสีลม ลงวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๕๑ สั่งจ่ายเงินจำนวน ๒๕๐,๐๐๐ บาท ให้ผู้เสียหายพร้อมกับมอบเอกสาร ลงวันที่ ๒๑ มิถุนายน ๒๕๕๑ มีข้อความว่าผู้ต้องหาขอชำระหนี้ตามกฎหมายให้กับผู้กล่าวหา จำนวน ๒๕๐,๐๐๐ บาท โดยชำระเป็นเช็คของธนาคารกสิกรไทย สาขาซอยสีลม จำนวน ๒๕๐,๐๐๐ บาท สั่งจ่ายวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๕๑ และผู้ต้องหาได้ลงลายมือชื่อไว้ในเอกสารฉบับดังกล่าว มอบให้ผู้เสียหายไว้ด้วย ต่อมาวันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๕๑ ซึ่งเป็นวันถึงกำหนดตามเช็คดังกล่าวแล้ว ผู้เสียหายนำเช็คไปเรียกเก็บเงินจากธนาคาร ธนาคารปฏิเสธการจ่ายเงินโดยให้เหตุผลว่า “เงินในบัญชีไม่พอจ่าย” ต่อมาในวันที่ ๒๓ ตุลาคม ๒๕๕๑ ผู้เสียหายได้แจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาเป็นคดีนี้ และมอบเช็คและใบคืนเช็คของธนาคารกสิกรไทย สาขาซอยสีลมไว้เป็นของกลาง

คดีมีปัญหาคำให้การสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดฐานออกเช็คเพื่อชำระหนี้ที่มีอยู่จริงและบังคับได้ตามกฎหมาย โดยมีเจตนาที่จะไม่ให้มีการใช้เงินตามเช็คนั้น และออกเช็คให้ใช้เงินสูงกว่าจำนวนเงินที่มีอยู่ในบัญชีอันจะพึงให้ใช้เงินได้ในขณะที่ออกเช็คนั้น และธนาคารปฏิเสธไม่ใช้เงินตามเช็คนั้น หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า คดีมีผู้เสียหายและนางสาว น. พยาน ยืนยันว่า ผู้ต้องหากู้ยืมเงินไปจากผู้เสียหายเมื่อวันที่ ๒๑ มิถุนายน ๒๕๕๑ จำนวน ๒๕๐,๐๐๐ บาทแล้ว ออกเช็คลงวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๕๑ มอบให้ผู้เสียหายเป็นการชำระหนี้ โดยผู้ต้องหาทำเอกสารลงลายมือชื่อมอบให้ผู้เสียหายไว้เป็นหลักฐาน แม้ข้อความในเอกสารดังกล่าวระบุแต่เพียงว่า ขอชำระหนี้ตามกฎหมาย โดยไม่ได้ระบุว่าเป็นการกู้ยืมเงิน แต่ก็ใช้เป็นหลักฐานประกอบคำให้การของผู้เสียหายและพยานได้ว่า ผู้ต้องหาได้กู้ยืมเงินจากผู้เสียหายและออกเช็คของกลางเพื่อชำระหนี้เงินกู้ให้ผู้เสียหายจริง เมื่อธนาคารตามเช็คปฏิเสธการจ่ายเงินเนื่องจากเงินในบัญชีมีไม่พอจ่าย การกระทำของผู้ต้องหาจึงมีมูลความผิด คดีมีหลักฐานพอพ้องจึงชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหา ฐานออกเช็คเพื่อชำระหนี้ที่มีอยู่จริง และบังคับได้ตามกฎหมาย โดยมีเจตนาที่จะไม่ให้มีการใช้เงินตามเช็คนั้น และออกเช็คให้ใช้เงินมีจำนวนสูงกว่าจำนวนเงินที่มีอยู่ในบัญชีอันจะพึงให้ใช้เงินได้ในขณะที่ออกเช็คนั้น ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๔ (๑) (๓) ของกลางให้พนักงานสอบสวนจัดการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๘๕ เมื่อคดีถึงที่สุด

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๒

ขอรับเงินค่าซื้อวัสดุก่อสร้างล่วงหน้าแล้วหนีไป เป็นฉ้อโกง

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๒๑๖/๒๕๕๒

ป.อาญา ฉ้อโกง (ม.๓๔๑)

ผู้ต้องหาหลงข้อความในอินเทอร์เน็ตว่ารับเหมาก่อสร้าง ต่อเติมบ้าน โดยแจ้งเบอร์โทรศัพท์ไว้ ผู้เสียหายหลงเชื่อติดต่อ ผู้ต้องหาขอรับเงินมัดจำก่อนเพื่อไปซื้อวัสดุอุปกรณ์ จากนั้นหลบหนีไป แสดงว่าผู้ต้องหาไม่มีเจตนาที่จะรับเหมาก่อสร้างซ่อมแซมบ้านให้แก่ผู้เสียหายมาแต่แรก เป็นความผิดฐานฉ้อโกง

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้เสียหายเป็นเจ้าของบ้านที่เกิดเหตุได้ให้นาย ก. ซึ่งเป็นเพื่อนพักอาศัย ก่อนเกิดเหตุคดีนี้ผู้เสียหายอ่านพบประกาศโฆษณารับเหมาก่อสร้างต่อเติมบ้านทางอินเทอร์เน็ต หากผู้ใดสนใจให้ติดต่อผู้ต้องหา ตามเบอร์โทรศัพท์ที่ให้ไว้ ผู้เสียหายจึงได้โทรศัพท์ติดต่อกับผู้ต้องหาเพื่อให้ผู้ต้องหามาทำการซ่อมบ้านดังกล่าว ครั้นวันที่ ๔ พฤษภาคม ๒๕๕๑ ผู้ต้องหาได้มาที่บ้านของผู้เสียหาย ผู้เสียหายและนาย ก. ได้ให้ผู้ต้องหาประเมินราคาเพื่อซ่อมแซม ผู้ต้องหาได้ประเมินราคาค่าซ่อมแซมรวมวัสดุก่อสร้าง เป็นเงินทั้งสิ้น ๑๕,๐๐๐ บาท โดยผู้ต้องหาได้นัดหมายกับผู้เสียหายว่าจะไปซื้อวัสดุอุปกรณ์ในการซ่อมแซมในวันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๕๑ และจะมาซ่อมแซมบ้านของผู้เสียหายในวันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๕๑ เวลาประมาณ ๐๘.๐๐ นาฬิกา และขอเบิกเงินล่วงหน้า เป็นค่าซื้อวัสดุก่อสร้างและค่ามัดจำจำนวน ๗,๕๐๐ บาท โดยจะมารับเงินในวันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๕๑ ต่อมาวันที่ ๕ พฤษภาคม ๒๕๕๑ ผู้เสียหายได้นำเงินจำนวน ๗,๕๐๐ บาท มาฝากไว้กับนาย ก. เพื่อมอบให้ผู้ต้องหาตามที่ผู้ต้องหาขอเบิกเงินล่วงหน้าไว้ ครั้นวันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๕๑ เวลา ๑๖.๐๐ นาฬิกา ผู้ต้องหาได้มาที่บ้านผู้เสียหายและได้นำสำเนาบัตรประจำตัวประชาชนมามอบให้นาย ก. ไว้เป็นหลักฐานในการรับเงิน ผู้ต้องหาได้ลงลายมือชื่อในเอกสารรายละเอียดการซ่อมแซมบ้าน นาย ก. จึงมอบเงินจำนวน ๗,๕๐๐ บาทที่ผู้เสียหายฝากไว้ให้ผู้ต้องหารับไป โดยผู้ต้องหาบอก

กับนาย ก. ว่าจะไปซื้อวัสดุก่อสร้างมาเก็บไว้ที่บ้านในวันเดียวกันนั่นเอง แต่ผู้ต้องหามิได้ซื้อวัสดุ
ก่อสร้างตามที่บอกไว้ ต่อมาวันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๕๑ เวลาประมาณ ๐๘.๐๐ น. ผู้ต้องหา
ไม่มาทำงานตามที่นัดหมายไว้ ผู้เสียหายไม่สามารถโทรศัพท์ติดต่อกับผู้ต้องหาตามเบอร์
โทรศัพท์ที่ให้ไว้ และผู้ต้องหาไม่มาที่บ้านผู้เสียหายอีกเลย ผู้เสียหายเชื่อว่าถูกผู้ต้องหา
หลอกลวงเอาเงินแล้วหลบหนีไป วันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๕๑ ผู้เสียหายจึงร้องทุกข์
ต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหา

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดฐานฉ้อโกง
หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า พฤติการณ์ของผู้ต้องหาที่ลงข้อความใน
อินเตอร์เน็ตว่ารับเหมาก่อสร้าง ตกแต่ง ต่อเติม ทาสี ราคาไม่แพง โดยแจ้งเบอร์โทรศัพท์ไว้
เมื่อผู้เสียหายติดต่อกับผู้ต้องหาให้ซ่อมแซมบ้าน ผู้ต้องหามาดูแล้วตีราคา โดยขอรับเงินมัดจำ
ก่อนเพื่อนำไปซื้อวัสดุอุปกรณ์ซ่อมแซมบ้าน หลังจากนั้นผู้ต้องหาไม่มาพบผู้เสียหาย
และผู้เสียหายไม่สามารถติดต่อกับผู้ต้องหาได้ แสดงว่าผู้ต้องหาไม่มีเจตนาที่จะรับเหมาก่อสร้าง
ซ่อมบ้านให้แก่ผู้เสียหายแต่แรก แต่มีเจตนาทุจริตหลอกลวงเพื่อให้ได้เงินไปจากผู้เสียหาย
คดีมีหลักฐานพอพ้อง จึงชี้ขาดควรสั่งฟ้องผู้ต้องหา ฐานฉ้อโกง ตามประมวลกฎหมายอาญา
มาตรา ๓๔๑ ขอให้คืนหรือใช้เงินจำนวน ๓,๕๐๐ บาท แก่ผู้เสียหาย และให้แจ้งผู้บัญชาการ
ตำรวจแห่งชาติจัดการให้ได้ว่าผู้ต้องหามาดำเนินคดีภายในอายุความ ๑๐ ปี นับแต่วันกระทำผิด

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๒

แม้ฟังไม่ได้ว่าเป็นฝ่ายประมาท แต่มีความผิดไม่หยุดรถให้ความช่วยเหลือ

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๒๑๗/๒๕๕๒

พ.ร.บ. จราจรทางบกฯ (ม. ๔๓ (๔), ๓/๘, ๑๕๓, ๑๖๐)

ป.อาญา ประมาท (ม.๒๙๑)

แม้คดีไม่มีประจักษ์พยานยืนยันว่าผู้ต้องหาที่ ๑ ขับรถยนต์แท็กซีเฉี่ยวชนกับรถจักรยานยนต์ของผู้ต้องหาที่ ๒ ในที่เกิดเหตุ แล้วขับรถหลบหนีไปอย่างไร แต่พยานหลักฐานรับฟังได้ว่าผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นผู้ขับรถในทางก่อให้เกิดความเสียหายแล้วไม่หยุดรถให้ความช่วยเหลือตามสมควร พร้อมทั้งแสดงตัวและแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ที่อยู่ใกล้เคียงทันที

ข้อเท็จจริงได้ความว่า เมื่อวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๐ เวลาประมาณ ๒๒.๐๐ น. ขณะที่ นาย ก. พยาน กำลังขายราดหน้าอยู่ที่ร้านยอดผักสูตรลีลิปปี ซึ่งตั้งอยู่ริมถนนตะนาวฝั่งซ้าย หันหน้าไปทางสี่แยกคอกวัว ซึ่งถนนดังกล่าวมี ๔ ช่องเดินรถ ฝั่งละ ๒ ช่อง เดินรถสวนทางกันได้ ได้ยินเสียงดังเหมือนรถชนกันจึงมองไปที่ถนนบริเวณหน้าธนาคารกรุงเทพ สาขาถนนตะนาว ซึ่งอยู่ฝั่งตรงข้ามเยื้อง ๆ กับร้านพยานห่างประมาณ ๔๐ เมตร เห็นคนนอนอยู่กลางถนนทับเส้นแบ่งช่องจราจร จัดขึ้นไปอีกประมาณ ๑๐ เมตร เห็นรถจักรยานยนต์ล้มคว่ำอยู่กึ่งกลางของช่องเดินรถช่องที่ ๑ และ ๒ ฝั่งธนาคารกรุงเทพ กับเห็นรถแท็กซีห้อโตโยต้า สีเขียว วิ่งสวนทางมาผ่านหน้าร้านพยานมุ่งหน้าไปทางศาลเจ้าพ่อเสือ มีเหตุพิรุณเพราะขับเร็ว ผิดสังเกต ซึ่งขณะนั้นพนักพยานเชื่อว่าเป็นคู่กรณีที่เกิดรถชนกันต้องขับรถหลบหนี จึงขับรถจักรยานยนต์ตามไป ปรากฏว่ารถคันดังกล่าวเลี้ยวขวาตรงสามแยกศาลเจ้าพ่อเสือ มุ่งเข้าถนนมหาราชพยานติดตามไปทันทีบริเวณข้างศาลว่าการกรุงเทพมหานคร จึงจดหมายเลขทะเบียนของรถไว้ แล้วแจ้งให้พนักงานสอบสวนทราบในเวลาต่อมา หลังเกิดเหตุแล้วมีผู้พบเห็นเหตุการณ์นำผู้บาดเจ็บคือ นาย ค. อายุ ๑๗ ปี นักเรียนโรงเรียนราชพิศ

ส่งโรงพยาบาลหัวเฉียว เมื่อพนักงานสอบสวนมายังที่เกิดเหตุ ได้เก็บเศษกันชนหน้าลักษณะ เป็นชายริมกันชนสีเขียวซึ่งตกอยู่บริเวณกลางถนนที่เกิดเหตุ ซึ่งสันนิษฐานว่าเป็นจุดชนไว้ เป็นหลักฐาน สำหรับนาย ศ. ผู้ได้รับบาดเจ็บยังหมดสติจึงไม่อาจสอบถามคำเป็นพยานได้ ต่อมาวันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๕๐ นาย ศ. ถึงแก่ความตาย เนื่องจากเลือดคั่งใต้เยื่อหุ้มสมอง จากการกระทบกระเทือนรุนแรง ต่อมาวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๕๐ ผู้ต้องหาที่ ๑ เข้าพบพนักงานสอบสวนตามหมายเรียกและนำรถแท็กซี่คันเกิดเหตุมอบให้พนักงานสอบสวนยึดเป็นของกลาง

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นความผิดฐานกระทำ โดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้ต้องหาที่ ๒ ถึงแก่ความตาย และฐานขับรถในทางก่อให้เกิดความเสียหาย แล้วไม่หยุดรถให้ความช่วยเหลือ หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า คดีไม่มีประจักษ์พยานยืนยันว่าผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ขับรถด้วยความประมาทเป็นเหตุให้เฉี่ยวชนรถจักรยานยนต์ซึ่งขับขี่โดยผู้ต้องหาที่ ๒ อย่างไร แต่มีนาย ก. ให้การว่า ขณะเกิดเหตุอยู่ห่างจากจุดเกิดเหตุประมาณ ๓๐ – ๔๐ เมตร ได้ยินเสียงเหมือนมีอุบัติเหตุรถยนต์เฉี่ยวชนกัน จึงหันไปมอง เห็นรถจักรยานยนต์ล้มอยู่ บริเวณกึ่งกลางของช่องการจราจรที่ ๑ และที่ ๒ ทางฝั่งซ้าย ผู้ขับขึ้นนอนทับเส้นแบ่งช่อง การจราจร ห่างจากรถจักรยานยนต์ประมาณ ๑๐ เมตร ในขณะเดียวกันเห็นรถยนต์แท็กซี่ ยี่ห้อโตโยต้าสีเขียว แล่นสวนทางมาด้วยความเร็วผิดสังเกตจึงขับขึ้นรถจักรยานยนต์ติดตาม ไปทันทีบริเวณข้างศาลว่าการกรุงเทพมหานคร และจดหมายเลขทะเบียนรถยนต์แท็กซี่ ดังกล่าวไว้ (เป็นรถคันที่ผู้ต้องหาที่ ๑ ขับ) ซึ่งผู้ต้องหาที่ ๑ ให้การว่าได้ขับรถผ่านบริเวณที่ เกิดเหตุในช่วงเวลาเกิดเหตุ แม้พยานหลักฐานจะไม่เพียงพอให้รับฟังว่าผู้ต้องหาที่ ๑ ขับรถประมาท แต่รับฟังได้ว่าผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นผู้ขับรถในทางที่ก่อให้เกิดความเสียหายในคดีนี้ แล้วไม่หยุดรถให้ความช่วยเหลือ จึงชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ ฐานขับรถในทางก่อให้เกิดความเสียหายแก่บุคคลหรือทรัพย์สินของผู้อื่นแล้วไม่หยุดรถให้ความช่วยเหลือ ตามสมควร พร้อมทั้งแสดงตัวและแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ที่อยู่ใกล้เคียงทันที ตามพระราชบัญญัติ จราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๗๘ วรรคแรก, ๑๖๐ พระราชบัญญัติจราจรทางบก

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๒

(ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๓๐ กับชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ฐานกระทำโดยประมาท เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙๑ และสั่งยุติ การดำเนินคดีกับผู้ต้องหาที่ ๑ ฐานชั้บรถโดยประมาทนำหวาดเสียว ตามพระราชบัญญัติจราจร ทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔๓ (๔), ๑๕๗ เพราะคดีขาดความอายุความ ของกลางให้ จัดการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๘๕

พบอุปการณ์ัดแ่งเป็นการเตรียมการมาก่อนมิใช่อาการป่วยทางจิต

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๒๔๕/๒๕๕๒

ป.อาญา พยายามลักทรัพย์ในเวลากลางคืนโดยทำอันตรายสิ่งกีดกั้นฯ (ม. ๓๓๕ (๑) (๓), ๘๐)

ผู้ต้องหาใช้คีมตัดกุญแจลือคประตูอาคารสำนักงานและใช้ชะแลงจัดประตูกระจกเพื่อจะเข้าไปในสำนักงานของผู้เสียหาย แต่มีผู้พบเห็นแจ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมตัวไว้ได้พร้อมของกลางที่ใช้ในการกระทำความผิด และยังพบอุปการณ์ที่ใช้ในการจัดแ่งอื่นอีกหลายรายการ การกระทำของผู้ต้องหาเป็นการเตรียมการมาก่อนมิใช่มีอาการป่วยทางจิตตามที่ผู้ต้องหากล่าวอ้าง การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดฐานพยายามลักทรัพย์ในเวลากลางคืนโดยทำอันตรายสิ่งกีดกั้นสำหรับคุ้มครองบุคคลหรือทรัพย์

ข้อเท็จจริงได้ความว่า วันเกิดเหตุเวลากลางคืนผู้ต้องหาได้ใช้คีมเป็นอุปการณ์ตัดกุญแจลือคประตูสำนักงานและใช้ชะแลงจัดประตูกระจกเพื่อจะเข้าไปในสำนักงานซึ่งเป็นอาคารสำนักงานของผู้เสียหาย ขณะเกิดเหตุมีผู้พบเห็นเหตุการณ์จึงแจ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจ สน.ตลิ่งชันท้องที่เกิดเหตุเข้ามาจับกุมตัวผู้ต้องหาและยึดคีมกับชะแลงและอุปการณ์ที่ใช้จัดแ่งอื่นอีกหลายรายการอยู่ในรถที่ผู้ต้องหาขับมาเป็นของกลาง ส่งพนักงานสอบสวนดำเนินคดีชั้นจับกุมผู้ต้องหารับสารภาพ ต่อมาในชั้นสอบสวนผู้ต้องหาให้การภาคเสธอ้างว่าป่วยมีอาการทางจิตต้องการเอากางเกงชั้นในของผู้หญิงมาสูดดม โดยมีแพทย์ผู้ทำการรักษาผู้ต้องหายืนยันว่าผู้ต้องหาป่วยมีอาการทางจิตอยู่ระหว่างการรักษาจริง

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดฐานพยายามลักทรัพย์ หรือไม่

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๒

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า คดีมี จำลิบตำรวจ ส. ให้การยืนยันว่าผู้ต้องหาได้ใช้คีมตัดกุญแจล๊อคประตูอาคารสำนักงานของผู้เสียหาย และใช้ชะแลงจัดประตูกระจกเพื่อจะเข้าไปในสำนักงาน นอกจากนี้ยังพบเลื่อยตัดเหล็ก ใบเลื่อยตัดเหล็ก ไขควงปากแบน คีมตัดลวด ไฟฉาย ถุงมือ หมวกไหมพรม เชือกไนลอน อยู่ในรถยนต์ที่ผู้ต้องหาขับเข้ามา พฤติการณ์ดังกล่าวมีลักษณะของการเตรียมการมาก่อน มิใช่เกิดจากอาการทางจิต พยานหลักฐานรับฟังได้ว่ามีเจตนาลักทรัพย์ภายในอาคารที่เกิดเหตุ แต่ถูกจับกุมเสียก่อน คดีมีหลักฐานพอพ้อง จึงชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหา ฐานพยายามลักทรัพย์ในเวลากลางคืน โดยทำอันตรายเป็นภัยแก่กันสำหรับคุ้มครองบุคคลหรือทรัพย์ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๕ (๑) (๓), ๘๐ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๒๕ มาตรา ๑๑ ขอบริชะแลงและคีมของกลางที่ใช้ในการกระทำความผิด และเลื่อยตัดเหล็ก และใบตัดเหล็กของกลางที่มีไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิด ส่วนของกลางอื่นมิได้ใช้ในการกระทำความผิดหรือมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิด ให้จัดการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๘๕

นำเงินกลับบ้านโดยไม่นำเงินเข้าบัญชีลูกค้าตามระเบียบ ผิดลักทรัพย์

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๒๕๕/๒๕๕๒

ป.อาญา ลักทรัพย์ที่เป็นของนายจ้าง (ม. ๓๓๕ (๑๑))

ผู้ต้องหาเป็นพนักงานรักษาเงินของธนาคารมีหน้าที่เปิดตู้รับเงินฝากอัตโนมัติร่วมกับพนักงานอื่น ผู้ต้องหาทั้งปวงร่วมกันเปิดตู้รับเงินฝากอัตโนมัติทราบว่ามีเงินเกิน ๔๐,๐๐๐ บาทในตู้ โดยไม่ได้เข้าบัญชีเงินฝากของลูกค้าจริง แต่ผู้ต้องหากลับนำเงินจำนวนดังกล่าวกลับบ้านไป โดยปกปิดไม่ให้ทางธนาคารทราบ ตามพฤติการณ์ถือได้ว่าผู้ต้องหาเจตนาเอาเงินดังกล่าวไปโดยทุจริต เป็นความผิดฐานลักทรัพย์ที่เป็นของนายจ้างหรือที่อยู่ในความครอบครองของนายจ้าง

ข้อเท็จจริงได้ความว่า อ. ได้รับแจ้งจากลูกค้าว่าฝากเงิน ๔๐,๐๐๐ บาทโดยวิธีเครื่องอัตโนมัติ แต่เงินไม่เข้าบัญชี ก. เปิดเครื่องรับฝากพบมีเงินติดอยู่ในเครื่องและเก็บเงินไว้เพื่อตรวจสอบเมื่อธนาคารปิดแล้ว เมื่อตรวจสอบพบว่าเงินจำนวน ๔๐,๐๐๐ บาทยังไม่ได้ทำรายการ ก. จึงมอบเงินให้ ป. เพื่อทำรายการฝากเข้าบัญชีลูกค้า พ. จัดทำใบสรุปยอดเงินคงเหลือประจำวัน มียอดเงิน ๗,๕๐๓,๔๑๑.๔๐ บาท และ อ. ได้นำเงิน ๔๐,๐๐๐ บาทมามอบให้เนื่องจากเงินดังกล่าวติดอยู่ในเครื่องฝากอัตโนมัติ พ. จึงสรุปยอดเงินคงเหลือประจำวันเป็นยอดเงิน ๗,๕๔๓,๔๑๑.๔๐ บาท มอบให้แก่ผู้ต้องหา รวมกับเงินอื่นๆ ที่อยู่ในมือเพื่อตรวจสอบยอดเงินสดในมือทั้งหมดเปรียบเทียบกับเงินที่ปรากฏในใบยอดเงินคงเหลือประจำวันว่าตรงกันหรือไม่ จากนั้นผู้ต้องหาเห็นว่านำเงินเข้าเซฟของธนาคาร ต่อมาเมื่อมีการตรวจสอบใบสรุปยอดเงินคงเหลือปรากฏว่าเงินสดที่นำเข้าเซฟธนาคารหายไป ๔๐,๐๐๐ บาท เมื่อตรวจสอบข้อมูลรายละเอียดพบว่าข้อมูลในคอมพิวเตอร์มีการทำรายการจ่ายเงินออกจากรายการประจำวัน ๔๐,๐๐๐ บาท จากเครื่องคอมพิวเตอร์ประจำตัวผู้ต้องหา โดยใช้บัตรพนักงานของผู้ต้องหาเปิดเครื่องทำรายการ ผู้ต้องหายอมรับว่าเป็นผู้ทำรายการเอาเงินสดจำนวน ๔๐,๐๐๐ บาท ออกจากรายการสรุปยอดประจำวันจริงในวันเกิดเหตุ แล้วเอาเงินสดจำนวน ๔๐,๐๐๐ บาท ใส่กระเป๋าถือกลับบ้าน ต่อมาผู้ต้องหาถอนเงินจากบัญชีเงินฝากของตนจำนวน ๔๐,๐๐๐ บาทคืนธนาคารผู้เสียหาย

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๒

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานลักทรัพย์ที่เป็นของนายจ้างหรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ผู้ต้องหาเป็นพนักงานรักษาเงินของธนาคาร มีหน้าที่เปิดตู้รับฝากเงินอัตโนมัติร่วมกับพนักงานอื่น ผู้ต้องหากับพวกร่วมกันเปิดตู้รับเงินฝากอัตโนมัติทราบว่ามีเงิน ๔๐,๐๐๐ บาท ในตู้ โดยไม่เข้าบัญชีเงินฝากของลูกค้าจริง แต่ผู้ต้องหา กลับนำเงินจำนวนดังกล่าวกลับบ้านไป โดยปกปิดไม่ให้ทางธนาคารทราบ ตามพฤติการณ์ ถือได้ว่าผู้ต้องหาเจตนาลักเอาเงินดังกล่าวไปโดยทุจริต คดีมีหลักฐานพอพ้อง จึงชี้ขาดให้ฟ้อง ผู้ต้องหา ฐานลักทรัพย์ที่เป็นของนายจ้าง หรือที่อยู่ในความครอบครองของนายจ้าง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๕ (๑๑) พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๖๕ มาตรา ๑๑

ทราบคำสั่งคุ้มครองชั่วคราวแล้วยังเข้าไป เป็นความผิดบุกรุก

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๒๕๓/๒๕๕๒

ป.อาญา บุกรุก, ทำให้เสียทรัพย์ (ม.๓๕๘, ๓๖๒, ๓๖๔, ๓๖๕)

แม้ที่ประชุมใหญ่วิสามัญนิติบุคคลอาคารชุดผู้เสียหายจะมีมติแต่งตั้งให้ผู้ต้องหาที่ ๒ กับพวกเป็นผู้จัดการนิติบุคคลผู้เสียหายและเจ้าพนักงานที่ดินจดทะเบียนตามมติไปแล้ว แต่เมื่อศาลมีคำสั่งคุ้มครองชั่วคราว เจ้าพนักงานที่ดินรับทราบคำสั่งก็ได้หมายเหตุคำสั่งไว้ ผู้กล่าวหาจึงยังเป็นผู้จัดการนิติบุคคลผู้เสียหายอยู่ การที่ผู้ต้องหาที่ ๒ กับผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๓ ซึ่งรับทราบคำสั่งคุ้มครองชั่วคราวของศาลแล้วได้ใช้อำนาจผลการบุกเข้าไปใน สำนักงานและทำลายทรัพย์สินของนิติบุคคลอาคารชุดผู้เสียหาย จึงมีเจตนากระทำความผิดฐานร่วมกันบุกรุก และทำให้เสียทรัพย์

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้กล่าวหาเป็นผู้จัดการนิติบุคคลอาคารชุดผู้เสียหาย ต่อมาเมื่อวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ เจ้าของกรรมสิทธิ์ห้องชุดผู้เสียหายได้จัดให้มีการประชุมใหญ่วิสามัญประจำปี ๒๕๔๘ ครั้งที่ ๒ ที่ประชุมมีมติให้ถอดถอนผู้กล่าวหาออกจากการเป็นผู้จัดการอาคารชุดผู้เสียหาย และแต่งตั้งคณะกรรมการบริหารชุดใหม่โดยแต่งตั้งผู้ต้องหาที่ ๒ เป็นผู้จัดการนิติบุคคลอาคารชุดผู้เสียหาย ต่อมาผู้เสียหาย ผู้กล่าวหาและนางพ. ได้ยื่นคำร้องต่อศาลแพ่งขอให้ศาลสั่งเพิกถอนการประชุมใหญ่วิสามัญครั้งที่ ๒ (ที่แต่งตั้งผู้ต้องหาที่ ๒ เป็นผู้จัดการ) ที่ได้ยื่นต่อสำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานคร สาขาบางกะปิ ตามคำขอลงวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ พร้อมกับขอคุ้มครองชั่วคราวกรณีฉุกเฉิน โดยศาลแพ่งได้สวนและมีคำสั่งในวันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๔๘ และมีคำสั่งให้เจ้าพนักงานที่ดินกรุงเทพมหานคร สาขาบางกะปิ ระงับการจดทะเบียนตามมติที่ประชุมใหญ่วิสามัญครั้งที่ ๒ ดังกล่าวไว้ชั่วคราว และให้แจ้งคำสั่งให้เจ้าพนักงานที่ดินทราบ ปรากฏว่าในวันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๔๘ นาย ว. หัวหน้างานทะเบียนและนิติกรรม สำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานคร สาขาบางกะปิ ได้จดทะเบียนเปลี่ยนผู้จัดการนิติบุคคลจากผู้กล่าวหาเป็นผู้ต้องหาที่ ๒ ต่อมาในวันเดียวกัน

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๒

ผู้กล่าวหาได้นำคำสั่งศาลแพ่งไปให้ นาย ว.จึงได้หมายเหตุคำสั่งศาลแพ่งไว้ในรายการจดทะเบียนว่าศาลแพ่งได้มีคำสั่งระงับการจดทะเบียนตามมติที่ประชุมใหญ่วิสามัญครั้งที่ ๒ เมื่อวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ไว้ชั่วคราว และในวันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๔๘ เวลาประมาณ ๑๓.๐๐ นาฬิกา ผู้กล่าวหาได้นำเอกสารและคำสั่งศาลไปปิดประกาศไว้ที่สำนักงานที่ทำงานนิติบุคคลอาคารชุด ซึ่งอยู่ชั้นล่างของอาคารชุดดังกล่าว ต่อมาเวลาประมาณ ๑๖.๐๐ นาฬิกา ผู้ต้องหาที่ ๑, ที่ ๒ และที่ ๓ กับพวกได้ร่วมกันทุบจัดเปลี่ยนกุญแจประตูสำนักงานราคา ๕๐๐ บาทและกุญแจป้อนน้ำและห้องไฟและสรวายน้ำ ราคา ๑,๕๐๐ บาทแล้วเข้าไปรื้อค้นเอกสารในสำนักงานและเข้ายึดครอบครองสำนักงานดังกล่าว ผู้กล่าวหาจึงร้องทุกข์ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาที่ ๑ , ที่ ๒ และที่ ๓

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาทั้งสามมีความผิดฐานร่วมกันบุกรุกและทำให้เสียหายหรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า แม้ที่ประชุมใหญ่วิสามัญนิติบุคคลอาคารชุดผู้เสียหาย ประจำปี ๒๕๔๘ ครั้งที่ ๒ เมื่อวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ จะมีมติแต่งตั้งให้ผู้ต้องหาที่ ๒ กับพวกเป็นผู้จัดการนิติบุคคลอาคารชุดผู้เสียหาย แต่ศาลแพ่งมีคำสั่งเมื่อวันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๔๘ ให้คุ้มครองชั่วคราว โดยให้เจ้าพนักงานที่ดินระงับการจดทะเบียนตามมติที่ประชุมใหญ่วิสามัญ ครั้งที่ ๒ ดังกล่าว แม้ว่าเจ้าพนักงานที่ดินจะได้จดทะเบียนเปลี่ยนแปลงตามมติที่ประชุมดังกล่าว เมื่อวันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๔๘ ต่อมาในวันเดียวกันเมื่อเจ้าพนักงานที่ดินได้รับคำสั่งศาลก็ได้หมายเหตุคำสั่งศาลไว้ จึงรับฟังได้ว่า ศาลมีคำสั่งให้คุ้มครองชั่วคราว ดังนั้นผู้กล่าวหาจึงยังเป็นผู้จัดการนิติบุคคลอาคารชุดผู้เสียหายอยู่ การที่ผู้ต้องหาที่ ๒ กับผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๓ ซึ่งทราบคำสั่งคุ้มครองชั่วคราวของศาลแล้ว ได้ใช้อำนาจโดยพลการบุกรุกเข้าไปในสำนักงาน และทำลายทรัพย์สินของนิติบุคคลอาคารชุดผู้เสียหาย จึงมีเจตนากระทำความผิดตามข้อกล่าวหา คดีมีหลักฐานพอพ้อง ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ ผู้ต้องหาที่ ๒ และผู้ต้องหาที่ ๓ ฐานร่วมกันบุกรุกและทำให้เสียหาย ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๓๕๘, ๓๖๒, ๓๖๔, ๓๖๕ (๒), ๘๓

เพียงลงชื่อเป็นผู้รับเอกสาร ต่อมาพบซองเอกสารดังกล่าวอยู่ในถังขยะ ยังรับฟังไม่ได้ว่า เป็นผู้กระทำความผิด

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๒๖๒/๒๕๕๒

ป.อาญา ทำให้เสียหาย เอาไปเสียซึ่งเอกสารฯ (ม. ๑๘๘)

ผู้ต้องหาลงชื่อเป็นผู้รับเอกสารของผู้เสียหายจากไปรษณีย์ ต่อมาพบซองเอกสารดังกล่าวซึ่งยังไม่ได้เปิดอยู่ในถังขยะ พยานหลักฐานยังไม่พอฟังว่าผู้ต้องหาเป็นผู้เอาเอกสารดังกล่าวไปทิ้งขยะ อันเป็นความผิดฐานทำให้เสียหาย ทำลาย ซ่อนเร้น เอาไปเสีย หรือทำให้สูญหายหรือไร้ประโยชน์ซึ่งเอกสารของผู้อื่นในประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้อื่นหรือประชาชน

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้เสียหายซื้อหุ้นของบริษัท การบินไทย จำกัด (มหาชน) ๘๐๐ หุ้น ต่อมาบริษัท ศูนย์รับฝากหลักทรัพย์ (ประเทศไทย) จำกัด ซึ่งมีหน้าที่ส่งเอกสารใบหุ้นให้แก่ผู้เสียหาย ได้ส่งใบหุ้นให้แก่ผู้เสียหายทางไปรษณีย์ ณ ภูมิลำเนาของผู้เสียหาย ปรากฏว่าผู้ต้องหาซึ่งเป็นลูกจ้างของ พ. ผู้เช่าหน้าบ้านของผู้เสียหายประกอบกิจการร้านอาหารตามสั่งได้ลงลายมือชื่อเป็นผู้รับเอกสารไว้จากไปรษณีย์ ต่อมาผู้เสียหายพบซองเอกสารที่ส่งถึงตนดังกล่าวในถังขยะในร้านของ พ. ซึ่งก่อนหน้านี้ผู้เสียหายเคยถามทั้ง พ. และผู้ต้องหาหลายครั้งเกี่ยวกับเอกสารดังกล่าวแต่ไม่มีใครใดทราบ ผู้เสียหายเห็นว่า แม้ซองใส่ใบหุ้นที่พบอยู่ในถังขยะจะไม่มีร่องรอยถูกเปิดออกคงมีแต่คราบน้ำมันเปรอะเปื้อนและผู้เสียหายได้รับใบหุ้นฉบับใหม่แทนแล้ว แต่เนื่องจากผู้เสียหายสูญเสียโอกาสในการขายหุ้นซึ่งคาดว่าราคาสูงกว่าปัจจุบันจึงได้รับความเสียหายจากการกระทำความผิดดังกล่าว จึงร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหา

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานทำให้เสียหาย ทำลาย ซ่อนเร้น เอาไปเสีย หรือทำให้สูญหายหรือไร้ประโยชน์ซึ่งเอกสารของผู้อื่นในประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้อื่นหรือประชาชน หรือไม่

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๒

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ผู้ต้องหาเป็นเพียงลูกจ้างของ พ. ซึ่งเช่าบริเวณ
หน้าบ้านของผู้เสียหายเปิดร้านอาหาร ผู้ต้องหากับผู้เสียหายไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคือง
หรือขัดแย้งกันมาก่อน ไม่มีพยานหลักฐานใดยืนยันว่าเมื่อผู้ต้องหาลงลายมือชื่อรับซองเอกสาร
ใส่ใบหุ้มของผู้เสียหายจากไปรษณีย์ แล้วผู้ต้องหาได้เจตนาเอาไปเสียซึ่งเอกสารดังกล่าว
หรือได้มอบต่อให้ผู้ใด ผู้เสียหายพบซองเอกสารดังกล่าวซึ่งยังปิดผนึกอยู่ในถังขยะในร้านของ พ.
ภายหลังที่ พ. ย้ายร้านออกไปแล้ว พยานหลักฐานไม่พอพิสูจน์หรือยืนยันได้ว่าผู้ต้องหา
รับเอกสารของผู้เสียหายแล้วมีเจตนาเอาเอกสารไป หรือเอาเอกสารไปทิ้ง ถังขยะ คดีมี
หลักฐานไม่พอพ้อง จึงชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหา ฐานทำให้เสียหาย ทำลาย ซ่อนเร้น เอาไปเสีย
หรือทำให้สูญหายหรือไร้ประโยชน์ซึ่งเอกสารของผู้อื่นในประการที่น่าจะเกิดความเสียหาย
แก่ผู้อื่นหรือประชาชน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๔

จดทะเบียนสมรสกันโดยไม่ได้อยู่กินกันจริง แต่ไปให้การต่อเจ้าพนักงานว่า ร่วมอยู่กินกันจริง ผิดฐานแจ้งข้อความเท็จ

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๒๓/๐/๒๕๕๒

ป.อาญา แจ้งความเท็จ (ม.๑๓๗)

แจ้งให้เจ้าพนักงานจดข้อความเท็จ (ม. ๒๖๓/)

ผู้ต้องหาที่ ๒ รับจ้างจดทะเบียนสมรสกับผู้ต้องหาที่ ๑ ซึ่งเป็นคนต่างด้าวโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อใช้เป็นพยานหลักฐานในการให้ผู้ต้องหาที่ ๑ สามารถขอยุ่ต่อในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวได้ โดยไม่ได้อยู่กินกันจริง แต่ไปให้การต่อเจ้าพนักงานว่าร่วมอยู่กินกันฉันทมีกรรยามานาน ๔-๕ เดือน ผิดฐานร่วมกันแจ้งข้อความอันเป็นเท็จแก่เจ้าพนักงาน แต่การที่เจ้าพนักงานบันทึกถ้อยคำของผู้ต้องหาทั้งสองตามอำนาจหน้าที่โดยผู้ต้องหาทั้งสองมิได้ประสงค์ให้จดข้อความยังไม่เป็นความผิดฐานร่วมกันแจ้งให้เจ้าพนักงานผู้กระทำการตามหน้าที่จดข้อความอันเป็นเท็จลงในเอกสารราชการ

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นคนต่างด้าวชาวอินเดียนได้รับอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรถึงวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๕๐ เมื่อวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๕๐ ผู้ต้องหาที่ ๑ ยื่นคำร้องต่อเจ้าพนักงานตรวจคนเข้าเมืองขอยุ่ในราชอาณาจักรต่ออีก ๓๖๕ วัน เพราะต้องอุปการะภรรยาคนไทย (ผู้ต้องหาที่ ๒) และได้แสดงใบสำคัญสมรสที่แสดงว่าผู้ต้องหาที่ ๑ ได้จดทะเบียนสมรสกับ ผู้ต้องหาที่ ๒ ณ สำนักงานเขตบางรัก เมื่อวันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๕๐ เจ้าพนักงานตรวจคนเข้าเมืองจึงบันทึกถ้อยคำของผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ ไว้สรุปใจความสำคัญในทำนองเดียวกันว่าได้อยู่ร่วมกันฉันทมีกรรยาได้ประมาณ ๔ - ๕ เดือน โดยจดทะเบียนสมรสที่สำนักงานเขตบางรักเมื่อวันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๕๐ ไม่เคยมีคู่สมรสมาก่อน เจ้าพนักงานจึงอนุญาตให้ผู้ต้องหาที่ ๑ อยู่ในราชอาณาจักรต่ออีก ๑๒๐ วันก่อนเพื่อรอการตรวจสอบข้อเท็จจริง ต่อมาการตรวจสอบข้อเท็จจริงพบว่าผู้ต้องหาที่ ๑ จดทะเบียนสมรสกันจริง

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๒

ตามใบสำคัญการสมรส แต่ได้จดทะเบียนหย่ากันเมื่อวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๕๐ กับได้ความว่า ผู้ต้องหาที่ ๒ เคยอยู่กินฉันสามีภรรยา กับ นาย ม. นานประมาณ ๔ ปี มีบุตรด้วยกัน ๑ คน แต่เลิกกันไม่ได้อยู่ด้วยกัน แต่ยังคงแลกันอยู่เพราะมีลูกด้วยกัน และเคยไปมาหาสู่กัน มีเพศสัมพันธ์กัน ผู้ต้องหาที่ ๒ รับจ้างจดทะเบียนกับผู้ต้องหาที่ ๑ เพื่อเอาเงินไปรักษาแม่ ดังนั้น สำนักงานตรวจคนเข้าเมืองจึงเพิกถอนคำสั่งอนุญาตให้ผู้ต้องหาที่ ๑ อยู่ในราชอาณาจักรชั่วคราวต่ออีก ๑๒๐ วันข้างต้นเสีย จากนั้นจึงได้ร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาทั้งสองเป็นคดีนี้ ฐานร่วมกันแจ้งข้อความอันเป็นเท็จแก่เจ้าพนักงาน และร่วมกันแจ้งให้เจ้าพนักงานผู้กระทำการตามหน้าที่จดข้อความอันเป็นเท็จลงในเอกสารราชการ

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาทั้งสองมีความผิดฐานร่วมกันแจ้งข้อความอันเป็นเท็จแก่เจ้าพนักงาน และร่วมกันแจ้งให้เจ้าพนักงานผู้กระทำการตามหน้าที่จดข้อความอันเป็นเท็จลงในเอกสารราชการ หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า แม้ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ จะได้จดทะเบียนสมรสกันจริง แต่มิได้อยู่กินกันฉันสามีภรรยา การจดทะเบียนสมรสดังกล่าวมีวัตถุประสงค์เพื่อใช้เป็นหลักฐานให้ผู้ต้องหาที่ ๑ ซึ่งเป็นคนต่างด้าวสามารถขออยู่ในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวต่อไปเท่านั้น ผู้ต้องหาทั้งสองได้ให้ถ้อยคำต่อผู้กล่าวหาซึ่งเป็นรองสารวัตรงานขออยู่ต่อประเภททั่วไปว่าผู้ต้องหาทั้งสองได้รวมอยู่กินฉันสามีภรรยามานาน ๔-๕ เดือน ที่บ้านเช่าของผู้ต้องหาที่ ๑ เพื่อประกอบการยื่นคำร้องขออยู่ในราชอาณาจักรต่ออีก ๓๖๕ วัน จึงเป็นความเท็จ ซึ่งอาจทำให้ผู้กล่าวหาและสำนักงานตรวจคนเข้าเมือง สำนักงานตำรวจแห่งชาติเสียหาย เป็นความผิดฐานร่วมกันแจ้งข้อความอันเป็นเท็จแก่เจ้าพนักงาน แต่การจดข้อความอันเป็นเท็จดังกล่าวลงในบันทึกถ้อยคำซึ่งเป็นเอกสารราชการนั้นผู้กล่าวหาได้บันทึกถ้อยคำของผู้ต้องหาทั้งสองตามอำนาจหน้าที่ โดยผู้ต้องหาทั้งสองมิได้มีความประสงค์จะแจ้งให้ผู้กล่าวหาจดข้อความอันเป็นเท็จดังกล่าวในบันทึกถ้อยคำแต่อย่างใด การกระทำของผู้ต้องหาทั้งสองจึงไม่มีความผิดฐานร่วมกันแจ้งให้เจ้าพนักงานผู้กระทำการตามหน้าที่จดข้อความอันเป็นเท็จลงในเอกสารราชการ ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ ฐานร่วมกันแจ้งข้อความอันเป็นเท็จต่อเจ้าพนักงาน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๓๗, ๘๓ และชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหาทั้งสอง ฐานร่วมกันแจ้งให้เจ้าพนักงานผู้กระทำการตามหน้าที่จดข้อความอันเป็นเท็จลงในเอกสารราชการ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๖๗, ๘๓

แบ่งหน้าที่กันทำ และหลอกลวงผู้เสียหายคนละคราว ต่างวาระกัน ไม่เป็นข้อโกงประชาชน

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๒๓/๑/๒๕๕๒

ป.อาญา ร่วมกันฉ้อโกงประชาชน (ม. ๓๔๓, ๔๓)

ผู้ต้องหาทั้งหกแบ่งหน้าที่กันทำ หลอกลวงผู้เสียหายที่ ๑, ที่ ๒ และที่ ๓ ว่าสามารถส่งไปทำงานที่ประเทศญี่ปุ่นได้ โดยแยกกระทำกับผู้เสียหายแต่ละคน เป็นคราวๆ ไปต่างวาระกัน ผู้เสียหายหลงเชื่อได้โอนเงินให้ผู้ต้องหาที่ ๓ บางส่วนและโอนเงินที่เหลือให้ผู้ต้องหาที่ ๔ ต่อมาผู้ต้องหาที่ ๔, ที่ ๕ และที่ ๖ ได้พาผู้เสียหายทั้งสาม ไปทำหนังสือเดินทาง และนำตัวเครื่องบินและเอกสารการเดินทางให้ผู้เสียหายทั้งสาม เมื่อผู้เสียหายทั้งสามเดินทางไปถึงประเทศญี่ปุ่นไม่สามารถเข้าประเทศญี่ปุ่นได้ เพราะวีซ่าดังกล่าวเป็นของปลอม จึงถูกส่งตัวกลับประเทศไทย เมื่อไม่ปรากฏหลักฐานว่า ผู้ต้องหาทั้งหมดได้ร่วมกันประกาศโฆษณาหลอกลวงประชาชนทั่วไป การกระทำของผู้ต้องหาทั้งหกไม่เป็นความผิดฐานฉ้อโกงประชาชน

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๒

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้ต้องหาทั้งหกร่วมกันหลอกลวงผู้เสียหายที่ ๑, ที่ ๒ และที่ ๓ โดยแบ่งหน้าที่กันกระทำผิด กล่าวคือ เมื่อเดือนกุมภาพันธ์, มีนาคม และมิถุนายน ๒๕๕๙ ผู้ต้องหาที่ ๑ – ที่ ๓ ร่วมกันหลอกลวงผู้เสียหายที่ ๓, ผู้เสียหายที่ ๑ และผู้เสียหายที่ ๒ ตามลำดับเหตุการณ์แต่ละคนว่า สามารถส่งผู้เสียหายไปทำงานที่ประเทศญี่ปุ่นมีรายได้เดือนละ ๓๐,๐๐๐ บาท ซึ่งเป็นงานที่ผ่านการกลั่นกรองจากกระทรวงแรงงานแล้ว โดยเรียกเก็บค่าบริการประมาณคนละ ๓๕๐,๐๐๐ บาทให้ผู้เสียหาย แต่ละคนจ่ายเงินบางส่วนก่อน เมื่อดำเนินการขอวีซ่าจากสถานทูตญี่ปุ่นและพร้อมเดินทางไปประเทศญี่ปุ่น ให้จ่ายส่วนที่เหลือ เป็นเหตุให้ผู้เสียหายทั้งสามหลงเชื่อ โดยผู้เสียหายที่ ๑ จ่ายเงินให้แก่ผู้ต้องหาล่วงหน้า ๔๓,๐๐๐ บาท ผู้เสียหายที่ ๒ และผู้เสียหายที่ ๓ จ่ายเงินไปคนละ

๓๐,๐๐๐ บาท โดยผ่านเข้าบัญชีธนาคารของผู้ต้องหาที่ ๓ ต่อมาเดือนกรกฎาคม ๒๕๔๙ ผู้ต้องหาที่ ๔, ที่ ๕ และที่ ๖ ช่วยพาผู้เสียหายทั้งสามไปสถานทูตญี่ปุ่นเพื่อทำวีซ่าเข้าประเทศ แต่ปรากฏว่าเอกสารไม่ครบจึงยังไม่อาจทำได้ ผู้ต้องหาที่ ๑ จึงอ้างว่าตนจะดำเนินการเรื่องวีซ่าให้เพราะรู้จักผู้ใหญ่ในกระทรวงแรงงาน ครั้นวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๔๙ ผู้ต้องหาที่ ๒ แจ้งกับผู้เสียหายทั้งสามว่าวีซ่าเสร็จแล้ว ให้ผู้เสียหายชำระเงินให้ครบถ้วน ดังนั้นผู้เสียหายทั้งสามจึงต่างคนต่างมอบเงินให้แก่กลุ่มของผู้ต้องหา โดยวิธีโอนเงินเข้าบัญชีธนาคารของผู้ต้องหาที่ ๔ และมอบเงินสดอีกบางส่วนให้แก่ผู้ต้องหาที่ ๔ จนครบตามที่ตกลง ต่อมาปลายเดือนตุลาคม ๒๕๔๙ ผู้ต้องหาที่ ๔, ที่ ๕ และที่ ๖ นำตัวเครื่องบินและเอกสารการเดินทางมาให้ผู้เสียหายทั้งสาม จากนั้นผู้เสียหายทั้งสามได้เดินทางไปประเทศญี่ปุ่น ปรากฏว่าไม่อาจเข้าประเทศญี่ปุ่นได้ เพราะวีซ่าของผู้เสียหายทั้งสามที่ผู้ต้องหานำมามอบให้เป็นวีซ่าปลอม ทางการญี่ปุ่นจึงส่งตัวผู้เสียหายทั้งสามกลับประเทศ เมื่อผู้เสียหายทั้งสามทวงเงินคืนแต่ไม่มีผู้ใดรับผิดชอบ คงมีแต่ผู้ต้องหาที่ ๒ โอนเงินเข้าบัญชีคืนให้ผู้เสียหายคนละ ๓๐,๐๐๐ บาท จึงร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาทั้งหก

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาทั้งหกเป็นความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกงประชาชน หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า พฤติการณ์การหลอกลวงของกลุ่มผู้ต้องหานั้น แยกกระทำกับผู้เสียหายเป็นคราวๆ ไปต่างวาระกัน กล่าวคือ สำหรับผู้เสียหายที่ ๑ มีผู้ต้องหาที่ ๒ เป็นคนไปชักชวนให้ไปทำงานที่ญี่ปุ่น จากนั้นผู้เสียหายที่ ๑ ไปพบผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ตามที่นัดหมายจนมีการตกลงจ่ายเงินกันบางส่วนโดยให้โอนเงินเข้าบัญชีของผู้ต้องหาที่ ๓ ส่วนผู้เสียหายที่ ๒, ที่ ๓ ทราบข่าวจากเพื่อนบ้านว่ามีผู้สามารถพาไปทำงานที่ประเทศญี่ปุ่นได้ จึงได้ไปพบกับผู้ต้องหาที่ ๓ จากนั้นผู้ต้องหาที่ ๓ พาผู้เสียหายที่ ๒ ไปพบผู้ต้องหาที่ ๒ และพาผู้เสียหายที่ ๓ ไปพบผู้ต้องหาที่ ๒ คนละวันต่างวาระกัน คดีไม่ปรากฏหลักฐานว่าผู้ต้องหาทั้งหมดได้ร่วมกันประกาศโฆษณาหลอกลวงประชาชนทั่วไป พยานหลักฐานจึงไม่พอพียงว่าการกระทำของผู้ต้องหาเป็นการฉ้อโกงประชาชน แต่เป็นการฉ้อโกงผู้เสียหายที่ ๑, ที่ ๒ และ ที่ ๓ แต่ละรายอันเป็นความผิดต่างกรรมต่างวาระกัน จึงชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหาทั้งหก ฐานร่วมกันฉ้อโกงประชาชน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๓, ๘๓

จำงผู้่อ่งก่อสร้างอาคารโดยไม่วราบคำสั่งให้แก้ไขการก่อสร้างและให้ระงับ การก่อสร้าง ไม่เป็นความผิด

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๒๓/๒/๒๕๕๒

พ.ร.บ. ควบคุมอาคารฯ (ม. ๓๑, ๖๕, ๓/๐)

บริษัทผู้่อ่งหาที่ ๑ มีผู้่อ่งหาที่ ๒ เป็นกรรมการผู้มีอำนาจ ยื่นแบบก่อสร้างอาคารป้ายโฆษณา โดยจำง บ. เป็นผู้ก่อสร้าง มี ค. เป็นสถาปนิก และ พ. เป็นวิศวกรผู้ควบคุมงาน หลังจากนั้นกรุงเทพมหานครมีหนังสือถึงผู้่อ่งหาที่ ๑ แจ้งว่ามีการก่อสร้างผิดแบบให้ดำเนินการแก้ไข แต่ผู้่อ่งหาที่ ๑ ไม่ดำเนินการแก้ไข กรุงเทพมหานครจึงแจ้งให้ผู้่อ่งหาที่ ๑ ไปตรวจสอบ และพบว่า เป็นความจริงจึงมีคำสั่งระงับการก่อสร้างและมีหนังสือแจ้งให้ผู้่อ่งหาที่ ๑ มายื่นขอแบบให้ถูกต้อง เมื่อไม่ปรากฏว่ามีการนำคำสั่งดังกล่าวไปปิดประกาศยังที่เกิดเหตุ และไม่ปรากฏว่าผู้่อ่งหาที่ ๑ และที่ ๒ ได้เข้าไปเกี่ยวข้องกับการก่อสร้างและทราบบคำสั่งของกรุงเทพมหานครกับคำสั่งของสำนักงานเขตดินแดง และผู้่อ่งหาที่ ๒ ได้พ้นตำแหน่งกรรมการไปก่อนที่กรุงเทพมหานครมีคำสั่งดังกล่าว ผู้่อ่งหาทั้งสองจึงไม่มีความผิดตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคารฯ

ข้อเท็จจริงได้ความว่า บริษัทผู้่อ่งหาที่ ๑ โดยผู้่อ่งหาที่ ๒ กรรมการผู้มีอำนาจได้มอบให้ ก. ทำสัญญาว่าจ้าง บริษัท พ.ช.ก. จำกัด ก่อสร้างอาคาร (ป้ายโฆษณา) ต่อมาวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๕๓ ผู้่อ่งหาที่ ๑ ยื่นความประสงค์ (แบบ กทม. ๑) ขอก่อสร้างอาคาร (ป้ายโฆษณา) จำนวน ๑ บ้าย พร้อมแบบแปลนโดยไม่ได้ยื่นขอรับใบอนุญาตตามมาตรา ๓๙ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ทั้งนี้เริ่มก่อสร้าง ๒ มีนาคม ๒๕๕๔ โดยมี ค. เป็นสถาปนิกผู้ควบคุม มี พ. วิศวกรผู้ควบคุมงานโครงสร้าง ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่น ได้ออกใบรับหนังสือแจ้งความประสงค์ดังกล่าวให้แล้ว ต่อมา

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๒

ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่นได้แจ้งข้อทักท้วง โดยมีหนังสือฉบับลงวันที่ ๒๘ เมษายน ๒๕๔๗ ถึงบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ แจ้งว่าตามแบบแปลนนั้น ตำแหน่งป้ายโฆษณามีส่วนปกคลุมบริเวณทางเดินหลังตึกแถว ทำให้ตึกแถวมีลักษณะขัดข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร และรายการคำนวณโครงสร้างใช้หน่วยแรงของวัสดุและหน่วยน้ำหนักบรรทุกสำหรับประเภทและส่วนต่างๆ ของอาคารไม่ถูกต้องตามกฎหมายฉบับที่ ๖ (พ.ศ. ๒๕๒๗) ขอให้แก้ไข หากไม่เห็นด้วยให้ยื่นอุทธรณ์ภายใน ๓๐ วัน นับแต่ทราบคำสั่ง ไม่ปรากฏหลักฐานว่าผู้ต้องหาได้รับหนังสือทักท้วงดังกล่าว และสำนักการโยธา กรุงเทพมหานคร มีหนังสือฉบับลงวันที่ ๒๘ เมษายน ๒๕๔๗ แจ้งผู้อำนวยการเขตดินแดงให้ตรวจสอบด้วย ต่อมาสำนักการโยธา กรุงเทพมหานคร ตรวจสอบแล้วพบว่ายังคงมีการก่อสร้างป้ายโฆษณา มีส่วนปกคลุมทับทางเดินหลังตึกแถวตามที่เคยทักท้วงไว้ จึงมีหนังสือฉบับลงวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๔๗ แจ้งผู้อำนวยการเขตดินแดงให้ออกคำสั่งระงับการก่อสร้าง เมื่อสำนักงานเขตดินแดงได้ตรวจสอบแล้วพบว่า เป็นความจริง จึงได้ออกคำสั่งฉบับลงวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๔๗ จำนวน ๓ ฉบับ แจ้งให้บริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ ระงับการก่อสร้าง แจ้งมิให้เข้าไปและห้ามใช้อาคารในส่วนที่ผิดแบบ กับแจ้งให้ดำเนินการแก้ไขและยื่นคำขอรับใบอนุญาตก่อสร้างให้ถูกต้อง มีการส่งคำสั่งทางไปรษณีย์ตอบรับ แต่ไม่ปรากฏหลักฐานว่ามีการติดคำสั่งไว้ ณ อาคารที่เกิดเหตุ ต่อมาวันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๔๗ เกิดพายุพัดอย่างรุนแรงทำให้ป้ายโฆษณาดังกล่าวพังเสียหาย วันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๔๗ สำนักงานเขตดินแดงจึงได้ร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาทั้งสอง ฐานร่วมกันก่อสร้างอาคารผิดไปจากที่ได้แจ้งไว้ต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น ต่อมาวันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๔๗ สำนักงานเขตดินแดงตรวจพบว่าได้มีการรื้อถอนป้ายโฆษณาดังกล่าวแล้ว และได้ความว่าบริษัท ผู้ต้องหาที่ ๑ มีผู้ต้องหาที่ ๒ เป็นกรรมการผู้มีอำนาจ ระหว่างวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๖ ถึงวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๔๗ และมี ก. เป็นกรรมการผู้มีอำนาจตั้งแต่วันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๔๗ เป็นต้นมา

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ มีความผิดฐานร่วมกันก่อสร้างอาคารพาณิชย์กรรมให้ผิดไปจากที่ได้แจ้งไว้ต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า บริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ โดยผู้ต้องหาที่ ๒ เป็นเพียงผู้ยื่นความประสงค์ขอก่อสร้างอาคาร (ป้ายโฆษณา) พิพาท ที่เจ้าพนักงานตรวจพบว่า

มีการก่อสร้างผิดไปจากแบบแปลนที่ได้ยื่นความประสงค์ไว้ แต่ในการดำเนินการก่อสร้าง ผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ว่าจ้างบริษัท พ.ช.ก. จำกัด ให้เป็นผู้ดำเนินการก่อสร้างตามแบบ โดยมีนาย พ. และนาย ธ. เป็นผู้ควบคุมการก่อสร้างแม้ในระหว่างการก่อสร้าง สำนักงานการโยธาเคยมี หนังสือถึงบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ เพื่อทักท้วงว่ามีการก่อสร้างอาคารดังกล่าวผิดแบบแต่ไม่ปรากฏ หลักฐานว่าบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ ได้รับหนังสือทักท้วงดังกล่าว และในเวลานั้นผู้ต้องหาที่ ๒ ก็ได้เป็นกรรมการผู้มีอำนาจลงชื่อผูกพันบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ แล้วประกอบกับบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ ไม่เคยได้รับแจ้งจาก พ. และ ธ. ผู้ควบคุมงาน ว่ามีการก่อสร้างป้ายโฆษณาผิดแบบแปลน และต่อมาบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ ก็ได้ดำเนินคดีกับบริษัท พ.ช.ก. จำกัด ผู้รับจ้างก่อสร้างทั้งทางแพ่ง และทางอาญา จึงน่าเชื่อว่าผู้ต้องหาทั้งสองไม่มีส่วนรู้เห็นในการก่อสร้างป้ายโฆษณาผิดไปจาก แบบแปลนที่ได้แจ้งความประสงค์ไว้ พยานหลักฐานไม่พอฟ้อง จึงชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ฐานร่วมกันก่อสร้างอาคารเพื่อพาณิชย์กรรมให้ผิดไปจากที่ได้แจ้งไว้ต่อเจ้าพนักงาน ท้องถิ่น ตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๓๑, ๖๕, ๗๐ ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา ๘๓

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๒

ขนย้ายทรัพย์สินไปทันทีหลังจากได้รับทราบหนังสือทวงหนี้ ผิดกองเจ้าหนี้

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๒๘๑/๒๕๕๒

ป.อาญา กองเจ้าหนี้ (ม.๓๕๐)

บริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๔ กรรมการผู้มีอำนาจผิมนัดไม่ชำระหนี้ตามสัญญากู้เงิน ตัวสัญญาใช้เงินและสัญญากู้เบิกเงินเกินบัญชี ธนาคารผู้เสียหายเจ้าหนี้จึงมีหนังสือทวงถามขอให้ชำระหนี้ มิฉะนั้นจะดำเนินคดีในชั้นศาล แต่ผู้ต้องหาที่ ๔ ไม่ยอมลงลายมือชื่อรับหนังสือดังกล่าว ผู้รับมอบอำนาจธนาคารผู้เสียหายจึงแจ้งความต่อพนักงานสอบสวนลงรายงานประจำวันเป็นหลักฐานไว้ ถือได้ว่าผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๔ ได้ทราบถึงการที่ธนาคารผู้เสียหายจะใช้สิทธิเรียกร้องทางศาลแล้ว การที่ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๔ จำหน่ายข่าวสารและข่าวเปลือกที่ทำสัญญาจำนำไว้ประกันหนี้เงินกู้ดังกล่าวออกจากโรงเก็บสินค้าจนลดเหลือน้อยลงจากปกติเป็นจำนวนมาก เป็นพฤติการณ์ส่อให้เห็นว่า ได้ย้าย ซ่อนเร้นหรือโอนไป ซึ่งทรัพย์สินโดยมีเจตนาให้เจ้าหนี้ได้รับชำระหนี้ทั้งหมดหรือบางส่วน เป็นความผิดฐานร่วมกันกองเจ้าหนี้

ข้อเท็จจริงได้ความว่า บริษัทผู้ต้องหาที่ ๑, ห้างหุ้นส่วนจำกัด ผู้ต้องหาที่ ๒, บริษัทผู้ต้องหาที่ ๓ มีผู้ต้องหาที่ ๔ เป็นกรรมการผู้มีอำนาจ ได้ทำสัญญากู้เงินและสัญญากู้เบิกเงินเกินบัญชีกับธนาคารผู้เสียหายโดยได้ทำสัญญาจำนำสต็อกข้าวเปลือกและข่าวสารของผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ เป็นประกันหนี้เงินกู้ หนี้เงินกู้เบิกเงินเกินบัญชี และหนี้อื่นทุกประเภทของผู้ต้องหาที่ ๑, ที่ ๒, ที่ ๓ ที่มีอยู่กับผู้เสียหาย โดยสต็อกข้าวเปลือกและข่าวสารที่จำนำ ได้เก็บรักษาในโรงเก็บสินค้าของผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ และมีผู้ต้องหาที่ ๔ เป็นผู้เก็บรักษากุญแจโรงเก็บสินค้า ต่อมาผู้จัดการเขตผู้รับมอบอำนาจจากธนาคารผู้เสียหาย ได้มีหนังสือขอให้ชำระหนี้ถึงผู้ต้องหาที่ ๔ ในฐานะกรรมการผู้มีอำนาจของผู้ต้องหาที่ ๑ ให้ทราบถึงการที่ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๔ ผิมนัดไม่ชำระหนี้ตามสัญญากู้เงิน ตัวสัญญาใช้เงิน และสัญญากู้เบิกเงินเกินบัญชีที่ผู้เสียหายได้ติดตามทวงถามแล้วแต่ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๔ ยังคงเพิกเฉยซึ่งผู้เสียหายประสงค์

ให้ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๔ ชำระหนี้คงค้างทั้งหมด โดยให้นำเงินพร้อมดอกเบี้ยและค่าใช้จ่ายในการติดตามทวงถามไปชำระแก่ผู้เสียหายในทันทีที่ได้รับหนังสือฉบับดังกล่าวมิฉะนั้นจะดำเนินคดีในชั้นศาลให้ชำระต่อไป แต่ผู้ต้องหาที่ ๔ ไม่ยอมลงชื่อที่ได้รับหนังสือฉบับดังกล่าว ผู้รับมอบอำนาจจากผู้เสียหาย จึงได้เข้าแจ้งการได้รับหนังสือดังกล่าวของผู้ต้องหาที่ ๔ ต่อพนักงานสอบสวนในวันเดียวกัน ตามสำเนารายงานประจำวันรับแจ้งเป็นหลักฐาน และในวันเดียวกันนั้น ได้มีการใช้รถบรรทุกทั้ง ๑๐ ล้อ และ ๑๘ ล้อ ขนเอาข้าวสารออกจากโรงเก็บสินค้าเป็นจำนวนมากผิดปกติ เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยของบริษัทรักษาความปลอดภัยที่ผู้เสียหายจ้างให้เฝ้าดูโรงเก็บสินค้าจึงรายงานให้ผู้เสียหายทราบ ผู้รับมอบอำนาจจากผู้เสียหายได้เข้าตรวจสอบพบว่า มีข้าวเปลือกเหลือเก็บอยู่ ๔๒๐ ตัน และมีข้าวสารเหลือเก็บอยู่ ๑,๐๙๑ ตัน คิดเป็นเงินเพียง ๑๘,๐๐๐,๐๐๐ บาท ผู้เสียหายเห็นว่าผู้เสียหายได้แจ้งให้ผู้ต้องหาที่ ๔ ทราบว่าจะใช้สิทธิดำเนินคดีเรียกร้องทางศาลให้ชำระหนี้ที่ค้างชำระทั้งหมดแล้ว แต่ผู้ต้องหากลับขนย้ายทรัพย์สินจำนำออกจากโรงเก็บสินค้าโดยไม่ได้รับความยินยอมจากผู้เสียหายและผู้ต้องหาที่ ๑ ยังเป็นหนี้อยู่ ๑๘๘.๒๓ ล้านบาท ผู้ต้องหาที่ ๒ ยังเป็นหนี้อยู่ ๓๐.๓/๑ ล้านบาท และผู้ต้องหาที่ ๓ ยังเป็นหนี้อยู่ ๙.๙๓ ล้านบาทรวมเป็นหนี้ทั้งสิ้น ๒๒๘.๘๓ ล้านบาท ทำให้ผู้เสียหายได้รับความเสียหาย ผู้เสียหายจึงได้ร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาทั้งสี่ฐานร่วมกัน โกงเจ้าหนี้

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๔ มีความผิดฐานร่วมกัน โกงเจ้าหนี้ หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า คดีมีผู้จัดการธุรกิจสัมพันธ์ของผู้เสียหายให้การรับฟังได้ว่า ก่อนเกิดเหตุ ผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นหนี้ผู้เสียหายตามสัญญาเงินกู้ สัญญากู้เบิกเงินเกินบัญชี และตัวสัญญาใช้เงิน โดยมีผู้ต้องหาที่ ๔ ซึ่งเป็นกรรมการผู้มีอำนาจของผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นผู้ค้ำประกันหนี้ดังกล่าว และผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๔ ไม่ชำระหนี้ดังกล่าวให้แก่ผู้เสียหาย แม้ผู้เสียหายจะได้ติดตามทวงถามหลายครั้งแล้วก็ตาม แสดงให้เห็นว่าผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๔ มีเจตนาที่จะไม่ชำระหนี้ดังกล่าวให้แก่ผู้เสียหาย ดังนั้น เมื่อโดยปกติผู้ต้องหาที่ ๑ จะขายข้าวสาร

ให้แก่ลูกค้ำวันละ ๑-๒ คันรถบรรทุก แต่หลังจากที่ผู้เสียหายได้มีหนังสือแจ้งผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๔ ให้ชำระหนี้ในทันที มิฉะนั้นจะดำเนินคดีในชั้นศาลและผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๔ ได้รับทราบถึงการที่ผู้เสียหายจะใช้สิทธิเรียกร้องทางศาลให้ชำระหนี้ตามหนังสือดังกล่าวแล้ว ในวันเดียวกันนั้นผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๔ ได้ใช้รถบรรทุกทั้ง ๑๐ ล้อ และ ๑๔ ล้อ จำนวนนับสิบคัน เข้าขนข้าวสารของผู้ต้องหาที่ ๑ ออกจากโรงเก็บสินค้าไปเป็นจำนวนมาก ทั้งยังขนย้ายข้าวสาร และข้าวเปลือกออกต่อเนื่องจนข้าวสารและข้าวเปลือกลดเหลือน้อยลงจากปกติเป็นจำนวนมาก เป็นพฤติการณ์ที่สื่อให้เห็นว่าผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๔ ร่วมกันย้าย ซ่อนเร้นหรือโอนไปให้แก่ผู้อื่นซึ่งทรัพย์สินของผู้ต้องหาที่ ๑ โดยมีเจตนาเพื่อมิให้ผู้เสียหายเจ้าหนี้ของผู้ต้องหาที่ ๑ ได้รับชำระหนี้ทั้งหมดหรือแต่บางส่วน คดีจึงมีพยานหลักฐานพอพ้อง ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๔ ร่วมกันโกงเจ้าหนี้ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๐, ๔๓

เอาเงินที่ได้จากการจำหน่ายหอยบนดินไป ผิดykkอก

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๒๔๒/๒๕๕๒

ป.อาญา ยักยก (ม.๓๕๒)

ผู้ต้องหาได้รับสลากพิเศษแบบเลขท้าย ๓ ตัว และ ๒ ตัว (หอยบนดิน) จากผู้เสียหายบางส่วนไปขายต่อให้ลูกค้าโดยผู้ต้องหาต้องนำส่งในวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๔๙ พร้อมต้นขั้ว และเงินที่ขายได้เพื่อให้ผู้เสียหายป้อนข้อมูลให้แก่กองสลากภายใน วันนั้นก่อนมีการออกรางวัลในวันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๔๙ เงินที่ขายสลากพิเศษได้จึงเป็น เงินของผู้เสียหาย โดยผู้ต้องหาได้รับเงินค่าตอบแทน ๘% การที่ผู้ต้องหาให้ลูกน้องนำ ต้นขั้วมาส่งอย่างเดียว แต่ไม่ส่งมอบเงินแล้วหลบหนีไป จึงเป็นการเบียดบังเอาเงิน ของผู้เสียหายไปโดยทุจริต เป็นความผิดฐานykkอก

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้เสียหายเป็นผู้แทนจำหน่ายสลากพิเศษแบบเลขท้าย ๓ ตัว และ ๒ ตัว (หอยบนดิน) จากสำนักงานสลากกินแบ่งรัฐบาล โดยมีผู้ต้องหาได้รับสลากพิเศษ ดังกล่าวไปขายต่อให้ลูกค้าโดยเริ่มตั้งแต่งวดประจำวันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๔๙ ต่อมา วันที่ ๓ กันยายน ๒๕๔๙ ผู้เสียหายรับสลากพิเศษจากกองสลากฯ ไปจำหน่าย ครั้นวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๔๙ ผู้ต้องหาได้รับสลากพิเศษฉบับราคา ๒๐ บาท จำนวน ๒๐ เล่ม (๒,๐๐๐ ใบ) เป็นเงิน ๔๐,๐๐๐ บาท, ฉบับราคา ๕๐ บาท จำนวน ๑๐ เล่ม (๑,๐๐๐ ใบ) เป็นเงิน ๕๐,๐๐๐ บาท, ฉบับราคา ๑๐๐ บาท จำนวน ๒ เล่ม (๑๐๐ ใบ) เป็นเงิน ๑๐,๐๐๐ บาท จากผู้เสียหาย เพื่อนำไป จำหน่ายต่อให้ลูกค้าโดยกำหนดว่าในวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๔๙ ผู้ต้องหาต้องนำต้นขั้ว ของสลากพิเศษที่รับไปจากผู้เสียหายส่งคืนผู้เสียหายพร้อมเงินจำนวน ๑๐๐,๐๐๐ บาท เพื่อที่ผู้เสียหายจะป้อนข้อมูลการขายสลากพิเศษให้แก่กองสลากฯ ภายในวันนั้น (ก่อนมี การออกรางวัลในวันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๔๙) ทั้งนี้ผู้ต้องหาจะได้รับเงินตอบแทนจำนวน ๘ เปอร์เซ็นต์ (๘,๐๐๐ บาท) จากผู้เสียหาย ปรากฏว่าในวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๔๙ ผู้ต้องหา

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๒

ให้ลูกน้องนำต้นข้าวสลากรพิเศษมาให้ผู้เสียหาย แต่ไม่ได้ส่งมอบเงินด้วย ต่อมาผู้เสียหายติดตามทวงถามแต่ไม่สามารถติดต่อผู้ต้องหาได้เนื่องจากผู้ต้องหาหลบหนีไป ดังนั้น ผู้เสียหายจึงร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาฐานลักยอก (เงิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท)

คดีมีปัญหาคือให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดฐานลักยอกหรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า คดีมีผู้เสียหายยืนยันว่าผู้ต้องหาเป็นเพียงตัวแทนของผู้เสียหายในการนำสลากรพิเศษ (หอยบนดิน) ไปจำหน่าย โดยจะได้รับเงินจากการจำหน่ายจำนวนร้อยละ ๘ หากสลากรเหลือก็ต้องคืนให้ผู้เสียหายก่อนวันออกสลากร เงินที่ผู้ต้องหาได้จากการจำหน่ายสลากรพิเศษจึงเป็นเงินของผู้เสียหายที่อยู่ในความครอบครองของผู้ต้องหาเมื่อผู้ต้องหาหลบหนีไป โดยไม่ส่งมอบเงินที่ได้จากการจำหน่ายสลากรพิเศษดังกล่าวให้แก่ผู้เสียหาย จึงเป็นการเบียดบังเอาเงินของผู้เสียหายไปโดยทุจริต คดีมีหลักฐานพอพ้องจึงชี้ขาดควรสั่งฟ้องผู้ต้องหา ฐานลักยอก ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๒ ให้ผู้ต้องหาคืนหรือใช้เงินแก่ผู้เสียหาย และแจ้งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติจัดการให้ได้ตัวผู้ต้องหามาดำเนินคดีภายในกำหนดอายุความ ๑๐ ปี นับแต่วันกระทำผิด

เป็นเจ้าพนักงานตำรวจแม้ออกเวอร์แล้ว แต่ได้พาผู้ต้องหาไปคุ้ย
และปล่อยให้หลบหนีเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ และทำให้ผู้ถูกจับ
หลุดพ้นจากการคุมขัง

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๒๙๑/๒๕๕๒

ป. อาญา เจ้าพนักงานปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบฯ (ม.๑๕๓)

ช่วยผู้อื่นเพื่อไม่ให้ถูกจับกุม (ม.๑๘๙)

ให้ผู้ที่ถูกคุมขังหลุดพ้นจากการคุมขัง (ม.๑๙๑)

ผู้ต้องหาเป็นเจ้าพนักงานตำรวจออกเวอร์แล้ว มาขอเจ้าพนักงานตำรวจ
สถานีตำรวจเดียวกันที่ควบคุมตัว จ. ซึ่งถูกจับในคดีพระราชบัญญัติป่าไม้ เพื่อจะคุย
กับ จ. และพา จ. ออกไปด้านนอก แล้วหายไปด้วยกัน การกระทำของผู้ต้องหา
เป็นความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ
เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใดหรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต,
กระทำความผิดโดยประการใดให้ผู้ที่ถูกคุมขังตามอำนาจของพนักงานสอบสวนหรือเจ้าพนักงาน
ผู้มีอำนาจสืบสวนคดีอาญา หลุดพ้นจากการคุมขังไป แต่ไม่เป็นความผิดฐานช่วยผู้อื่น
ซึ่งเป็นผู้กระทำความผิด หรือเป็นผู้ต้องหาว่ากระทำความผิดอันมิใช่ความผิด
ลหุโทษเพื่อไม่ให้ต้องโทษ โดยช่วยผู้นั้นด้วยประการใดเพื่อไม่ให้ถูกจับกุม

ข้อเท็จจริงได้ความว่า เจ้าพนักงานตำรวจได้จับกุม จ. กับพวกซึ่งได้ร่วมกันทำการแปร
รูปไม้ที่บ้านไม่มีเลขที่ สอบถาม จ. ให้การว่าไม้และบ้านดังกล่าวเป็นของผู้ต้องหาซึ่งเป็น
เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีเดียวกันกับชุดจับกุม เจ้าพนักงานตำรวจจึงควบคุมตัว จ. ไปที่สถานีตำรวจ
และมอบให้ จ่าสิบตำรวจ อ. ควบคุมตัว จ. โดยไม่ได้ใส่กุญแจ จากนั้นเจ้าหน้าที่ตำรวจได้
ออกไปยังที่เกิดเหตุอีกครั้งเพื่อตรวจยึดของกลาง ระหว่างตรวจยึดผู้ต้องหาได้เดินทาง
มาที่เกิดเหตุขอไม่ให้ตรวจยึดไม้กระยาเลยที่ยังไม่ได้แปรรูป แต่เจ้าพนักงานตำรวจชุดดังกล่าว
ไม่ยินยอม ผู้ต้องหาจึงกลับไป ต่อมาในระหว่างที่เจ้าหน้าที่ตำรวจควบคุมตัว จ. โดยไม่ได้

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๒

ใส่กุญแจมืออยู่หน้าห้องควบคุมชั้นที่ ๒ ของสถานีตำรวจ ผู้ต้องหาได้ขอร้องมาที่สถานีตำรวจ บอกกับตำรวจผู้ควบคุมตัว จ. ว่าจะขอคุยกับ จ. แล้วผู้ต้องหาได้พา จ. ไปหาสารวัตรปราบปรามที่ห้อง แต่สารวัตรปราบปรามไม่อยู่ เจ้าหน้าที่ตำรวจผู้ควบคุมเดินตามไปควบคุมและบอกกับผู้ต้องหาว่าอย่าให้ จ. ไปไหน ผู้ต้องหารับปาก เจ้าหน้าที่ตำรวจผู้ควบคุมตัว จ. เห็นว่าผู้ต้องหาเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีเดียวกันจึงไว้วางใจให้ผู้ต้องหาอยู่กับ จ. โดยล่อลวงภายในห้องดังกล่าว ส่วนเจ้าหน้าที่ตำรวจผู้ควบคุมตัวเดินกลับอาคารที่ทำงาน เจ้าหน้าที่วิเทศจำรัสมีโทรศัพท์ถึงสารวัตรปราบปราม เจ้าหน้าที่ตำรวจผู้ควบคุมตัว จ. จึงเดินกลับไปที่บ้านตามสารวัตรปราบปรามที่บ้านพัก ใช้เวลาประมาณ ๑๐ นาทีเมื่อกลับมาถึงที่สถานีตำรวจ พบว่าผู้ต้องหาพร้อม จ. และรถยนต์ของผู้ต้องหาไม่อยู่ที่สถานีตำรวจแล้ว เชื่อว่าผู้ต้องหาพา จ. หลบหนีไป จึงรายงานผู้บังคับบัญชาทราบ ต่อมาผู้กำกับการกล่าวโทษให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหา ฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบหรือโดยทุจริต และช่วยผู้กระทำความผิดไม่ให้ออกจับกุม พนักงานสอบสวนส่งเรื่องให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ดำเนินการ ต่อมาสำนักงาน ป.ป.ช. ส่งเรื่องกลับคืนให้พนักงานสอบสวนดำเนินการ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาแก่ผู้ต้องหา ผู้ต้องหาให้การปฏิเสธว่าวันเกิดเหตุมาที่สถานีตำรวจเพื่อสืบสวนขยายผลหาผู้ร่วมกระทำความผิดกับ จ. ระหว่างนั้น จ. ขอเข้าห้องน้ำที่ชั้นล่างของสถานีตำรวจแล้วหลบหนีไป

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต, ช่วยผู้อื่นซึ่งเป็นผู้กระทำความผิดหรือเป็นผู้ต้องหาว่ากระทำความผิดอันมิใช่ความผิดลหุโทษเพื่อไม่ให้ต้องโทษ โดยช่วยผู้นั้นด้วยประการใดเพื่อไม่ให้ถูกจับกุม หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ก่อนเกิดเหตุคดีนี้ เจ้าพนักงานตำรวจได้จับกุม จ. ผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ และ จ. ได้ให้การว่าไม้ของกลางและบ้านเกิดเหตุซึ่งตั้งเป็นโรงงานแปรรูปไม้เป็นของผู้ต้องหา ถึงแม้ว่าขณะจับกุมและส่งมอบตัว จ. ให้เจ้าหน้าที่ตำรวจผู้ทำหน้าที่สืบสวนควบคุมตัวไว้บนสถานีตำรวจ เจ้าหน้าที่ตำรวจชุดจับกุมจะยังมีได้มีการบันทึกการจับกุม ก็ถือได้ว่า จ. เป็นผู้ถูกจับและถูกคุมขังแล้ว และเมื่อได้

พิจารณาพฤติการณ์ของผู้ต้องหาที่ไปที่เกิดเหตุขอร้องเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดจับกุมไม่ให้ยึดไม้
ของกลาง นำเชื่อว่าผู้ต้องหาอาจเป็นเจ้าของไม้ของกลางและเป็นเจ้าของบ้านเกิดเหตุที่ใช้
เป็นโรงงานแปรรูปไม้ตามที่ จ. ให้การซึ่งถือได้ว่าผู้ต้องหาเป็นผู้ร่วมกระทำความผิดกับ จ. ด้วย
ผู้หนึ่ง ดังนั้น การที่ผู้ต้องหาออกเวรยามไปแล้ว แต่กลับเข้าไปในสถานีดำรวจใช้ความสนิทสนม
ส่วนตัวกับสืบเวรขอนำตัว จ. ไปพูดคุยทั้งที่ผู้ต้องหามีใช้ผู้ร่วมจับกุม จ. มาแต่ต้น แล้ว จ.
ได้หลบหนีไปในระหว่างที่อยู่กับผู้ต้องหา เป็นเหตุให้น่าเชื่อว่าผู้ต้องหาซึ่งเป็นเจ้าพนักงาน
ตำรวจ มีหน้าที่ปราบปรามและจับกุมผู้กระทำความผิดกฎหมาย เป็นผู้กระทำให้ จ. หลบหนีไป
โดยเจตนาให้มีการสืบสวนขยายผลถึงการร่วมกระทำความผิดของผู้ต้องหา การกระทำ
ของผู้ต้องหาจึงเป็นความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ
เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต
และฐานกระทำความผิดด้วยการใดให้ผู้ถูกคุมขังตามอำนาจของพนักงานสอบสวนหรือเจ้าพนักงาน
ผู้มีอำนาจสืบสวนคดีอาญา หลุดพ้นจากการคุมขังไป ซึ่งเป็นกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท
ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๓, ๑๙๑, ๙๐ แต่การกระทำของผู้ต้องหาที่ทำให้ จ.
หลบหนีไปดังกล่าวไม่มีความผิด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๙ เพราะ จ.
ได้ถูกเจ้าพนักงานตำรวจจับกุมแล้ว การกระทำของผู้ต้องหาจึงมิใช่เป็นการกระทำเพื่อช่วย จ.
ผู้กระทำความผิดเพื่อไม่ให้ถูกจับกุม อันเป็นองค์ประกอบความผิดตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๔๙
จึงชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหา ฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ
เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต
ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๓ และสั่งฟ้องผู้ต้องหา ฐานกระทำความผิดด้วยการใด
ให้ผู้ถูกคุมขังตามอำนาจของพนักงานสอบสวนหรือเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจสืบสวนคดีอาญา
หลุดพ้นจากการคุมขังไป ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๙๑ ประกาศของคณะปฏิวัติ
ฉบับที่ ๑๑ ลงวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๑๔ ข้อ ๔ และชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหา ฐานช่วยผู้อื่น
ซึ่งเป็นผู้กระทำความผิดหรือเป็นผู้ต้องหาว่ากระทำความผิดอันมิใช่ความผิดลหุโทษเพื่อไม่ให้
ต้องโทษ โดยช่วยผู้นั้นด้วยประการใดเพื่อไม่ให้ถูกจับกุม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๙
และแจ้งให้พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาและสอบคำให้การผู้ต้องหาในฐานความผิด
ที่มีคำสั่งฟ้องตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๙๑ โดยปฏิบัติให้ถูกต้องและครบถ้วน
ตามที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ก่อนยื่นฟ้องต่อศาลด้วย

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๒

อ้างว่าป้องกันแต่ขัดกับหลักฐานในที่เกิดเหตุรับฟังไม่ได้

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๒๙๒/๒๕๕๒

ป.อาญา ร่วมกันฆ่า และพยายามฆ่าผู้อื่น (ม. ๒๔๘, ๘๐, ๘๓)

ผู้ตายขับรถจักรยานยนต์โดยมีนาย ท. นั่งซ้อนท้ายเพื่อกลับบ้าน ถูกกลุ่มวัยรุ่นขับขี่รถจักรยานยนต์ไล่ตามยิงปืนใส่ ๑ นัด เมื่อผู้ตายขับไปจนพ้นอันตรายแล้วได้ขับรถกลับมาดูเหตุการณ์แล้วจอดรถริมถนนถูกยิงอีก ๑ นัด ถูกผู้ตายตกจากรถจักรยานยนต์ถึงแก่ความตาย ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ร่วมกันใช้อาวุธปืนยิงผู้ตายโดยมีเจตนาฆ่า ส่วนข้ออ้างของผู้ต้องหาทั้งสองว่าผู้ต้องหาที่ ๒ ยิงผู้ตายขณะขับรถจักรยานยนต์วิ่งสวนมาหานั้น จากพยานหลักฐานไม่ปรากฏว่ารถจักรยานยนต์ของผู้ตายมีรอยครูดจากการล้มไถลไปกับพื้นถนนและไม่ปรากฏแผลถลอกตามร่างกายของผู้ตาย จึงน่าเชื่อว่าผู้ตายถูกยิงขณะจอดรถ จึงไม่เป็นการกระทำเพื่อป้องกัน

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ก่อนเกิดเหตุผู้ตายและนาย ท. กับพวกไปเที่ยวงานบวชที่บ้านยางลิ้นไชยที่เกิดเหตุ ซึ่งมีการแสดงหมอลำซึ่ง จนเวลาประมาณ ๐๑.๐๐ นาฬิกาของวันเกิดเหตุกลุ่มวัยรุ่นบ้านสวนอ้อยและบ้านมะยางทะเลาะวิวาททำร้ายกัน ต่อมาเวลาประมาณ ๐๒.๐๐ นาฬิกา ผู้ตายขับขี่รถจักรยานยนต์กลับบ้านมีนาย ท. นั่งซ้อนท้ายขณะแล่นไปตามถนนได้มีกลุ่มวัยรุ่นซึ่งเป็นกลุ่มผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ กับพวกขับขี่รถจักรยานยนต์ตามหลังส่งเสียงร้องเอะอะ ผู้ตายเร่งเครื่องหนี ผู้ต้องหาที่ ๑ ใช้อาวุธปืนลูกซองพกสั้นยิงไล่หลัง ๑ นัด ไม่ถูกผู้ใด ผู้ตายขับไปได้ประมาณ ๑๐๐ เมตร เห็นว่าพ้นอันตรายแล้วจึงขับย้อนกลับไปและจอดรถริมถนนเปิดไฟหน้ารถไว้ ผู้ต้องหาที่ ๒ ใช้อาวุธปืนลูกซองยาวยิงผู้ตาย ๑ นัดถูกที่หน้าอกด้านซ้ายตกจากรถจักรยานยนต์ นาย ท. ซึ่งนั่งซ้อนท้ายกระโดดวิ่งหลบหนีไปซ่อนตัวอยู่ในทุ่งนา ประมาณ ๒๐ นาที จึงออกมานำผู้ตายส่งสถานีอนามัยปรากฏว่าผู้ตายถึงแก่ความตาย โดยถูกยิงที่หน้าอกด้านซ้ายและมีบาดแผลฉกรรจ์ที่ศีรษะ

พนักงานสอบสวน ยึดฝาประคบอาวุธปืนลูกซองยาว ๑ อัน รองเท้าแตะ ๑ คู่ และเสื้อยืด ๑ ตัวตกอยู่ในที่เกิดเหตุเป็นของกลาง และติดตามจับกุมผู้ต้องหาที่ ๑ ที่ ๓ ที่ ๔ และที่ ๕ ได้ในคืนเกิดเหตุโดยยึดอาวุธปืนลูกซองยาว ๑ กระบอกไม่มีฝาประคบรางปืน อาวุธปืนลูกซองพกสั้น ๑ กระบอกและกระสุนปืนลูกซอง ๓ นัด จากผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นของกลาง ยึดรถจักรยานยนต์ที่ผู้ตายขับขี่ รถจักรยานยนต์จำนวน ๓ คันของผู้ต้องหาที่ ๓, ที่ ๔ และที่ ๖ และเม็ดกระสุนปืน ๑ เม็ดจากศพผู้ตายเป็นของกลางด้วย วันรุ่งขึ้นผู้ต้องหาที่ ๖ เข้ามอบตัว ต่อมาวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ จับกุมผู้ต้องหาที่ ๒ ได้ (ผู้ต้องหาที่ ๓ ถึงที่ ๖ เป็นเยาวชนคนยากดำนาคดีต่างหาก) ชั้นสอบสวนผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ให้การว่าผู้ต้องหาที่ ๑ ใช้อาวุธปืนลูกซองพกสั้นยิง ๑ นัด แต่ไม่ถูกผู้ใด ผู้ต้องหาที่ ๒ ใช้อาวุธปืนลูกซองยาวยิงผู้ตาย ๑ นัด ขณะผู้ตายขับรถจักรยานยนต์วิ่งสวนมาหาเพื่อป้องกันตัวจนผู้ตายตกจากรถจักรยานยนต์ ส่วนผู้หนึ่งซ่อนท้ายวังหนีไปในทุ่งนา แล้วผู้ต้องหาที่ ๒ ใช้อาวุธปืนดังกล่าวตีศีรษะผู้ตายหลายครั้งแล้วพวกผู้ต้องหานำรถจักรยานยนต์ที่ผู้ตายขับขี่ไปทุบจนเสียหาย

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาทั้งสองเป็นความผิดฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่น และร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่น หรือไม่

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๒

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า คดีมีนาย ท. ให้การยืนยันว่า คืบเกิดเหตุขณะนั่งซ้อนรถจักรยานยนต์ที่ผู้ตายขับขี่เพื่อกลับบ้าน ถูกกลุ่มวัยรุ่นขับขี่รถจักรยานยนต์ไล่ตามยิงปืนไล่ ๑ นัด เมื่อผู้ตายขับไปจนพ้นอันตรายแล้ว ได้ขับรถกลับมาดูเหตุการณ์แล้วจอดตรึงรถจนจึงถูกยิงอีก ๑ นัด ผู้ตายตกจากรถจักรยานยนต์ถึงแก่ความตาย ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ให้การในชั้นสอบสวนรับว่าผู้ต้องหาที่ ๑ ใช้อาวุธปืนลูกซองสั้นยิงนัดแรก กระสุนปืนไม่ถูกผู้ใด ส่วนผู้ต้องหาที่ ๒ ใช้อาวุธปืนลูกซองยาวยิงนัดที่สอง ถูกผู้ตายล้มลงพร้อมรถจักรยานยนต์ แล้วผู้ต้องหาที่ ๒ ยังใช้อาวุธปืนกระบอกดังกล่าวตีผู้ตายที่ศีรษะหลายครั้ง คำให้การของผู้ต้องหาทั้งสองดังกล่าวเชื่อกับคำให้การของนาย ท. และสอดคล้องกับบาดแผลที่ศีรษะของผู้ตาย ทั้งพนักงานสอบสวนพบฝาประคบรางปืนลูกซองยาวหลุดออกจากตัวปืนตกอยู่ในที่เกิดเหตุ ข้อเท็จจริงฟังได้ว่าผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ร่วมกันใช้อาวุธปืนยิงผู้ตาย

และนาย ท. โดยมีเจตนาฆ่า ส่วนข้ออ้างของผู้ต้องหาทั้งสองว่าผู้ต้องหาที่ ๒ ถึงผู้ตายขณะผู้ตายขับขี่รถจักรยานยนต์วิ่งสวนมาหาผู้ต้องหาทั้งสองกับพวกนั้น ไม่มีน้ำหนักให้รับฟังคดีมีพยานหลักฐานพอพ้อง จึงชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาทั้งสอง ฐานร่วมกันฆ่าและพยายามฆ่าผู้อื่น ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๔๘, ๔๐, ๔๓

ตรวจเบื้องต้นพบสารมอร์ฟิน และรับสารภาพ แม้ภายหลังตรวจไม่พบก็ไม่พ้นผิด

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๒๙๓/๒๕๕๒

พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ (ม. ๔, ๓, ๘, ๕๘, ๙๑)

รับว่าเสพฝิ่นเข้าสู่ร่างกายจึงนำตัวผู้ต้องหาไปตรวจเบื้องต้นที่โรงพยาบาลแม่จัน พบสารมอร์ฟินในร่างกาย ช้้นสอบสวนผู้ต้องหาให้การรับสารภาพ แม้ต่อมาได้ส่ง ตัวอย่างปัสสาวะของผู้ต้องหาไปทดสอบที่ศูนย์วิทยาศาสตร์การแพทย์หลังจากเสพนาน ถึง ๑๒ วัน แต่ไม่พบสารมอร์ฟิน ก็ไม่ทำให้ผู้ต้องหาพ้นผิดฐานเสพยาเสพติดให้โทษ ประเภท ๒ (ฝิ่นหรือมอร์ฟิน) โดยฝ่าฝืนต่อกฎหมาย

ข้อเท็จจริงได้ความว่า เมื่อวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๕๑ เวลาประมาณ ๐๙.๐๐ น. ขณะผู้กล่าวหา กับพวกตรวจปราบปรามจับกุมผู้กระทำความผิดกฎหมายในพื้นที่หมู่บ้านขุนแม่บง พบผู้ต้องหา แสดงอาการพิรุณดิ้นเสียงหนี จึงเข้าตรวจค้นไม่พบสิ่งของผิดกฎหมาย ในระหว่าง ตรวจค้นผู้ต้องหารับว่าเมื่อวันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๕๑ เวลาประมาณ ๒๐.๐๐ น. ได้เสพฝิ่นเข้าสู่ร่างกาย จึงนำตัวไปตรวจที่โรงพยาบาลแม่จัน ผลการตรวจพบสารมอร์ฟินในร่างกาย จึงควบคุมตัวผู้ต้องหาส่งพนักงานสอบสวนดำเนินคดี ช้้นสอบสวนผู้ต้องหาให้การรับสารภาพ ว่าเคยเสพฝิ่นมาหลายครั้งแล้ว แต่นานๆ ครั้ง เสพเพื่อความสนุกสนาน หากไม่มีเงินซื้อก็ไม่เสพ ก่อนถูกจับกุมได้เสพฝิ่นเมื่อวันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๕๑ โดยวิธีใช้กลัองเสพฝิ่นเป็นอุปกรณ์ ในการเสพ โรงพยาบาลแม่จันได้ส่งตัวอย่างปัสสาวะของผู้ต้องหาไปทดสอบที่ศูนย์ วิทยาศาสตร์การแพทย์เชียงราย ผลการทดสอบไม่พบมอร์ฟิน โดยทำการทดสอบเมื่อวันที่ ๙ กันยายน ๒๕๕๑ นาย พ. นักเทคนิคการแพทย์ ๓ วช โรงพยาบาลแม่จัน ผู้ตรวจวิเคราะห์ ตัวอย่างปัสสาวะของผู้ต้องหาให้การว่า ผลการตรวจพบมอร์ฟินสามารถบอกได้ว่าในน้ำปัสสาวะ นั้นอาจมีสารมอร์ฟินหรืออนุพันธ์ของฝิ่น และเสพโดยการสูบ กิน หรือฉีดเข้าเส้นเลือด

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๒

หลังจากเสพยาเสพติดสามารถตรวจพบได้ใน ๒-๔ วัน ขึ้นกับปัจจัยต่างๆ เช่น ปริมาณที่เสพยาเข้าสู่ร่างกาย การเผาผลาญยาของแต่ละบุคคล ความเป็นกรดต่างของเลือดในร่างกาย เป็นต้น นาย ส. เกสัชกร ๔ ศูนย์วิทยาศาสตร์การแพทย์เชียงใหม่ ผู้ทดสอบตัวอย่างปัสสาวะของผู้ต้องหาให้การว่า สารมอร์ฟินในร่างกายบุคคลนั้นไม่สามารถระบุได้ว่ามีผลมาจากการเสพยาเสพติดชนิดใดโดยวิธีการเสพยาใดๆ ส่วนระยะเวลาที่จะตรวจพบสารเสพติดหลังจากการเสพนั้น นาย ส. ให้การทำงานเดียวกับนาย พ.

คดีมีปัญหาคำให้การสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานเสพยาเสพติดให้โทษประเภท ๒ (ฝิ่นหรือมอร์ฟิน) โดยไม่ได้รับอนุญาต หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ผู้ต้องหารับว่าเสพยาฝิ่นเข้าสู่ร่างกายเมื่อวันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๕๑ เวลาประมาณ ๒๐.๐๐ น. ผลการตรวจปัสสาวะของผู้ต้องหาในเบื้องต้นที่โรงพยาบาลแม่จัน เมื่อวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๕๑ พบสารมอร์ฟิน เจือสมกับคำให้การรับสารภาพของผู้ต้องหาว่าได้เสพยาฝิ่นเข้าสู่ร่างกายก่อนที่จะถูกจับกุม โดยใช้กล่องเสพยาฝิ่นเป็นอุปกรณ์ในการเสพยา คดีมีพยานหลักฐานพอพ้อง แต่พยานกำหนดเวลาผิดพ้องแล้ว จึงชี้ขาดให้พ้อง และอนุญาตให้พ้องผู้ต้องหา ฐานเสพยาเสพติดให้โทษประเภท ๒ (ฝิ่นหรือมอร์ฟิน) โดยฝ่าฝืนต่อกฎหมายตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔, ๓, ๘, ๕๘, ๙๑ พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๒๔ มาตรา ๔ พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๐ มาตรา ๓ พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๒๖ ประกาศกระทรวงสาธารณสุข ฉบับที่ ๑๓๕ (พ.ศ. ๒๕๓๙) เรื่องระบุชื่อและประเภทยาเสพติดให้โทษ ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ ลงวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๓๙ ข้อ ๒

คำรับชั้นจับกุมโดยไม่มีหลักฐานอื่นประกอบรับฟังไม่ได้

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๒๙๕/๒๕๕๒

พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ (ม. ๔, ๓, ๘, ๒๖, ๓๖)

พ.ร.บ. การพนันฯ (ม.๔, ๔ ทวิ, ๕, ๖, ๑๒)

ผู้ต้องหาอยู่หน้าบ้านที่เกิดเหตุตามที่สายลับแจ้งว่ามีกลุ่มวัยรุ่นมั่วสุมเสพยาเสพติด จึงพาเข้าไปตรวจค้นในบ้านพบกัญชาในถุงพลาสติก ๑ ถุง และไพ่แทงฟุตบอลต่างประเทศ ๑๐ ใบ วางอยู่ใกล้กันจึงยึดเป็นของกลาง ชั้นจับกุมผู้ต้องหารับว่าของกลางเป็นของตน แต่ไม่มีพยานหลักฐานยืนยันว่าของกลางเป็นของผู้ต้องหา หรือผู้ต้องหาเป็นกลุ่มวัยรุ่นที่มั่วสุมเสพยาเสพติดภายในบ้านตามที่ได้รับแจ้งจากสายลับ ทั้งชั้นสอบสวนผู้ต้องหาให้การปฏิเสธตลอดมา คำรับในชั้นจับกุมอย่างเดียวย่อมเพียงพอให้รับฟังว่าผู้ต้องหาเป็นผู้กระทำความผิด

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๒

ข้อเท็จจริงได้ความว่า วันเกิดเหตุเวลาประมาณ ๑๙.๔๐ น. ผู้กล่าวหา กับพวกได้รับแจ้งจากสายลับว่าบ้านไม่มีเลขที่ หลังป่าช้าวัดเศวตฉัตร ซอยเจริญนคร ๒๕ เขตคลองสาน กรุงเทพมหานคร มีกลุ่มวัยรุ่นมั่วสุมเสพยาเสพติด หากขอหมายค้นจะทำให้เนิ่นช้า ผู้กระทำความผิดอาจหลบหนีหรือเคลื่อนย้ายทำลายทรัพย์สินได้ จึงพากันไปตรวจค้นที่บ้านหลังดังกล่าว พบว่าเป็นบ้านไม้ชั้นเดียว มีเฟอร์นิเจอร์หลายชิ้นมีตู้เสื้อผ้า มีโทรทัศน์ ตู้เย็น และเตียงนอน และพบผู้ต้องหาหนึ่งอยู่หน้าบ้าน ภายในบ้านไม่มีผู้ใดอยู่แต่โดยปกติมีวัยรุ่นมั่วสุมเสพยาเสพติด จึงพาผู้ต้องหาเข้าไปตรวจค้นในบ้าน พบกัญชาบรรจุอยู่ในถุงพลาสติก ๑ ถุง และไพ่แทงฟุตบอลต่างประเทศ ๑๐ ใบ วางอยู่ในบ้านอยู่ใกล้ ๆ กัน จึงยึดเป็นของกลาง สอบถามผู้ต้องหาแล้ว ผู้ต้องหารับว่าของกลางดังกล่าวเป็นของตน

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหา มีความผิดฐานมีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท ๕ (กัญชา) โดยไม่ได้รับอนุญาต และร่วมกันเล่นการพนันทนายผลฟุตบอล พนันเอาทรัพย์สินกันโดยไม่ได้รับอนุญาต หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ผู้กล่าวหาเกี่ยวกับพยานยืนยันว่าได้รับแจ้งจากสายลับว่า บ้านที่เกิดเหตุซึ่งไม่มีผู้พักอาศัย มีกลุ่มวัยรุ่นนั่วมั่วสุมเสพยาเสพติด หากขอมายค้นแล้วทำให้ เน้นซ้ำ ผู้กระทำผิดอาจหลบหนีไป หรือเคลื่อนย้ายทำลายทรัพย์สินที่กระทำความผิด จึงพากันไปตรวจ ค้นที่บ้านหลังดังกล่าว พบผู้ต้องหาหนึ่งอยู่หน้าบ้าน จึงพาผู้ต้องหาเข้าไปตรวจค้นในบ้าน พบกัญชาบรรจุอยู่ในถุงพลาสติก ๑ ถุง และโพยแทงฟุตบอลต่างประเทศ ๑๐ ใบ วางอยู่ใน บ้านอยู่ใกล้ ๆ กัน จึงยึดเป็นของกลาง ชั้นจับกุมผู้ต้องหาไว้ว่าของกลางดังกล่าวเป็นของตน แต่ไม่มีพยานหลักฐานใดยืนยันว่าของกลางดังกล่าวเป็นผู้ต้องหา หรือผู้ต้องหาเป็นกลุ่ม วัยรุ่นที่มั่วสุมเสพยาเสพติดภายในบ้านที่เกิดเหตุตามที่ได้รับแจ้งจากสายลับ และจากการตรวจ ค้นไม่พบบุคคลอื่นหรืออุปกรณ์ที่ใช้หรือเหลือใช้จากการเสพยาเสพติด นำเชื่อว่า กลุ่มวัยรุ่นที่มั่วสุมเสพยาเสพติดตามที่ผู้กล่าวหาได้รับแจ้งจากสายลับได้หลบหนีไปก่อนที่ ผู้กล่าวหาจะไปถึงที่เกิดเหตุแล้ว หากผู้ต้องหาอยู่ในกลุ่มวัยรุ่นดังกล่าวก็อาจจะหลบหนีไปแล้ว เช่นกัน ชั้นสอบสวนผู้ต้องหาให้การปฏิเสธในรายละเอียดว่าคืนเกิดเหตุเดินผ่านหน้าบ้านที่ เกิดเหตุ เพื่อไปหาเพื่อนชื่อนายบอย ไม่ทราบนามสกุล ตนไม่เคยเข้าไปในบ้านหลังดังกล่าว แต่ในวันเกิดเหตุเจ้าพนักงานพาเข้าไปตรวจค้นภายในบ้านและพบของกลางข้างต้น ซึ่งไม่ใช่ของตนแต่อย่างใด ซึ่งคำให้การดังกล่าวสอดคล้องกับคำให้การของผู้ต้องหาในรายงาน แสดงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเด็กหรือเยาวชนของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน กรุงเทพมหานคร ดังนั้น ลำพังเพียงคำรับในชั้นจับกุมซึ่งต้องห้ามมิให้รับฟังเป็นพยานหลักฐาน โดยปราศจากพยานหลักฐานอื่นที่มีน้ำหนักน่าเชื่อถือ ไม่เพียงพอให้รับฟังว่าผู้ต้องหา เป็นผู้กระทำความผิด จึงชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหา ฐานมิไว้ในความครอบครองซึ่งยาเสพติดให้โทษ ในประเภท ๕ (กัญชา) โดยไม่ได้รับอนุญาต ร่วมกันเล่นการพนันทนายผลฟุตบอลพนันเอา ทรัพย์สินกันโดยไม่ได้รับอนุญาต ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔, ๗, ๘, ๒๖, ๓๖ พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๒๘ มาตรา ๔ พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๒๒ พระราชบัญญัติการพนัน พ.ศ. ๒๕๓๘ มาตรา ๔, ๕ ทวิ, ๕, ๖, ๑๒ พระราชบัญญัติการพนัน (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๓ พระราชบัญญัติการพนัน (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๐ มาตรา ๓ พระราชบัญญัติการพนัน (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๔๐ มาตรา ๓

หลอกหลวงเอาเงินโดยอ้างว่าขายกิจการเพิ่มทุน ผิดข้อโกง

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๒๙๘/๒๕๕๒

ป.อาญา ข้อโกง (ม.๓๔๑)

อ้างต่อผู้เสียหายว่าเป็นเจ้าของร้านต้องการขายกิจการจึงระดมทุนขายหุ้น
ทั้งที่ไม่เป็นความจริงเป็นเหตุให้ผู้เสียหายหลงเชื่อมอบเงิน ๕๐๐,๐๐๐ บาท
ให้แก่ผู้ต้องหา แล้วผู้ต้องหาหลบหนีไป เป็นความผิดฐานข้อโกง

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้ต้องหาขอยืมเงินจากนาย อ. ๓๐๐,๐๐๐ บาท เพื่อไปเปิด
ร้านอาหาร นาย อ. ไม่ให้ยืม ต่อมาผู้ต้องหาจึงชวนนาย อ. ร่วมลงทุนด้วย ในที่สุดตกลงกัน
โดยนาย อ. ลงหุ้น ๓/๐๐,๐๐๐ บาท นางสาว น. เพื่อนของนาย อ. ลงหุ้นสองแสนบาท ตัวผู้ต้องหา
ลงหุ้น ๑๐๐,๐๐๐ บาท ทั้งนี้ตกลงให้ผู้ต้องหาเป็นผู้จัดการดูแลร้าน ต่อมาผู้เสียหายได้รับ
การแนะนำจากนาย พ. ซึ่งเคยเป็นพนักงานที่ร้านอาหารของผู้เสียหายให้รู้จักผู้ต้องหา
โดยทราบว่าผู้ต้องหาเป็นเจ้าของร้านอาหาร ต้องการขายกิจการจึงระดมทุน หากผู้เสียหาย
สนใจลงทุนจะให้ร่วมหุ้นด้วยโดยจะแบ่งหุ้นเป็น ๑๐๐ หุ้น ลงทุนหุ้นละ ๒๐,๐๐๐ บาท ในที่สุด
ผู้เสียหายและนาย พ. ตกลงร่วมหุ้นด้วยโดยผู้เสียหาย ลงหุ้น ๕๐๐,๐๐๐ บาท (๒๕ หุ้น)
นาย พ. ลงหุ้น ๒๐๐,๐๐๐ บาท (๑๐ หุ้น) ผู้ต้องหาลงหุ้น ๑,๓๐๐,๐๐๐ บาท (๖๕ หุ้น)
ผู้เสียหายได้จ่ายค่าหุ้นให้ผู้ต้องหาครบถ้วนแล้ว โดยผู้ต้องหาทำหลักฐานใบหุ้นไว้ พร้อมกับทำ
สัญญาร่วมลงทุนไว้ด้วย ผู้เสียหายเคยไปที่ร้านดังกล่าวเห็นผู้ต้องหาดูแลร้าน ต่อมาติดต่อ
ไม่ค่อยได้ และทราบจากนาย อ. ว่า ผู้ต้องหาเป็นผู้ลงทุนในร้านอาหารเพียง ๑๐๐,๐๐๐ บาท
ส่วนนาย อ. ลงทุน ๓/๐๐,๐๐๐ บาท และไม่เคยจะคิดขายหุ้นให้ใคร โดยผู้ต้องหาได้หลบหนีไปแล้ว
ผู้เสียหายจึงร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหารฐานข้อโกง

คดีมีปัญหาให้ัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดฐานข้อโกง
หรือไม่

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
ัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๒

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ข้อความที่ผู้ต้องหาอ้างต่อผู้เสียหายว่าตนเป็นเจ้าของร้านอาหารต้องการขยายกิจการ จึงระดมทุนขายหุ้น ๑๐๐ หุ้น ราคาหุ้นละ ๒๐,๐๐๐ บาทนั้น เป็นความเท็จ และเป็นเหตุให้ผู้เสียหายหลงเชื่อ มอบเงิน ๕๐๐,๐๐๐ บาทให้แก่ผู้ต้องหาไป ต่อมาผู้ต้องหาหลบหนี จึงรับฟังได้ว่าผู้ต้องหาไม่เจตนาทุจริตแต่แรกที่จะหลอกลวงผู้เสียหาย เพื่อให้ได้เงินไปจากผู้เสียหาย โดยใช้กลอุบายในการบอกจะขยายกิจการเพิ่มทุนของร้านอาหาร เป็นการบังหน้า อันเป็นความเท็จ คดีมีหลักฐานพอพ้อง จึงชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาฐานฉ้อโกง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๑ ขอให้ผู้ต้องหาคืนหรือใช้เงินจำนวน ๕๐๐,๐๐๐ บาท แก่ผู้เสียหาย

เอาเอกสารที่อยู่ในการดูแลรักษาของตนตามอำนาจหน้าที่ไปจัดทำและ ตรวจสอบความถูกต้อง ไม่ผิดฐานเอาไปเสียซึ่งเอกสาร

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๐๖/๒๕๕๒

ป.อาญา เอาไปเสียซึ่งเอกสารของผู้อื่น (ม.๑๘๘)

ผู้ต้องหาเป็นผู้จัดการนิติบุคคลอาคารชุดที่เกิดเหตุ มีอำนาจจัดให้มีและดูแลรักษาซึ่งบรรดาเอกสาร สมุดบัญชี ทะเบียน งบประมาณ รายรับและรายจ่ายประจำปี วัสดุ อุปกรณ์และการดำเนินงานต่าง ๆ ของนิติบุคคลอาคารชุด การที่ผู้ต้องหานำใบสรุปรายจ่ายประจำเดือน ใบสำคัญการจ่ายเงินและใบเสร็จรับเงินของนิติบุคคลอาคารชุดซึ่งเป็นเอกสารที่อยู่ในการดูแลรักษาของผู้ต้องหาตามอำนาจหน้าที่ออกไปจากสำนักงานนิติบุคคล ไปจัดทำและตรวจสอบความถูกต้องของบัญชีรายรับรายจ่ายและบัญชีต่าง ๆ ของนิติบุคคลอาคารชุดที่เกิดเหตุเพื่อรายงานให้ผู้เสียหายทั้งสี่ทราบตามอำนาจหน้าที่ ยังไม่เพียงพอให้รับฟังว่าผู้ต้องหาเจตนาเอาเอกสารดังกล่าวไปในประการที่น่าจะก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น

ข้อเท็จจริงได้ความว่า นางสาว อ. ประธานคณะกรรมการควบคุมการจัดการและกรรมการการเงินนิติบุคคลอาคารชุดผู้เสียหายที่ ๑ นางสาว ม. กรรมการ ผู้เสียหายที่ ๒ นางสาว ร. รองประธานคณะกรรมการควบคุมการจัดการนิติบุคคลอาคารชุดฯ ผู้เสียหายที่ ๓ และนาย ช. กรรมการการเงิน ผู้เสียหายที่ ๔ ได้ไปที่สำนักงานนิติบุคคลอาคารชุดเพื่อสอบถามนางสาว ก. พนักงานการเงิน และนาย อ. ผู้จัดการอาคารนิติบุคคลอาคารชุดเกี่ยวกับยอดเงินในบัญชีเพื่อจะอนุมัติเช็คในการสั่งจ่ายเงินเดือนของพนักงาน นางสาว ก. แจ้งว่าผู้ต้องหาซึ่งเป็นผู้จัดการนิติบุคคลอาคารชุด มีคำสั่งไม่ให้นำเงินเข้าบัญชีธนาคารของนิติบุคคลอาคารชุดดังที่เคยปฏิบัติ และให้นำเงินเก็บไว้ในตู้เซฟของนิติบุคคลอาคารชุดโดยมีผู้ต้องหาและนาย อ. เป็นผู้ถือกุญแจเซฟ ผู้เสียหายทั้งสี่เห็นว่าการกระทำของผู้ต้องหาผิดหลักเกณฑ์ปฏิบัติที่ผ่านมาและขัดต่อมติที่ประชุมคณะกรรมการ ลงวันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๕๐

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๒

ซึ่งกำหนดให้นำเงินรายรับค่าใช้จ่ายส่วนกลางเข้าบัญชีธนาคารของนิติบุคคลอาคารชุดทุกวัน มิใช่เก็บเงินไว้ภายในตู้เซฟของนิติบุคคลอาคารชุดซึ่งอาจทำให้สูญหายได้ ผู้เสียหายทั้งสี่ จึงขอตรวจสอบเงินสดภายในตู้เซฟดังกล่าวพบว่ามียอดเงินจำนวน ๑๔๕,๓๐๐ บาท จากนั้น ได้ขอตรวจสอบเอกสารว่ายอดเงินในตู้เซฟดังกล่าวมีจำนวนตรงกับบัญชีรายรับรายจ่ายหรือไม่ ผู้ต้องหาจึงสั่งให้นางสาว ก. นำใบสรุปรายรับและรายจ่ายประจำเดือนสิงหาคม ๒๕๕๐ และ ใบสรุปรายรับประจำเดือนกันยายน ๒๕๕๐ ให้ผู้เสียหายทั้งสี่ตรวจสอบ ผู้เสียหายทั้งสี่ ตรวจสอบเอกสารดังกล่าวแล้วไม่สามารถสรุปได้ว่ามียอดเงินตรงกับจำนวนเงินในตู้เซฟหรือไม่ จึงได้ขอเอกสารเพิ่มเติมจากผู้ต้องหาอีก คือ ใบสรุปรายจ่ายประจำเดือนกันยายน ๒๕๕๐ ใบสำคัญการจ่ายเงินและใบเสร็จรับเงินเดือนกรกฎาคม ถึงเดือนกันยายน ๒๕๕๐ แต่ผู้ต้องหา ไม่ยอมนำเอกสารดังกล่าวให้ผู้เสียหายทั้งสี่ตรวจสอบ พร้อมกับนำเงินออกมาจากตู้เซฟจำนวน ๓๐,๐๐๐ บาทเศษและเดินทางออกไปจากสำนักงานนิติบุคคลอาคารชุดทันที ผู้เสียหายทั้งสี่ จึงสั่งให้นางสาว ก. นำเงินในตู้เซฟที่เหลืออยู่ประมาณ ๑๐๐,๐๐๐ บาทเศษไปเข้าบัญชีธนาคาร ของนิติบุคคลอาคารชุด จากนั้นได้สอบถามนางสาว ก. ว่าเอกสารที่ต้องการตรวจสอบเพิ่มเติม อยู่ที่ใด นางสาว ก. จึงแจ้งให้ผู้เสียหายทั้งสี่ทราบว่าผู้ต้องหาได้นำเอกสารดังกล่าวออกไป จากสำนักงานนิติบุคคลอาคารชุดแล้ว โดยไม่ทราบว่านำไปที่ใด ผู้เสียหายทั้งสี่เห็นว่าการกระทำของผู้ต้องหาทำให้ผู้เสียหายทั้งสี่ไม่สามารถตรวจสอบความถูกต้องของบัญชีรายรับ รายจ่ายของนิติบุคคลอาคารชุดได้ จึงร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหา ตามข้อกล่าวหา ต่อมาผู้เสียหายทั้งสี่ได้ถอนคำร้องทุกข์ไม่ประสงค์ดำเนินคดีกับผู้ต้องหา ตามข้อกล่าวหาอีกต่อไป

คดีมีปัญหาก็ให้ัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานเอาไปเสียซึ่งเอกสารใด ของผู้อื่นในประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้อื่นหรือประชาชน หรือไม่

ัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ผู้ต้องหาเป็นผู้จัดการนิติบุคคลอาคารชุดที่เกิดเหตุ มีอำนาจจัดให้มีและดูแลรักษาซึ่งบรรดาเอกสาร สมุดบัญชี ทะเบียน งบประมาณ รายรับและ รายจ่ายประจำปี วัสดุอุปกรณ์และการดำเนินงานต่าง ๆ ของนิติบุคคลอาคารชุด การที่ ผู้ต้องหานำ ใบสรุปรายจ่ายประจำเดือนกันยายน ๒๕๕๐ ใบสำคัญการจ่ายเงินและ ใบเสร็จรับเงินเดือนกรกฎาคมถึงเดือนกันยายน ๒๕๕๐ ของนิติบุคคลอาคารชุด ซึ่งเป็น

เอกสารที่อยู่ในการดูแลรักษาของผู้ต้องหาตามอำนาจหน้าที่ออกไปจากสำนักงานนิติบุคคล ไปจัดทำและตรวจสอบความถูกต้องของบัญชีรายรับรายจ่ายและบัญชีต่าง ๆ ของนิติบุคคล อาคารชุดที่เกิดเหตุ เพื่อรายงานให้ผู้กล่าวหาทั้งสี่ทราบตามอำนาจหน้าที่ยังไม่เพียงพอให้ รับฟังว่าผู้ต้องหาไม่เจตนา นำเอกสารดังกล่าวไปในประการที่น่าจะก่อให้เกิดความเสียหายแก่ ผู้กล่าวหาทั้งสี่, เจ้าของร่วมในอาคารชุดที่เกิดเหตุและนิติบุคคลอาคารชุดที่เกิดเหตุ พยานหลักฐานไม่พอพ้อง จึงชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหา ฐานเอาไปเสียซึ่งเอกสารใดของผู้อื่น ในประการที่น่าจะก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่นหรือประชาชน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๘

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๒

เลิกสัญญาแล้วเอาวัสดุที่เหลือในที่เกิดเหตุใช้ก่อสร้างต่อ ไม่เป็นยกยก

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๐๓/๒๕๕๒

ป.อาญา ยักยก (ม. ๘๓, ๓๕๒)

ทำสัญญาจ้างเหมาบริษัทผู้เสียหายก่อสร้างทาว์นเฮาส์ ๓ ชั้น แล้วเลิกสัญญาโดยอ้างว่าทำงานล่าช้า และจ้างคนอื่นเข้าก่อสร้างแทนโดยใช้วัสดุก่อสร้างของผู้เสียหายที่อยู่บริเวณที่ก่อสร้างไปทำการก่อสร้างต่อโดยไม่ได้นำไปใช้ประโยชน์อย่างอื่นหรือเบียดบังไปเป็นประโยชน์ส่วนตัว ไม่ผิดฐานร่วมกันยกยก

ข้อเท็จจริงได้ความว่า บริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ โดยผู้ต้องหาที่ ๒ ได้ทำสัญญาจ้างเหมาบริษัทผู้เสียหายก่อสร้างทาว์นเฮาส์ ๓ ชั้น ที่เกิดเหตุ ต่อมาบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ ได้บอกเลิกสัญญาจ้างเหมาดังกล่าว โดยอ้างว่าบริษัทผู้เสียหายทำงานล่าช้า กับให้ชำระค่าปรับส่วนบริษัทผู้เสียหายมีหนังสือถึงบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ ให้ชำระค่างวดงานที่ค้างชำระ จากนั้นบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ให้บริษัทผู้ต้องหาที่ ๕ โดยผู้ต้องหาที่ ๖ เข้าทำงานก่อสร้างแทนบริษัทผู้เสียหาย ในการก่อสร้างผู้ต้องหาที่ ๔ ซึ่งเป็นผู้ควบคุมงานของบริษัทผู้ต้องหาที่ ๕ ได้นำไม้แบบและเสาตะแครงเหล็กที่อยู่ในบริเวณที่ก่อสร้างไปทำการก่อสร้างต่อ บริษัทผู้เสียหายจึงร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีแก่ผู้ต้องหาที่ ๑ - ๖ ฐานร่วมกันยกยกไม้แบบและเสาตะแครงเหล็กดังกล่าว ชั้นสอบสวนผู้ต้องหาที่ ๑ โดยผู้ต้องหาที่ ๒ ให้การปฏิเสธ ส่วนผู้ต้องหาอื่นพนักงานสอบสวนมิได้แจ้งข้อกล่าวหา

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๑ ถึงผู้ต้องหาที่ ๖ เป็นความผิดฐานร่วมกันยกยกหรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ข้อพิพาทระหว่างบริษัทผู้เสียหายกับบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ ว่าฝ่ายใดเป็นผู้ผิดสัญญา ตลอดจนกรรมสิทธิ์ในวัสดุก่อสร้างในบริเวณที่มี

การก่อสร้าง เป็นสิทธิของผู้ใดล้วนเป็นข้อพิพาทในทางแพ่ง ดังนั้น การที่คนงานของบริษัทผู้ต้องหาที่ ๕ ซึ่งได้รับการว่าจ้างให้เข้าทำงานแทนบริษัทผู้เสียหาย นำเอาวัสดุก่อสร้างต่าง ๆ ในบริเวณสถานที่ก่อสร้าง อันได้แก่ ไม้แบบและเสาค้ำโครงเหล็กมาใช้ในการก่อสร้างต่อ โดยมีได้นำไปใช้ประโยชน์อย่างอื่น หรือเบียดบังเอาไปเป็นประโยชน์ส่วนตน จึงไม่เพียงพอให้รับฟังว่าบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ ผู้ต้องหาที่ ๒ และผู้ต้องหาที่ ๔ บริษัทผู้ต้องหาที่ ๕ และผู้ต้องหาที่ ๖ มีเจตนาขโมยทรัพย์ ส่วนผู้ต้องหาที่ ๓ เป็นเพียงตัวแทนของบริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ ที่เข้าเจรจาค่าเสียหายกับบริษัทผู้เสียหายเท่านั้น จึงชี้ขาดไม่ฟ้อง บริษัทผู้ต้องหาที่ ๑ ผู้ต้องหาที่ ๒ ผู้ต้องหาที่ ๓ ผู้ต้องหาที่ ๔ บริษัทผู้ต้องหาที่ ๕ และผู้ต้องหาที่ ๖ ฐานร่วมกันขโมยอกตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๒, ๘๓

โฆษณาหลอกลวงให้ร่วมลงทุน เป็นฉ้อโกงประชาชน

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๐๘/๒๕๕๒

พ.ร.ก. การกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชนฯ (ม. ๓, ๔, ๕, ๑๒)

ป.อาญา ร่วมกันฉ้อโกงประชาชน (ม. ๘๓, ๙๐, ๓๔๑, ๓๔๓)

โฆษณาหลอกลวงว่าประมูลโครงการคอนโดมิเนียมจากธนาคารได้ ต้องการระดมทุนจำนวนมากให้ผลตอบแทนสูง เพื่อสร้างความน่าเชื่อถือมีการทำสัญญาซื้อขายโครงการคอนโดมิเนียมจากธนาคารจริง จนมีคนหลงเชื่อเข้าร่วมลงทุนจำนวนมาก แต่ปรากฏว่าธนาคารยกเลิกสัญญาเพราะไม่มีการจ่ายเงินค่างวดตามสัญญา เป็นความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกงประชาชน

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้กล่าวหาทั้งเก้าได้ทราบจากเพื่อน ๆ ว่า ผู้ต้องหาทั้งสามได้ประมูลซื้อโครงการคอนโดมิเนียม จากธนาคารไทยพาณิชย์ สำนักงานใหญ่ ต้องการระดมเงินทุนเป็นจำนวนมากเพื่อที่จะนำเงินไปใช้ในการลงทุน และเมื่อขายอาคารคอนโดมิเนียมของโครงการดังกล่าวได้แล้วก็จะนำเงินมาคืนให้แก่ผู้ร่วมลงทุน โดยจะคิดเป็นเงินปันผลให้เป็นงวด ๆ โดยงวดแรกหลังจากที่ลงทุนจะได้รับเงินคืน ๒๕ เปอร์เซ็นต์ของเงินที่ลงทุน งวดที่ ๒ จะได้รับอีก ๒๕ เปอร์เซ็นต์ของเงินที่ลงทุน และงวดที่ ๓ เป็นงวดสุดท้ายจะได้รับเงินอีก ๕๐ เปอร์เซ็นต์ เป็นอันครบจำนวนเงินที่ลงทุนไป หลังจากนั้นจะได้รับเงินปันผลที่เป็นผลกำไรอีก ๒ งวดๆ ละ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ ของเงินที่ลงทุนไป โดยสองงวดหลังจะได้รับภายหลังจากที่ได้รับเงินต้นไปครบถ้วนแล้ว ๒๐ วัน ผู้กล่าวหาที่ ๑ ได้ไปตรวจสอบสถานที่ลงทุนดังกล่าวพบว่ามีคนไปลงทุนกันมาก โดยหากร่วมลงทุน ๓,๐๐๐ บาท จะได้รับคูปองใบละ ๑,๐๐๐ บาท จำนวน ๓ ใบ สำหรับนำไปแลกรับประทานอาหารได้ฟรี ผู้กล่าวหาที่ ๑ ได้สอบถามคนที่ไปลงทุนได้ความว่า ได้รับเงินคืนจริง และหากลงทุน ๔๕,๐๐๐ บาท จะได้รับสร้อยคอทองคำหนัก ๑ บาท ผู้กล่าวหาที่ ๑ จึงร่วมลงทุนด้วย จำนวน ๙๐,๐๐๐ บาท ได้รับสร้อยคอทองคำหนัก ๒ บาท

เมื่อถึงกำหนดเวลาจ่ายเงินปรากฏว่าได้รับเงินคืนจริง และผู้กล่าวหาที่ ๑ ยังได้ไปสอบถามที่ธนาคาร สำนักงานใหญ่ทราบว่าโครงการดังกล่าวมีจริง และผู้ประมวลโครงการได้คือบริษัท ว. ผู้กล่าวหาที่ ๑ จึงเชื่อว่าเมื่อร่วมลงทุนไปแล้วจะได้รับเงินคืนจริง โดยในการระดมทุนดังกล่าว ผู้กล่าวหาที่ ๑ อ้างว่า ผู้ต้องหาทั้งสามได้ร่วมกันดำเนินการ ต่อมาผู้กล่าวหาที่ ๑ ได้ชักชวนผู้ต้องหาทั้งสาม ให้ย้ายสถานที่ไปดำเนินการที่ร้านอาหารของตนผู้ต้องหาทั้งสามตกลง และได้ย้ายมาดำเนินการที่ร้านของผู้กล่าวหาที่ ๑ ในวันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๔๔ หลังจากนั้นผู้กล่าวหาที่ ๑ ได้ร่วมลงทุนกับผู้ต้องหาทั้งสามอีกเป็นเงิน ๓,๓๘๗,๕๐๐ บาท แต่เมื่อถึงกำหนดเวลาจ่ายเงินกลับไม่ได้รับเงินตามที่ตกลงกัน และผู้ต้องหาทั้งสามได้หลบหนีไป ระหว่างที่มีการดำเนินการระดมทุนที่ร้านของผู้กล่าวหาที่ ๑ ดังกล่าว ได้มีผู้กล่าวหาที่ ๒ ถึงที่ ๙ ได้รับการบอกกล่าวจากเพื่อน ๆ และไปร่วมลงทุนด้วย จึงร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาทั้งสาม แต่ผู้ต้องหาที่ ๒ ถึงแก่ความตายแล้ว ทำให้สิทธินำคดีอาญามาฟ้องระงับสิ้นไป ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๓๙ (๒)

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๓ เป็นความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกงประชาชน หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า พฤติการณ์ของผู้ต้องหาทั้งสาม (ผู้ต้องหาที่ ๒ ถึงแก่ความตาย) ที่โฆษณาให้ประชาชนร่วมลงทุนเพื่อนำเงินไปซื้อคอนโดมิเนียมราคาถูกจากธนาคาร โดยจะจ่ายผลประโยชน์ตอบแทนจำนวนสูงมากเกินกว่าอัตราดอกเบี้ยที่สถาบันการเงินจะจ่ายได้ และทยอยจ่ายเป็นงวด ๆ มีลักษณะผิดปกติของการร่วมลงทุนทั่วไปที่จะนำผลกำไรมาแบ่งกัน ทั้งคอนโดมิเนียมที่ผู้ต้องหาทั้งสามอ้างว่าซื้อจากธนาคารก็มิได้มีการชำระค่างวดกับธนาคารจนธนาคารบอกเลิกสัญญาแล้ว เมื่อมีผู้หลงเชื่อร่วมลงทุนกับผู้ต้องหาทั้งสามตามที่โฆษณาหลอกลวงดังกล่าว การกระทำของผู้ต้องหาทั้งสามเป็นการร่วมกันฉ้อโกงประชาชน และกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน คดีมีหลักฐานพอพ้องจึงชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ กับชี้ขาดควรสั่งฟ้องผู้ต้องหาที่ ๓ (หลบหนี) ฐานร่วมกันฉ้อโกงประชาชน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๑, ๓๔๓, ๘๓ และสั่งฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๒

กับควรสั่งฟ้องผู้ต้องหาที่ ๓ฐานร่วมกันกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน ตามพระราชกำหนดการกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน พ.ศ. ๒๕๖๓ มาตรา ๓, ๔, ๕, ๑๒ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓, ๙๐ ขอศาลสั่งให้ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๓ คืนหรือใช้เงินที่ยังไม่ได้คืนแก่ผู้กล่าวหาทั้ง ๙ คน

แลกธนบัตรต่างประเทศมีทั้งของจริงและของปลอมและได้นำมาใช้ โดยไม่รู้ว่าเป็นของปลอม ไม่เป็นความผิด

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๑๙/๒๕๕๒

ป. อาญา นำธนบัตรต่างประเทศปลอมออกใช้ (ม. ๒๔๔, ๒๔๓)

ผู้ต้องหา นำธนบัตรสกุลดอลลาร์สหรัฐอเมริกา ฉบับละ ๑๐๐ ดอลลาร์ ซึ่งแลกมาจากประเทศบังคลาเทศ มาแลกเปลี่ยนเงินสกุลบาท จำนวน ๑๐ ฉบับปรากฏว่ามี ๖ ฉบับเป็นธนบัตรปลอม เมื่อผู้กล่าวหาได้แจ้งให้ผู้ต้องหาทราบ ผู้ต้องหาแจ้งว่ายังมีธนบัตรชุดเดียวกันที่แลกมาและเก็บรักษาไว้ที่อพาร์ทเมนต์ และพาผู้กล่าวหากับพวกไปตรวจค้นพบธนบัตรสกุลดอลลาร์สหรัฐอเมริกา ฉบับละ ๑๐๐ ดอลลาร์ จำนวน ๘๒ ฉบับ ซึ่งได้ตรวจสอบแล้วพบว่าเป็นธนบัตรปลอมปะปนอยู่อีก ๑๕ ฉบับ รวมมีธนบัตรปลอม ๒๑ ฉบับ ซึ่งการตรวจธนบัตรปลอมต้องใช้แว่นขยาย เชื่อว่าผู้ต้องหาไม่รู้มาก่อนว่าธนบัตรดังกล่าวปลอม การนำมาใช้จึงไม่เป็นความผิด

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๒

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้ต้องหาเป็นชาวบังคลาเทศได้นำธนบัตรสกุลดอลลาร์สหรัฐอเมริกา ฉบับละ ๑๐๐ ดอลลาร์ ๑๐ ฉบับ มาแลกเปลี่ยนเงินสกุลบาทที่ร้าน ค. ซึ่ง อ. เป็นพนักงานของร้านได้ตรวจสอบแล้วโดยอาศัยประสบการณ์จากการประกอบอาชีพ และเคยเข้ารับการอบรมจากธนาคารแห่งประเทศไทย เห็นว่ามีอยู่ ๖ ฉบับ เป็นธนบัตรปลอม จึงให้เพื่อนไปแจ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจ ต่อมาผู้กล่าวหาได้มาพร้อมกับ บ. ผู้ชำนาญการสืบสวนประจำสำนักงานตำรวจลับสหรัฐอเมริกาซึ่งประจำอยู่ที่สถานทูตสหรัฐอเมริกา ประจำประเทศไทย และเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจธนบัตรดอลลาร์สหรัฐอเมริกาปลอม จากการตรวจสอบของ บ. อีกครั้งหนึ่งเห็นว่าธนบัตร ๖ ฉบับดังกล่าวเป็นของปลอม ผู้กล่าวหาจึงแจ้งให้ผู้ต้องหาทราบว่าธนบัตร ๖ ฉบับดังกล่าวเป็นของปลอม ผู้ต้องหาแจ้งว่ายังมีธนบัตรชุดเดียวกันที่แลกมาจากประเทศบังคลาเทศและเก็บรักษาไว้ที่อพาร์ทเมนต์ที่ผู้ต้องหาอาศัยอยู่

และพาผู้กล่าวหาไปกับพวกไปตรวจค้นพบธนบัตรสกุลดอลลาร์สหรัฐอเมริกา ฉบับละ ๑๐๐ ดอลลาร์ รวม ๘๒ ฉบับ ซึ่ง บ. ได้ตรวจสอบแล้วพบว่า เป็นธนบัตรปลอมปะปนอยู่อีก ๑๕ ฉบับ ผู้กล่าวหาจึงจับกุมผู้ต้องหาพร้อมยึดธนบัตรปลอมรวม ๒๑ ฉบับดังกล่าวข้างต้น และธนบัตร ฉบับจริงอีก ๔ ฉบับ ที่ผู้ต้องหานำมาแลกที่ร้าน ค. เป็นของกลางนำส่งพนักงานสอบสวน ดำเนินคดีกับผู้ต้องหา

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานมีไว้เพื่อนำออกใช้ ซึ่งธนบัตรรัฐบาลต่างประเทศปลอม หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ผู้ต้องหาเป็นคนต่างด้าว สัญชาติบังคลาเทศ ได้พามาการค้าซึ่งป่วยเป็นโรคมะเร็งเข้ามารักษาตัวในราชอาณาจักร โดยมีหลักฐานว่า แลกเงินธนบัตร รัฐบาลสหรัฐอเมริกาจากประเทศบังคลาเทศเข้ามาในราชอาณาจักรรวม ๓,๕๐๐ ดอลลาร์ เจ้าพนักงานตรวจพบธนบัตรรัฐบาลสหรัฐอเมริกา ชนิดราคา ๑๐๐ ดอลลาร์ ของปลอมจำนวน ๒๑ ฉบับ ปะปนอยู่กับธนบัตรของจริงประมาณ ๓๐ ฉบับ ธนบัตรของปลอมดังกล่าวยากแก่ การดูด้วยตาเปล่า โดยเฉพาะผู้ที่ไม่มีความรู้หรือประสบการณ์ในด้านนี้ และจากพฤติการณ์ที่ ผู้ต้องหาแสดงความบริสุทธิ์ใจแจ้งข้อเท็จจริงให้เจ้าพนักงานทราบ ตลอดจนพาเจ้าพนักงานไป ตรวจค้นห้องพักของผู้ต้องหาเอง เป็นไปได้ว่าธนบัตรของปลอมอาจอยู่ในความครอบครองของ ผู้ต้องหาโดยผู้ต้องหาไม่ทราบว่า เป็นธนบัตรปลอม พยานหลักฐานไม่เพียงพอให้พิสูจน์ว่า ผู้ต้องหารู้อยู่แล้วว่าธนบัตรปลอมจำนวน ๒๑ ฉบับดังกล่าวเป็นธนบัตรปลอม คดีมีหลักฐาน ไม่พอพ้อง ชี้ขาดไม่พ้องผู้ต้องหา ฐานมีไว้เพื่อนำออกใช้ซึ่งธนบัตรรัฐบาลต่างประเทศปลอม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๔๔, ๒๔๓

รับจ้างไปฆ่าผู้เสียหายและเดินทางไปที่บ้านผู้เสียหายพร้อมอาวุธปืนถึง ๔ ครั้ง
แม้จะยังไม่ได้ลงมือฆ่าเพราะพบว่ามีตำรวจเฝ้าบ้านผู้เสียหาย
ก็เป็นความผิดฐานพยายามฆ่าแล้ว

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๒๙/๒๕๕๒

ป. อาญา ฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน (ม. ๒๘๘, ๒๘๙ (๔))

พยายาม (ม.๘๐)

ตัวการ (ม.๘๓)

มีการวางแผนฆ่าผู้เสียหายเป็นทอดๆ ผู้ต้องหาที่ ๑ ที่ ๒ รับจ้างฆ่าผู้เสียหาย และผู้ต้องหาทั้งสองได้เดินทางมาที่บ้านผู้เสียหายพร้อมอาวุธปืน ถึง ๔ ครั้ง แต่พบเจ้าหน้าที่ตำรวจอยู่หน้าบ้านของผู้เสียหาย จึงไม่ได้ลงมือฆ่าผู้เสียหาย การกระทำของผู้ต้องหาทั้งสองเป็นความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน

ข้อเท็จจริงได้ความว่า เมื่อประมาณกลางเดือนมกราคม ๒๕๕๒ วันใดไม่ปรากฏชัด ผู้ต้องหาที่ ๘ ได้บอกให้ผู้ต้องหาที่ ๗ ไปหาคนมารับจ้างฆ่าผู้เสียหาย ในราคา ๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท โดยได้พาผู้ต้องหาที่ ๗ ไปดูบ้านผู้เสียหาย ๒ ครั้งและมอบภาพถ่าย กระดาษเขียนที่อยู่ของผู้เสียหาย ให้กับผู้ต้องหาที่ ๗ ต่อมาผู้ต้องหาที่ ๗ ได้บอกให้ผู้ต้องหาที่ ๖ ไปจัดหาคนมารับจ้างฆ่าผู้เสียหาย ผู้ต้องหาที่ ๖ ได้ไปบอกผู้ต้องหาที่ ๔ จัดหาคนไปลอบฆ่าผู้เสียหาย โดยนัดผู้ต้องหาที่ ๔ มาพบผู้ต้องหาที่ ๗ และผู้ต้องหาที่ ๗ ได้บอกจ้างผู้ต้องหาที่ ๔ ให้จัดหาคนไปลอบฆ่าผู้เสียหายในราคา ๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท พร้อมมอบภาพถ่ายและกระดาษเขียนที่อยู่ของผู้เสียหายให้ผู้ต้องหาที่ ๔ ต่อมาผู้ต้องหาที่ ๔ ได้บอกผู้ต้องหาที่ ๓ จัดหาคนไปลอบฆ่าผู้เสียหายในราคา ๕๐๐,๐๐๐ บาท และพาผู้ต้องหาที่ ๓ ไปดูบ้านผู้เสียหายพร้อมกับมอบภาพถ่าย กระดาษเขียนรายละเอียดการใช้รถของผู้เสียหาย และเงินจำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท ให้กับผู้ต้องหาที่ ๓ เพื่อซื้ออาวุธปืน จ้างมือปืนและซื้อรถจักรยานยนต์เพื่อใช้ไปฆ่าผู้เสียหาย

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๒

ต่อมาผู้ต้องหาที่ ๓ ได้ไปว่าจ้างให้ผู้ต้องหาที่ ๑ ให้จัดหาคนไปฆ่าผู้เสียหายโดยให้ค่าจ้าง ๑๔๐,๐๐๐ บาท โดยให้ผู้ต้องหาที่ ๑ ไปจัดหาเมื่อปี อาวุธปืน และรถจักรยานยนต์เอง ต่อมาผู้ต้องหาที่ ๓ ได้ขอเงินผู้ต้องหาที่ ๔ เพิ่มอีก ๑๕,๐๐๐ บาท ซึ่งผู้ต้องหาที่ ๔ ได้นำเงินสดจำนวน ๑๒,๐๐๐ บาทของตนเองไปฝากเข้าบัญชีของผู้ต้องหาที่ ๔ หลังจากนั้นผู้ต้องหาที่ ๔ ไปโอนเงินเข้าบัญชีกริยาของผู้ต้องหาที่ ๓ และผู้ต้องหาที่ ๓ ได้ถอนเงินจำนวน ๓,๕๐๐ บาท นำมาจ่ายค่าอาวุธปืน ๓,๐๐๐ บาท ให้กับผู้ต้องหาที่ ๒ ไปซื้อปืนมา และผู้ต้องหาที่ ๓ ได้พาผู้ต้องหาที่ ๑ ไปทานอาหาร หลังจากนั้นได้พาผู้ต้องหาที่ ๑ นั่งรถยนต์ของผู้ต้องหาที่ ๓ ไปดูบ้านของผู้เสียหาย พร้อมทั้งมอบภาพถ่ายและกระดาษเขียนข้อมูลในการใช้รถของผู้เสียหายให้กับผู้ต้องหาที่ ๑ ด้วย หลังจากนั้นได้พาผู้ต้องหาที่ ๑ ไปพบกับผู้ต้องหาที่ ๔ และรับกระสุนปืน ขนาด .๓๘ จากผู้ต้องหาที่ ๔ จำนวน ๑๒ นัด ต่อมาผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ขับขี่รถจักรยานยนต์ของกลางไปดูบ้านผู้เสียหาย ๑ ครั้ง และได้มาบอกผู้ต้องหาที่ ๒ ให้ไปลอบยิงผู้เสียหายโดยได้รับค่าจ้างมาคนละ ๔๐,๐๐๐ บาท โดยผู้ต้องหาที่ ๑ ให้ผู้ต้องหาที่ ๒ ดูอาวุธปืน กระสุนปืน ภาพถ่ายผู้เสียหาย และที่อยู่ของผู้เสียหาย หลังจากนั้นได้ขับขี่รถจักรยานยนต์พาผู้ต้องหาที่ ๒ นั่งซ้อนท้ายไปทดลองยิง ต่อมาวันที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๒ ช่วงเช้า ผู้ต้องหาที่ ๑ ได้รับกระสุนปืนขนาด .๓๘ เพิ่มเติม ๓ นัด ต่อมาเวลา ๑๘.๐๐ นาฬิกาของวันเดียวกัน ผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ขับขี่รถจักรยานยนต์ของกลางพาผู้ต้องหาที่ ๒ นั่งซ้อนท้ายผู้ต้องหาที่ ๑ สะพายกระเป๋าสะพายสีดำอยู่ด้านหลังใส่อาวุธปืนพกซึ่งบรรจุกระสุนแล้วเดินทางไปบ้านผู้เสียหายพบว่ามีเจ้าหน้าที่ตำรวจอยู่หน้าบ้าน จึงโทรศัพท์บอกผู้ต้องหาที่ ๓ ว่ามีตำรวจเฝ้าอยู่หน้าบ้าน และให้ผู้ต้องหาที่ ๓ โอนเงินมาให้ ๕๐๐ บาท ผู้ต้องหาที่ ๓ ได้โทรศัพท์บอกผู้ต้องหาที่ ๔ ต่อมาผู้ต้องหาที่ ๔ โอนเงิน ๕๐๐ บาทมาให้ผู้ต้องหาที่ ๑ และบอกให้ผู้ต้องหาที่ ๓ ให้บอกผู้ต้องหาที่ ๑ ว่าให้ขับวนไปยังผู้เสียหายอีกครั้ง ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ พากันขับรถไปที่บ้านผู้เสียหายอีกครั้ง แต่พบว่าไม่มีตำรวจเฝ้าอยู่หน้าบ้านอีก จึงพากันขี่รถจักรยานยนต์วนออกมาและโทรศัพท์แจ้งผู้ต้องหาที่ ๔ และผู้ต้องหาที่ ๔ ได้โทรศัพท์แจ้งผู้ต้องหาที่ ๖ ว่ามีตำรวจเฝ้าอยู่หน้าบ้าน ผู้ต้องหาที่ ๖ ได้แจ้งกลับมามีตำรวจเฝ้าอยู่หน้าบ้านเป็นพวกของผู้ต้องหา และให้ขับรถกลับไปที่บ้านของผู้เสียหายอีกครั้ง ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ จึงพากันขี่รถจักรยานยนต์ไปที่หน้าบ้านของผู้เสียหายอีกครั้ง แต่มีเจ้าหน้าที่ตำรวจอยู่หน้าบ้านผู้เสียหายอีก ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ จึงพากันขี่

รถจักรยานยนต์กลับ และไปพบผู้ต้องหาที่ ๓ และที่ ๔ ที่ร้านอาหาร และต่อมาวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๒ เวลาประมาณ ๐๙.๐๐ นาฬิกา ผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ ได้พากันขี่รถจักรยานยนต์ของกลางไปที่บ้านผู้เสียหายอีกครั้ง แต่พบว่ามีเจ้าหน้าที่ตำรวจอยู่ในรถกระบะหน้าบ้านของผู้เสียหาย จึงได้พากันขี่รถจักรยานยนต์กลับ ระหว่างทางถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับและยึดรถจักรยานยนต์ดังกล่าวเนื่องจากไม่ติดแผ่นป้ายทะเบียน และทำการขยายผลและจับผู้ร่วมบงการ คือ ผู้ต้องหาที่ ๓, ที่ ๔, ที่ ๕, ที่ ๖ และที่ ๗ ส่วนผู้ต้องหาที่ ๘ หลบหนีและตรวจยึดอาวุธปืนขนาด .๓๘ และเครื่องกระสุนปืน ขนาด .๓๘ จำนวน ๑๐ นัด ภาพถ่ายผู้เสียหายและกระดาดข้อมูลประวัติผู้เสียหาย

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ มีความผิดฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า พยานหลักฐานรับฟังได้ว่า ผู้ต้องหาที่ ๓, ที่ ๔, ที่ ๕, ที่ ๖, ที่ ๗ และที่ ๘ ได้วางแผนและจ้างวานเป็นทอดๆ เพื่อหาคนไปฆ่าผู้เสียหาย โดยผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ เป็นผู้รับจ้างไปฆ่าผู้เสียหาย ตามที่มีการวางแผนจ้างวานดังกล่าว ดังนั้น การที่ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ร่วมกันใช้อาวุธปืนพร้อมกระสุนปืน โดยผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นคนขับขี่รถจักรยานยนต์ให้ผู้ต้องหาที่ ๒ ซึ่งเป็นมือปืนนั่งซ้อนท้ายไปที่หน้าบ้านผู้เสียหายถึง ๔ ครั้ง เพื่อจะยิงผู้เสียหาย ถือได้ว่าผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ได้ลงมือกระทำความผิดเพื่อฆ่าผู้เสียหายตามที่ได้รับการว่าจ้างแล้ว แต่การกระทำไปไม่ตลอด เนื่องจากมีเจ้าหน้าที่ตำรวจรักษาความปลอดภัยอยู่ที่บ้านของผู้เสียหาย คดีมีหลักฐานพอพ้อง ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๔๘, ๒๔๙ (๔), ๘๐, ๘๓, ๙๑ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๔

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๒

ประทับตราบริษัทที่ยังไม่จดทะเบียน แต่ต่อมาได้มีการจดทะเบียน ไม่ผิดปลอมเอกสาร

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๓๔/๒๕๕๒

ป.อาญา หื้อโก่ง, ปลอมเอกสาร (ม.๓๔๑, ๒๖๔)

แม้ผู้ต้องหาที่ ๑ จะประทับตราบริษัทบนซองลงชื่อผู้เช่า โดยในขณะนั้นบริษัทจะยังมิได้จดทะเบียนเป็นนิติบุคคล แต่ก็ได้มีการจดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในเวลาต่อมา โดยมีผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นกรรมการผู้มีอำนาจลงชื่อผูกพันบริษัท การประทับตราบริษัทดังกล่าวเป็นเพียงส่วนหนึ่งของการกลอุบายในการหลอกลวงผู้เสียหาย แต่ไม่ผิดฐานปลอมเอกสาร

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้ต้องหาที่ ๑ ชักชวนผู้เสียหายให้นำรถตู้มาวิ่งร่วมกับรถในบริษัท ก.ทรานสปอร์ต จำกัด ของผู้ต้องหาที่ ๑ แต่ผู้เสียหายไม่ชำนาญเส้นทางในกรุงเทพมหานคร ผู้ต้องหาที่ ๑ จึงขอเช่ารถยนต์คันดังกล่าวจากผู้เสียหาย โดยผู้ต้องหาที่ ๑ ยืนยันว่าจะนำรถยนต์ของผู้เสียหายไปใช้รับส่งนักท่องเที่ยวต่างชาติที่เป็นลูกค้าของบริษัท อ. จำกัด ซึ่งเป็นบริษัทใหญ่และรู้ในวงการให้บริการรถยนต์ท่องเที่ยวว่าไม่มีปัญหาทางการเงิน และผู้ต้องหาที่ ๑ อ้างว่าผู้เสียหายไม่สามารถติดต่อบริษัท อ. เพื่อนำรถเข้าร่วมบริการได้เพราะบริษัท อ.มอบหมายให้เฉพาะบริษัท ก. ทรานสปอร์ต จำกัดของผู้ต้องหาที่ ๑ เท่านั้น นอกจากนี้ผู้ต้องหาที่ ๑ ได้พาผู้เสียหายไปที่บริษัท ก.ทรานสปอร์ต พบผู้ต้องหาที่ ๒ ซึ่งอ้างว่าเป็นภรรยาของผู้ต้องหาที่ ๑ พูกว่าบริษัท อ. ไว้วางใจเฉพาะบริษัท ก.ทรานสปอร์ต จำกัด และลูกค้าจะมีแต่ระดับวีไอพีและกลุ่มทัวร์เท่านั้น ผู้เสียหายจึงต้องอาศัยบริษัทของผู้ต้องหาทั้งสองจึงจะนำรถไปวิ่งร่วมกับบริษัท อ.ได้ ผู้ต้องหาที่ ๒ ยังได้แจ้งกับผู้เสียหายว่าไม่ต้องกลัวรถหาย จะทำเป็นสัญญาเช่าให้ ผู้เสียหายตกลงให้ผู้ต้องหาที่ ๑ เช่ารถยนต์คันดังกล่าวและทำสัญญาเช่าโดยผู้เสียหายได้ลงนามในช่องผู้ให้เช่า ผู้ต้องหาที่ ๑ ลงนามและประทับตราบริษัท ก. ทรานสปอร์ต จำกัดในช่องผู้เช่าซึ่งขณะนั้นยังมิได้จดทะเบียนเป็นนิติบุคคล ผู้ต้องหาที่ ๑

ได้นำสถิติเกอร์ดิตรถยนต์และเสียมัด トラบริษัท อ. มอบให้ผู้เสียหาย และบอกว่าเมื่อแสดง
ตราสถิติเกอร์ดังกล่าวต่อเจ้าพนักงานตำรวจจะไม่ถูกจับกุม จากนั้นผู้เสียหายได้มอบ
รถยนต์ให้ผู้ต้องหาที่ ๑ ครั้นเมื่อผู้เสียหายขอตรวจสภาพรถยนต์คันที่ให้ผู้ต้องหาที่ ๑ เข้าที่
บริษัทของผู้ต้องหาที่ ๑ แต่ไม่พบรถยนต์ ผู้ต้องหาที่ ๑ อ้างว่าอยู่ระหว่างบริการลูกค้ากลุ่ม
ทัวร์ชาวต่างประเทศของบริษัท อ. และได้ขอเลื่อนนัดมาโดยตลอด ต่อมาผู้เสียหายทราบข่าว
จากหนังสือพิมพ์และโทรทัศน์เรื่องแชร์รถเช่าที่มีการฉ้อโกงประชาชน ผู้เสียหายจึงสอบถาม
ผู้ต้องหาที่ ๑ ผู้ต้องหาที่ ๑ บอกว่ารถยนต์ของผู้เสียหายสูญหายไปแล้ว ผู้เสียหาย
จึงแจ้งความร้องทุกข์กับพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาทั้งสอง

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาที่ ๑ มีความผิดฐานร่วมกันปลอมเอกสาร
หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า การที่ผู้ต้องหาที่ ๑ ทำสัญญาเช่ารถยนต์กับผู้เสียหาย
โดยสัญญาเช่าระบุชัดเจนว่าผู้เสียหายเป็นฝ่ายผู้ให้เช่า และผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นฝ่ายผู้เช่า
แม้ผู้ต้องหาที่ ๑ จะประทับตราบริษัท ก. ทรานสปอร์ต จำกัด บนช่องลงชื่อผู้เช่า โดยในขณะ
นั้นบริษัท ก.ทรานสปอร์ต จำกัด จะยังมิได้จดทะเบียนเป็นนิติบุคคล แต่ก็ได้มีการจดทะเบียน
เป็นนิติบุคคลในเวลาต่อมา โดยมีผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นกรรมการผู้มีอำนาจลงชื่อผูกพันบริษัท
การประทับตราบริษัทดังกล่าวจึงเป็นเพียงส่วนหนึ่งของกลอุบายในการหลอกลวงผู้เสียหายให้
นำเชื่อถ้อยยิ่งขึ้นว่า ผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นเจ้าของหรือเป็นกรรมการบริษัท ก.ทรานสปอร์ต จำกัด
ในขณะที่หลอกลวง อันเป็นมูลเหตุส่วนหนึ่งในการหลอกลวงให้ได้ไปซึ่งรถยนต์ที่ผู้เสียหาย
ครอบครองอยู่ ซึ่งพนักงานอัยการ สำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดีอาญาธนบุรี ๖ (ตลิ่งชัน) ได้มี
ความเห็นควรสั่งฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ ฐานฉ้อโกงไว้แล้ว ผู้ต้องหาที่ ๑ จึงไม่มีความผิดฐาน
ปลอมเอกสาร ชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ ฐานปลอมเอกสาร ตามประมวลกฎหมายอาญา
มาตรา ๒๖๔

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๒

เลิกกิจการแล้ว แต่มีผู้เปิดสถานบริการใหม่โดยนำใบอนุญาตเดิมมาแสดง ผู้ประกอบการเดิมไม่ต้องร่วมรับผิดชอบ

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๔๐/๒๕๕๒

พ.ร.บ. สถานบริการฯ (ม. ๓, ๑๓, ๒๓)

ป. อาญา ตำรวจ (ม. ๘๓)

ผู้ต้องหาเลิกกิจการสถานบริการแล้ว แต่มีผู้มาเปิดสถานบริการใหม่ วันเกิดเหตุ
สถานบริการใหม่เปิดเกินเวลาตามที่กฎหมายกำหนด เมื่อเจ้าหน้าที่ตรวจดูใบอนุญาต
ผู้ประกอบการใหม่นำเอาใบอนุญาตเดิมมาแสดงโดยผู้ต้องหาซึ่งเป็นผู้ประกอบการเดิม
ไม่ทราบเรื่องและมีหุ้นส่วนด้วย ผู้ต้องหาไม่ต้องรับผิดชอบด้วย

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้ต้องหาเปิดกิจการสถานบริการชื่อ ย. ตามใบอนุญาตเมื่อวันที่
๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ ใบอนุญาตหมดอายุวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๕๑ ต่อมาผู้ต้องหา
เลิกกิจการโดยแจ้งเลิกใบอนุญาตจำหน่ายสุราและบุหรี่ย่อยต่อสำนักงานสรรพสามิต และแจ้งขอ
ยกเลิกภาษีมูลค่าเพิ่มต่อสำนักงานสรรพากร หลังจากนั้นวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๕๑
ณ. ได้เช่าอาคารดังกล่าวเปิดกิจการสถานบริการชื่อ ฮ. โดยมี พ. เป็นผู้ดูแล ผู้ต้องหา
ไม่ได้ร่วมหุ้นหรือมีส่วนได้เสียกับสถานบริการ ฮ. ต่อมาวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๑ เวลา
ประมาณ ๐๑.๒๐ นาฬิกา ปลัดอำเภอได้เข้าตรวจสถานบริการ ฮ. เนื่องจากเปิดเกินเวลา
ที่กฎหมายกำหนด ร. ได้นำใบอนุญาตของสถานบริการ ย. มาแสดง จึงถูกจับ ส่งพนักงานสอบสวน
ดำเนินคดีฐานร่วมกันเปิดสถานบริการเกินกำหนดเวลาที่กฎหมายกำหนด ผู้ต้องหาเข้ามอบตัว
ให้การปฏิเสธ ส่วน ร. ให้การรับสารภาพ พนักงานอัยการส่งฟ้องศาลและศาลพิพากษาลงโทษแล้ว

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานร่วมกันเปิดสถานบริการ
เกินกำหนดเวลาที่กฎหมายกำหนด หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ผู้ต้องหาเลิกกิจการสถานบริการชื่อ ย. แล้วให้ ณ. เข้าอาคารดังกล่าวตั้งสถานบริการชื่อ ฮ. มี พ. มารดาของ ณ. เป็นผู้ดูแลสถานบริการชั้นสอบสวน ผู้ต้องหาให้การปฏิเสธว่าไม่ได้ยุ่งเกี่ยวและร่วมลงทุนกับสถานบริการชื่อ ฮ. แต่อย่างใด ทั้ง ณ. ให้การยืนยันว่าผู้ต้องหาไม่ได้ร่วมหุ้นหรือมีส่วนได้เสียกับสถานบริการชื่อ ฮ. คงได้ความแต่เพียงว่า ผู้ต้องหาไม่ได้ดำเนินการขอเลิกกิจการสถานบริการชื่อ ย. ให้เป็นไปตามคำสั่งกระทรวงมหาดไทยเท่านั้น พยานหลักฐานที่ปรากฏไม่เพียงพอให้รับฟังว่า ผู้ต้องหา รู้เห็นร่วมกับ พ. กระทำความผิดตามข้อกล่าวหา คดีมีหลักฐานไม่พอพ้อง ชี้ขาดไม่พ้อง ผู้ต้องหา ฐานร่วมกันเปิดสถานบริการเกินกำหนดเวลาที่กฎหมายกำหนด ตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. ๒๕๐๙ มาตรา ๓, ๑๗, ๒๗ พระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๖ มาตรา ๓, ๑๐, ๑๕ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๒

กระทำผิดในขณะที่มีจิตบกพร่อง ไม่ต้องรับโทษ

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๔๔/ ๒๕๕๒

พ.ร.บ. อาวุธปืนฯ (ม.๘ ทวิ วรรคหนึ่ง, ๓/๒ ทวิ)

ป.อาญา กระทำในขณะที่ไม่สามารถรู้ผิดชอบฯ พอาวุธปืน (ม.๖๕, ๓๓/๑)

การที่ผู้ต้องหาพาอาวุธปืนพร้อมกระสุนปืนของกลางติดตัวไปเพื่อขอความช่วยเหลือจากนายกรัฐมนตรีตามอาการป่วยทางจิตอย่างรุนแรงเป็นการกระทำในขณะที่ไม่สามารถรู้ผิดชอบ หรือไม่สามารถบังคับตนเองได้ เพราะมีจิตบกพร่อง ผู้ต้องหาจึงไม่ต้องรับโทษสำหรับความผิดนั้น ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๖๕

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้ต้องหาชื่อบรรณต์ส่วนบุคคลมากับนางสาว ว. ภรรยามาจอดที่หน้าบ้านพักของนายกรัฐมนตรีแล้วลงจากรถเดินเข้าไปพบสืบทารวจตรี ก. พยานซึ่งทำหน้าที่รักษาความปลอดภัย บอกว่าต้องการพบนายกรัฐมนตรีเพื่อจะขอความช่วยเหลือ เนื่องจากมีคนจะทำร้ายผู้ต้องหาและครอบครัวพร้อมทั้งมอบอาวุธปืน ขนาด .๓๘ ของผู้ต้องหาเอง ซึ่งได้รับอนุญาตให้มีและใช้ฯ ซึ่งภายในลูกโม่บรรจุกระสุนปืน ๕ นัด และมีกระสุนปืนอีก ๑๐ นัดในกระเป๋ใส่กระสุนปืนให้แก่พยานไว้ พยานจึงวิฑูแฉ่งพันตำรวจโท ส. สวป. สถานีตำรวจนครบาลบางพลัด ให้มายังที่เกิดเหตุพันตำรวจโท ส. ตรวจพบว่าผู้ต้องหา มีสำเนาใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนติดตัว แต่ไม่มีใบอนุญาตให้พาอาวุธปืนติดตัว

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดฐานพาอาวุธปืนและกระสุนปืนไปในเมืองฯ หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า แพทย์สถาบันกัลยาณ์ราชนครินทร์ ซึ่งตรวจรักษาผู้ต้องหาในวันรุ่งขึ้นหลังเกิดเหตุ ได้ประชุมสรุปผลการตรวจผู้ต้องหาว่า “ป่วยเป็นโรคจิตเภท

ชนิดหวาดระแวง ที่มีระดับรุนแรงมาก มีภาวะที่เป็นอันตรายต่อผู้อื่น เนื่องจากมีความหลงผิด หวาดระแวงว่าตนเองถูกปองร้าย และเริ่มพกพาอาวุธปืน เนื่องจากมีความผิดปกติทางจิต ในระดับรุนแรงมาก จนถึงขั้นไม่รับรู้ความเจ็บป่วยทางจิตของตนเอง ถึงขั้นวิกลจริต ต่อสู้คดีไม่ได้ จึงเห็นควรขออำนาจศาลยกเลิกการประกันตัวและมีคำสั่งให้ตรวจประเมิน รักษา” ความเห็นของแพทย์ดังกล่าวรับฟังได้ว่า ในขณะที่เกิดเหตุผู้ต้องหามีอาการป่วยทางจิต อย่างรุนแรง ไม่รับรู้อาการป่วยเจ็บของตนเองจนถึงขั้นวิกลจริต ต้องได้รับการรักษาซึ่งอาการ ทางจิตรุนแรงถึงขั้นวิกลจริตแล้ว ดังนั้น การที่ผู้ต้องหาพาอาวุธปืนพร้อมกระสุนปืนของกลาง ติดตัวไปเพื่อขอความช่วยเหลือจากนายกรัฐมนตรีนับตามอาการป่วยทางจิตอย่างรุนแรงดังกล่าว จึงเป็นการกระทำในขณะที่ไม่สามารถรู้ผิดชอบ หรือไม่สามารถบังคับตนเองได้ เพราะมีจิตบกพร่อง ผู้ต้องหาจึงไม่ต้องรับโทษสำหรับความผิดนั้นตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๖๕ ซ้ำขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหา ฐานพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยมิได้ รับใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัว โดยไม่มีเหตุอันสมควรและเร่งด่วนตามพฤติการณ์ ตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. ๒๔๙๐ มาตรา ๘ ทวิ วรรคหนึ่ง, ๗๒ ทวิ ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๖๕ วรรคแรก และยุติการดำเนินคดีกับผู้ต้องหาฐานพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะ โดยเปิดเผยหรือโดยไม่มีเหตุสมควร ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓/๑ เพราะคดีขาดอายุความ

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๒

สำนักงานอัยการสูงสุด